

கல்வியியல்

(முதலாம் பாகம்)

கலாநிதி ச. முத்துலிங்கம்

Handwritten text in a script, possibly Tamil or Malayalam, located at the bottom center of the page. The text is faint and partially obscured by a horizontal line.

சுவாமிநாதன் - கவிஞர்

கல்வியியல்

(முதலாம் பாகம்)

கலாநிதி ச. முத்துலிங்கம்

B. Sc. Hons (Cey.) M. A. (Lond.) Ph. D. (Lond.)

பேராசிரியர், கல்வித்துறை கொழும்புப் பல்கலைக் கழகம்

27. இராமகிருஷ்ண விதி.

கொழும்பு — 6

KALVIYIYAL — Part One

Author : Dr. Sathasivam Muthulingam,
B. Sc Hons (Cey.), M. A. (Lond.),
Ph. D. (Lond.)
Professor of Psychology, Dept. of
Education. University of Colombo.

Edition : First, 15-11-1983

Publisher : Mrs. S. Sathasivam
'Geethanjali' Nallur, Jaffna.

Size : 1/8 Demy

Pages : 150

Price : Rs. 24-00

Copy Right : To Author

Printers : Aseervatham Press, Jaffna.

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் :

1. கல்வியியல் ஓர் அறிமுகம்
2. கல்வி உளவியல் (தமிழ்)
3. கல்வி உளவியல் (ஆங்கிலம்)
4. கல்வி உளவியல் (சிங்களம்)
5. கல்விப் புள்ளிவிபரவியல்

முன்னுரை

இன்று பல்கலைக்கழக நிலைவரை தமிழ் ஒரு பயிற்றுமொழியாக அமைந்துள்ளது. இதனால் அறிவுத்துறைகள் பலவற்றிலும் நூல்கள் பல, தமிழில் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. எனினும், இலங்கைத் தமிழ் மாணவரின் அறிவுத் தேவைகளைச் சிறப்பாக நிறைவு செய்யும் நூல்கள் போதிய அளவில் வெளிவரவில்லை; குறிப்பாகக் கூறுவதாயின் நமது தேவைகளுக்கேற்ற கல்வியியல் நூல்கள் மிகச்சிலவே தமிழிலுள்ளன. இக்குறையை ஓரளவு நீக்குதல் இந்நூலின் முதல் நோக்கமாகும்.

கல்வி அமைச்சின் ஆதரவிலும் ஆசிரியர் சங்கங்களின் ஊக்கத்தினாலும் பரவலாக நடாத்தப்படும் கல்விக் கருத்தரங்குகளில் பங்குபற்றுவோர் அண்மைக் காலக் கல்விக் கருத்துக்களைக் கொண்ட நூல்கள் வேண்டுமென்ற குறையைத் தெரிவித்தனர். இவ்வகை யார்வத்தை நிறைவேற்றுமுகமாகக் 'கல்வியியல் ஓர் அறிமுகம்' என்னும் நூல் 1974 ஆம் ஆண்டு என்னால் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் முழுவதுமே விலைப்பட்டுவிட்டது. இதில் கல்வியியலும் உளவியலும் சேர்த்தே வெளியிடப்பட்டன. பின்னர் தனியாக உளவியல் நூல் ஒன்று என்னால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது. ஆகவே கல்வியியல் பற்றிய தனி நூல் வெளியிடவேண்டிய அவசியமேற்பட்டது.

ஆசிரியர் பயிற்சிபெறும் மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழகக் கல்வி டிப்பிளோமா மாணவர்களுக்கும் ஏற்றவண்ணம் இந்நூல் எழுதப்பட்டு முதலாவது பாகம் வெளியிடப்படுகிறது. அடுத்த பாகம் மிக விரைவில் வெளிவரவுள்ளது.

இந்நூலின் ஆக்கத்திற்கு ஊக்கமும் தூண்டுதலும் தந்து இதனை அச்சிட்டு வெளியிடும்வரை உதவியோர் பலர். அவர்கள் அனைவருக்கும், ஆசீர்வாதம் அச்சகத்தினருக்கும் எனது இதயம் கனிந்த நன்றி உரியது. இந்நூலைப்படிப்போர் தமது கருத்துக்களைத் தெரிவித்தலைக் கடனெனக்கொள்வாராக. அடுத்த படைப்புக்கள், மறு பதிப்புகள் ஆதியனவாயிலாக வாசகர்களின் உள்ளங்களை நிறைவு செய்ய வேண்டுமென்பதே எனது குறிக்கோளாகும்.

வணக்கம்.

நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.

15-11-1983

ச. முத்துலிங்கம்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. கல்வியும் அதன் நோக்கங்களும்	1
2. கல்விச் சிந்தனையாளர் சிலரின் கருத்துக்கள்	7
3. கல்வியும் அரசியலும்	29
4. கல்வியும் பண்பாடும்	38
5. கல்வியும் பொருளாதாரமும்	46
6. சமயக் கல்வி	57
7. கல்வியும் தேசிய ஒருமைப்பாடும்	67
8. கல்வியும் சமூகமும்	75
9. கலைத்திட்ட அபிவிருத்தியும் அதன் வகைகளும்	96
10. கற்பித்தல் பொதுமுறைகள்	110
11. வகுப்பறைக் கற்பித்தல்	139

கல்வியும் அதன் நோக்கங்களும்

“கற்கக் கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக”

ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரிகத்தை எடுத்துக் காட்டுவது கல்வி. கல்வி வாழ்க்கையே நாகரிக வாழ்க்கை என்பது அறிஞர்தம் கருத்தாகும். அதனால் கல்வியானது ஆதிகாலந் தொட்டு இன்றுவரை எல்லோராலும் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. ‘கல்’ என்பதன் வினையடியாகப் பிறந்தது கல்வி என்பர். ‘கல்வி எடு’ அல்லது ‘தோண்டு’ என்னும் பொருளைக் கொண்டது ‘கல்’ என்னும் பதம். ஒருவனிடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலைத் தோண்டி வெளிக்கொணர்வதே கல்வியின் இலக்காக அமைதல் வேண்டும்.

குழந்தைகளிடம் எத்தனையோ ஆற்றல்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைக் கல்வியினூடாக வெளிக் கொணர்ந்து ஒளிபெறச் செய்தல் வேண்டும்.

ஆடம்ஸ் என்பார் (Adams) மேலே குறிப்பிட்ட கருத்தை மறுத்து கல்வி என்பது ‘வளர்த்தல்’ என்றும் பொருளையுடையது என்பர். கல்வியினூடாகப் பல்வேறுவகைப்பட்ட அறிவுத்துறைகளும், ஆற்றல்களும் வளர்கின்றன. ஆகவே ‘கல்வி அறிவை வளர்த்தலால், அது வளர்த்தல் என்னும் பொருளையையுடையது என்பதுதான் பொருந்தும் என்று ஆடம்ஸ் விளக்கம் கொடுக்கின்றார்.

ஒருவன் பெறும் பல்வகைப்பட்ட அனுபவங்களே கல்வியாகும். அனுபவங்களுடாகவே ஒருவன் அறிவைப் பெறுகின்றான். அனுபவங்கள் பாடசாலையில் மட்டும் கிடைப்பதன்று. அவை தொட்டிலிலிருந்து சடுகாடுவரை, அதாவது பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை கிடைக்கின்றன.

‘கல்வி என்பது அனுபவங்களை அனுபவங்களால், அனுபவங்களுடாக அளிப்பதாக அமையவேண்டும்’ என்று தற்காலக் கல்விச் சிந்தனையாளர் ஜோன் டீயி கூறுகின்றார். வாழ்க்கை அமைப்பிற்கும் இயல்பான சூழ்நிலைக்கும் இடையிலான சமமான அனுபவமே கல்வி என்பர் பேர்டன் ரஸல். அதாவது குழலுக்கேற்ற வகையில் பொருந்தி வாழக் கற்றுக் கொள்வதே கல்வியாகும்.

போரிலும் சமாதானத்திலும், பெருந்தன்மையும் ஆற்றலும் பொருந்திய மனிதனை உருவாக்குவதே பூரணமான கல்வி என்பர் ஆங்கிலக் கவிஞர் மில்ரன். மனிதருக்குள் மறைந்து கிடக்கும் பூரணத்துவத்தை வெளிக்கொணர்வதே கல்வி என்பர் சுவாமி விவேகானந்தர்.

‘கல்வி என்பது குழந்தைகளிடமிருந்து முழுமனிதனை வெளிக்கொணர்வது, முழுமனிதனை உருவாக்குவது அவனுடைய ஆளுமையை வளர்ப்பது, எனவே மனிதனின் உடல் உள்ளம் ஆன்மா, இருதயம் என்பவற்றை ஒருமித்தவகையில் விருத்தி செய்து, ஆளுமையை அடையச் செய்வதே கல்வியின் பயனாகும்’ என்று காந்தியடிகள் கல்விக்கு வரைவிலக்கணம் வகுத்தார்.

ஆங்கிலக் கவிஞரான வில்லியம் வோட்ஸ்வத் என்பவர் ‘மனிதத் தன்மையினை மனிதர் பெறப் பயிற்சி அளிப்பதே கல்வி’ என்று கூறுவர். மனிதத் தன்மையாவது அறவழி நடத்தலாகும்.

சுதந்திரமான சிந்தனையும் கலையை உணரும் அழகுணர்ச்சியும் இரக்க சிந்தனையும் படைப்பாற்றலும் ஒருவனிடத்தில் வளரத்துணைபுரிவதே கல்வியெனக் கண்டார் ரவீந்திரநாத் தாகூர். தன்னைத்தானே அறிய உதவுவது கல்வி என்று பொருள்படக் கூறுவர் கிரேக்க தத்துவஞானி சோக்கிரட்டீஸ்.

மேலே குறிப்பிட்ட வரைவிலக்கணங்கள் முழுவதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது கல்வி என்பது ஓர் ஆய்வு என்ற முடிவுக்கு வரலாம். ஒருவன் தன்னையும், தான் வாழும் சூழலையும் அறிந்து கொள்ளத் துணைநிற்பது கல்வி. தான் வாழும் சமூகத்தையும், அதன் பாரம்பரியத்தையும் நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் ஆராய்ந்து உணரவும், அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்கவும் கல்வி பயன்படுகிறது. சுருக்கமாகக் கூறுவதானால் சமுதாயம் காணவிழைகின்ற சான்றோனை உருவாக்கிச், சிறந்த ஒரு குடிமகனை நாட்டுக்கு அளிக்க உதவுவதே கல்விப்பயனாகும்.

ஒரு மனிதனது நடத்தையை மாற்றும் சருவியாகக் கல்வி விளங்குகின்றது. ஒருவனின் நடத்தை மாற்றம் சூழலிப் பருவத்திலிருந்து வயோதிப் பருவம் வரை நடைபெறுகிறது என முன்னர்க்கண்டோம். குழந்தைகளைச் சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ள மனிதர்களாக மாற்றும் பணியை சமுதாயத்துக்காகப் பாடசாலைகளே செய்ய முயல்கின்றன. பரந்த அடிப்படையில் நோக்குவதானால் குடும்பமும் சமய நிறுவனங்களும், தொடர்புறு சாதானங்களும் கூட கல்வியை நன்கு வழங்குகின்றன எனக் கூறலாம். ஆயினும் பாடசாலைகளில்

அளிக்கப்படும் கல்வி ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கோடு, ஒரு சில வரையறைக்குட்பட்ட கட்டுப்பாட்டுடன் அளிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே கல்வியை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று நியமக்கல்வி மற்றையது நியமமில் கல்வி. பாடசாலைகளில் வழங்கப்படுவது நியமக்கல்வியாகும். ஏனைய நிறுவனங்களிலிருந்து பெறப்படுவது நியமமில் கல்வியாகும். நியமக் கல்வியை முறைசார் கல்வியென்றும் நியமமில் கல்வியை முறைசாராக் கல்வியென்றும் சிலர் அழைப்பர். (Formal Education and Informal Education.)

முறைசார் கல்வியும் முறைசாராக் கல்வியும்

இன்று ஒவ்வொரு நாளும் கல்விக்காகக் கணிசமான தொகையை ஒதுக்கீடு செய்யக் காணலாம். குறிப்பாக முறை சார் கல்வியிலேயே (Formal Education) பெரும் கவனஞ் செலுத்துவதை அவதானிக்கலாம். முறைசார் கல்வி பாடசாலை போன்ற கட்டுக்கோப்புள்ள நிறுவனங்களுக்கிடாகக் கொடுக்கப்படும் கல்வியாகும். முறைசார் கல்வியில் பின்வரும் அம்சங்கள் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

1. பாடசாலை போன்ற கல்வி நிறுவனங்கள்; கட்டடம், தள பாடம், ஆய்வுகூடம், நூல் நிலையம், விளையாட்டரங்கு முதலியனவற்றைக் கொண்டிருக்கும்.
2. அதிபர், ஆசிரியர்கள், போதகாசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆகியோர் கற்பிப்பவர்களாக இருப்பர்.
3. திட்டவட்டமான நேர அட்டவணை உண்டு.
4. பயிற்சி பற்றிய வரையறையுண்டு
5. பயிற்சிக்குரிய காலவரையறையிருக்கும்
6. வயதெல்லை கவனிக்கப்படும்
7. மாணவர் வரவு பதியப்படும்
8. மேற்பார்வையுண்டு
9. கட்டுப்பாடும் ஒழுங்கும் கவனிக்கப்படும்.
10. தவறுபுரிவோர் தண்டிக்கப்படுவர்
11. முறையான கலைத்திட்டமிருக்கும்
12. குறிப்பிட்ட பாடப்புத்தகங்கள் கற்பிக்கப்படும்.

13. ஏட்டுக் கல்வியும் செயன் முறைக் கல்வியும் வழங்கப்படும்.
14. பரீட்சைகள் நடத்தப்படும்.
15. பெறுபேறுகள் — சான்றிதழ்கள் உண்டு
16. நிதியுதவியுண்டு.

முறை சாராக் கல்வியில் மேலே குறிப்பிட்ட அம்சங்கள் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமேயில்லை. ஆயினும் மேலே குறிப்பிட்ட அம்சங்களில் ஒருசில வற்றைக் கொண்டு முறை சாராக் கல்வி நிலையங்கள் விளங்குவதுண்டு உதாரணமாக தொழில் நுட்பக் கல்லூரிகள், குடிசைக் கைத்தொழிற் போதனாநிலையங்கள் என்பன வற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவைதவிர உருத்திரபுரம் காந்திநிலையம் போன்றனவும் இவற்றுள் அடங்கும்.

உருத்திரபுரம் காந்தி நிலையம், ஒரு கல்வி நிலைய மன்று? ஆனால் காந்திய வழியிற் சென்று, ஏழைக் குழந்தைகளை நெறிப்படுத்துதும் ஒரு நிறுவனமாகவே திகழ்கிறது.

காந்தி நிலையம் தனக்கென ஒரு நேர அட்டவணையையும்; கருமங்கள் பற்றிய பட்டியலையும் கொண்டிருக்கின்றது. இதைப் பற்றித் தீர்மானிப்பவர் காந்தி நிலையத் தலைவரே யொழிய, அமைச்சரவையோ அன்றிப் பாராளுமன்றமோ அல்ல. எதனையும் தீர்மானிக்கும் உரிமை காந்தி நிலையத்துக்கே உண்டு. அவ்வாறே பரந்தனில் உள்ள நவஜீவனம் போன்ற நிறுவனங்களும் செயற்படுகின்றன. ஆகவே முறை சாராக் கல்வியில் பின் வரும் அம்சங்கள் முக்கிய மல்ல

1. முறையான பாடத்திட்டம்
2. முறையான நேரகுசி
3. பரீட்சைகள் — பெறுபேறுகள்
சான்றிதழ்கள்
4. வயதெல்லை

முறை சாராக் கல்வி நிலையங்கள் சிலவற்றில் கட்டுப்பாடு ஒழுங்கு வரவு முதலியன கவனிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக மேலே கூறப்பட்ட உருத்திரபுரம் காந்தி நிலையம், நவஜீவனம் முதலிய நிறுவனங்களைக் குறிப்பிடலாம். ஆனால் ஏனைய பயிற்சி நிறுவனங்களில் இவை கவனிக்கப்படுவதில்லை என்பதைக் கருத்திற் கொள்ளுதல் வேண்டும். உதாரணமாக: ஒரு கருஜ்ஜில் தொழில் கற்றுக்கொள்ளும் ஒருவன் முறை சாராக் கல்வியைப் கற்றுக் கொள்கின்றான் ஓர் அச்சுக் கூடத்தில் பயிற்சி பெறுபவனும் இவ்வாறே பயிற்சிபெறுகின்றான். இவர்களுக்கு நேரகுசியோ கலைத்திட்டமோ கிடையாது. ஆனால் முதலாளி

இட்ட கட்டளைகளே விதிசளாகும். கட்டுப்பாடும்; மேற்பார்வையும் இவர்களுக்குமுண்டு: அவ்வாறே, பரீட்சை பெறுபேறு, சான்றிதழ் என்பன சிடையா. ஓர் உழவனின் மகன் உழவுத்தொழிலைத் தந்தையைப் பார்த்துக்கற்றுக்கொள்கிறான். அவ்வாறே பொற்கொல்லனின் மகனும், ஆசாரியின் மகனும் பெரியவர்களைப் பார்த்துத் தம் தொழிலைக் கற்றுக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் இதனைப் பாடமாகக் கற்பிப்பதில்லை. இவற்றை முறைமையில் கல்வியுள் அடக்குவாருமுளர். (Non-formal Education). எனினும் இதுவும் முறைசாராக் கல்வியுள் ஓர் அம்சமாகக் கருதப்படும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

மேலே குறிப்பிட்டனவற்றை நுணுகி ஆராயும்பொழுது எத்தகைய கல்வியாகவிருப்பினும், அது மாணவர், அல்லது குழந்தையின் நன்மை கருதியே அளிக்கப்படுகிறது. அக்கல்வியினூடாக சமூக எழுச்சியே எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்ற உண்மையும் புலனாகிறது.

கல்வியின் நோக்கங்கள்

கல்வியின் நோக்கம் பற்றி அறிஞர்கள் பலரும் பலவிதமாகக் கூறியுள்ளனர். "அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நூற்பயனே" என்பது இந்து அறிஞர்தம் கோட்பாடாகும். அறவழியில் வாழ்ந்து, அறவழியிற் பொருளிட்டி அறவழியில் இன்பத்தை அனுபவித்து வீடு பேற்றையடைய, வழிவகுப்பது கல்வியின் இலட்சியமாக அமைதல் வேண்டும், என்பதே இவர் தம் கருத்தாகும். ஆயினும் கல்வியின் நோக்கம் பல. அவை பரந்த அடிப்படை நோக்கங்களையுடையவை. அவற்றையும் பின்வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம்,

1. மிகத் தொன்மையான காலந்தொட்டு மக்கள் எதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கல்வி கற்றனரோ அதனைப்பேணுதல்.
2. மாணவனுடைய அறிவை விருத்தி செய்து, அதனூடாக அறியாமையாகிய இருளையகற்றுதல்.
3. பண்பாட்டுப்பாரம்பரியங்களைப் பேணுதற்கு வழிவகுத்தல். பண்பாடு ஒரு நாட்டின் உயிர்நாடி. பண்பாடு இல்லாத நாடு முதுகெலும்பு இல்லாத உடல் போன்றது. கல்வி பண்பாடாகிய செல்வத்தைப் பேணிக்காப்பாற்றுதல் வேண்டும்.
4. கல்வியினூடாக ஒருவன் தன்னுடைய வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். வாழ்வுப் பயனில்லாத கல்வி வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காய் போன்றது. ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்குதவாது என்பதை உணர்ந்து மாணவர் கற்றல் அவசியமாகும்.

5. அறவழி நின்று ஒழுக்கத்தையும் ஒப்புரவையும் பேணுவதற்குக் கல்வி உதவுதல் வேண்டும். அறமே மனிதவாழ்வின் அடிநாதமாகும். அறமில்லா வாழ்வு உயிரில்லா உடம்பு போன்றது. அறநெறியறிவு கல்வியின் முக்கிய அம்சமாகும்.
6. கல்வியினூடாக ஒருவன் சிறந்த உளப்பயிற்சி பெறுதல் வேண்டும். ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, அகிம்சை, பணிவு, ஈகை, இன்சொல், தியாகம் ஆகிய பண்புகளையும் கற்றல் அவசியமாகும்.
7. ஒருவனைச் சமூகமயமாக்குவதில் கல்வி பெரும் பங்கு பெறுகிறது. குழலுக்கேற்பப் பொருந்தி வாழக் கற்றுக் கொள்வது மாணவரின் கடமையாகும். குழந்தை குழலுக்கேற்பத் தன்னை மாற்றியமைக்கக் கற்றுக்கொள்ளவில்லையானால் வாழ்க்கையில் தோல்வி அடைந்து விடுகிறது. தோல்வி உளவியல் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தி விடும் என்பதை ஞாபகத்தில் கொள்ளல் அவசியம். ஆகவே சமூகவியல்பிணைக்குவதற்குரிய கல்வியைக் குழந்தைகளுக்களித்தல் முக்கியமாகின்றது. சமூகப் பயன்பாடு கல்வியால் ஏற்படவேண்டும்.
8. கல்வியினூடாக ஒருவன் சீராக வாழக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கல்வி வாழ்க்கைப்பயனை அளிக்கவில்லையானால் அது பயனுடையதன்று. வாழ்வு நோக்கு கல்விக்கிருத்தல் இன்றியமையாதது. வெறும் ஏட்டுக் கல்வியால் பயனில்லை. கல்வி ஒருவனை வாழவைக்கவில்லையானால் அக் கல்வி நோக்கமற்றதாகிவிடுகிறது.
9. கல்வி சிறந்த குடிமகனை உருவாக்குதல் வேண்டும். அரசன் சிறப்புற வேண்டுமானால் குடிமக்கள் சிறப்புற அமையவேண்டும். குடிமக்கள் வாய்க்கவில்லையானால் அது அரசனுக்கோர் இழுக்கு. குடியுயரக்கோன் உயரும். குடிகள் உயர வேண்டுமானால் கோன் கவனஞ் செலுத்துதல் அவசியமாகின்றது. குடி வீழ்ந்தால் கோன் வீழ்கின்றான்.
10. ஒரு சமுதாயம் பயனடைவதற்குகல்வி முறையாக அளிக்கப்படல் வேண்டும். கல்வியறிவில்லாத சமுதாயம் இருட்டில் வெளிச்சமின்றி நிற்கும் ஒருவனுக்குச்சமமானது. சமுதாய நலன் சுருதும் மனிதன் கல்வியை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துகின்றான். கல்வி அறிவு சமூக வளர்ச்சிக்கு உதவவில்லையென்றால் அதனால் பயனை இல்லை. இதனையே நவீன கல்வியியலாளர்கள் இடித்துரைக்கின்றார்கள்.

மேலே குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் அனைத்தையும் கொண்டு கல்வி பற்றிய வரைவிலக்கணத்தையும் அதன்னோக்கத்தையும் ஓரளவு அறியக்கூடியதாக உள்ளன.

கல்விச் சிந்தனையாளர் சிலரின் கருத்துக்கள்

கல்வி மூலம் விழுமிய பயன் காண விழையும் உலகம், காலத்திற்குக் காலம் தத்துவ அறிஞர்கள் காட்டிய கல்விப் பயன் நோக்கில் முன்னேறி வருகின்றது. 'கல்வி' என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் கண்டவர்கள் பலர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு துறையிலேயே கல்வியின் கருத்திற்கு வரைவிலக்கணம் வகுத்தனர். வழிகள் பல வாயினும் முடிவு ஒன்றாகவே அமைவதை இவர்களின் கருத்துக்களிலிருந்து அறியக் கூடிதாக உள்ளது. அதாவது கல்வியின் மூலம் தனிமனிதன் ஆளுமையை வளர்த்துத் தனக்கும் நாட்டிற்கும் நலம் பயக்கும் நற்குடி மகனாக உருவாகுவதற்கு அக் கல்வி உதவ வேண்டு மென்பதே பொதுவான கருத்தாக அமைகின்றது. எனவே, சிந்தனையாளரின் சிந்தனையிலிருந்து பிறந்த கருத்துக்களை இன்றைய கல்வியியலாளரும், சிறப்பாக அறிவின் திறன் பெருகும் விஞ்ஞான யுகத்தில் வாழ்பவர்களும் அலட்சியம் செய்ய முடியாது. மனிதன் என்பதற்குச் சிந்திக்கும் உயிரி என்பது பொருளாகும். சிந்தனை அடிப்படையில் அறிவு பெருக வேண்டும். சிந்திக்கும் திறனை எதனையும் தூண்டித்துருவி ஆயும் பண்பினை வளர்க்கும். இதன் மூலம் தர்க்க ஆற்றல், காரண காரியத் தொடர்பு காணும் திறன், பகுத்தறிவு என்பன வெளிப்படுகின்றன.

எனவே கல்வி மூலம் இத்திறன்களை வளர்க்க முற்படும் ஆசிரியர்கள் சீரிய சிந்தனையாளர்களாக விளங்க வேண்டும். தர்க்க ரீதியாகச் சிந்தித்துத் தமது ஆசிரியப் பணியை அவர்கள் அமைக்க வேண்டும். இதன் மூலம் மாணவர் கற்கவேண்டியவற்றைக் கற்றுக் கொள்ளவும், சிந்திக்கும் திறனுடையவர்களாக அவர்களை எளிதாக உருவாக்கவும் முடியும். மாணவரின் உளநிலைக்கு ஏற்றவாறு அறிவு வழியில் அவர்களைச் செலுத்தி அவர்கள் தாமே சிந்தித்துச் செயலாற்ற ஆசிரியர்கள் வழிகாட்ட வேண்டும். கற்பவனை விட்டுக் கற்பிக்கும் பொருளிலேயே கவனம் செலுத்தப்பட்ட காலம் மாறி, கற்பவனை முதலாக வைத்துக் கற்பிக்கும் புதிய கல்விச் கருத்துக்கள் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்ற வரலாற்றையும் தத்துவ ஞானிகளின் கருத்துக்களையும் ஆசிரியர்கள் அறிந்து அவற்றின் வழியே தம் பணிகளைச் செவ்வனே அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தத்துவ ஞானிகள் கண்ட கல்வித் தத்துவங்கள் இருவகையின. இலட்சியக்

கருத்துக்களை உருவாக்கி அவற்றை நடைமுறையிற் காண விழைவது ஒருவகை. பிளேட்டோ, ரூசோ போன்றவர்களின் தத்துவங்கள் இவ்வகையின. அனுபவ அடிப்படையில் எழும் தத்துவக் கருத்துக்கள் இன்றொருவகையின. புரோபல், மொன்றிகூரி, டியிபோன்றவர்களின் தத்துவங்கள் இவ்வாறு அமைந்தவை. இந்த அடிப்படையில் கல்விச் சிந்தனையாளர் சிலரின் கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகக் கவனிப்போம்.

பிளேட்டோ (Plato) கி. மு. 428 — 348)

இற்றைக்கு இருபத்து மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த கிரேக்க தத்துவஞானியாகிய பிளேட்டோவின் கல்விபற்றிய கருத்துக்கள் இன்றைய கல்வியாளர்களால் நேர்முகமாகவும், மறைமுகமாகவும் பின்பற்றப் படுகின்றன. கல்வியே ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை மூலவளமாக அமைவது என்னும் கருத்தை வெளியிட்டவர் பிளேட்டோ ஆவர். அது மட்டுமன்றிக் கல்வி அரசுக்குரியதாக, அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும்; ஆளும் வகுப்பினர் சிறந்த அறிவுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்; பிறந்த நாட்டிற்குச் சேவை செய்வது கற்றறிவாளரின் கட்டாயக் கடமை. இவைபோன்ற கருத்துக்களின் தந்தையாக விளங்கியவரும் பிளேட்டோ ஆவார்.

பிளேட்டோ செல்வச் செழிப்புமிக்க பிசுபுக்கள் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆனால் சாதாரண குடும்பத்தில் உதித்த சோக்கிரட்டீஸ் (Socrates) என்பவரையே தமது ஞானகுருவாகக் கொண்டார். இது ஒரு மகத்தான தொடர்பாகும். ஏனெனில் சோக்கிரட்டீஸ் வறுமையில் வாடியவர். முதுமையால் தள்ளாடியவர். ஏறக்குறைய அறுபது வயதிற்கு மேற்பட்டவர். ஆனால் பிளேட்டோ பிரபுக்கள் குடும்பத்தில் பிறந்து வறுமையே காணாத வளமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர். அழகும், இளமையும், ஆண்மையும், துடிப்பும் நிறைந்தவர். வாழ்க்கையில் இரு துருவங்களாக விளங்கிய இருவரையும் இணையவைத்தது அறிவின் கவர்ச்சியேயாகும். சோக்கிரட்டீஸ் எழுத்தில் காட்டாத எண்ணங்கள் சிந்தனைகள் அனைத்தையும் பிளேட்டோ எழுத்தில் வரைந்துள்ளார்.

அறிவுச் சுடர் கொழுத்திய சோக்கிரட்டீசுக்கு அநியாயமாக அளிக்கப்பட்ட மரணதண்டனையைக் கண்டு மனமுடைந்த பிளேட்டோ ஏறக்குறைய பத்து வருடங்களைப் பயன்தரும் வழியில் வெளிநாடுகளில் செலவிட்டார். முதலில் மேகராவிற்றுச் (Megara) சென்று அங்கு கருத்துவாதத் (Idealism) தத்துவங்கள் பற்றி நன்கு அறிந்

தார். அங்கிருந்து எகிப்துக்குச் சென்றார். அங்கு நிலவிய தொழிற் பகுப்பு (division of labour) முறையும் கல்வி முறையும் (Methods of Education) அவரது விசேட கவனத்தைக் கவர்ந்தன. இத்தாலியில் பைதகோரசின் (Pythagoras) கருத்துக்களைக் கற்றுக் கணிதத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தார். சிசிலியில் அரசியல் பற்றி நன்கு அவசிய ஆராய்ந்தார். நாற்பதாவது வயதில் தத்துவம், விஞ்ஞானம் வரலாறு, அரசியல் போன்ற பல துறைகளிலும் வல்லவராக அநென்ஸ் நகருக்குத் திரும்பினார். அவர் காண விழைந்த இலட்சியக் கருத்துக்களை அவர் எழுதிய குடியரசு (Republic), சட்டங்கள் (Laws) என்னும் இரு புத்திர பெற்ற தூல்கள் வாயிலாக அறிய முடியும்; அது மட்டுமன்றி, தத்துவம், அறிவியல், ஆராய்ச்சிகளுக்காக 'அக்கடெமி' (Academy) என்னும் ஆராய்ச்சி நிலையத்தையும் நிறுவினார். இதுவே தற்போதைய பல்கலைக்கழகங்களின் தோற்றுலாய் எனலாம். எனவே, பல துறைகளிலும் வல்லவரான பிளேட்டோ தாம் காண விழைந்த இலட்சிய அரசின் கல்வி பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களை நாம் அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும்.

“ஆசிரியர் என்போர் ஞானவிளக்குகள். எவர் பணம்கொடுத்துக் கேட்டாலும் தம் அறிவை விற்பவர் ஞானவிளக்குகள் அல்லர். அவர்கள் அறிவுப்பரத்தையர்கள் ஆவர்.” இதுவே பிளேட்டோவின் ஞானகுருவாகிய சோக்கிரட்டீஸ் நல்லாசிரியனுக்கு வகுத்த வரை விவக்கணமாகும். சோக்கிரட்டீஸின் கருத்துக்களில் உலகின் தத்துவக் கருத்துக்கள் யாவும் அடங்கியுள்ளன என்பது பிளேட்டோவின் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கையாகும். கல்வி பற்றிய கருத்தை வெளியிடும்போது சோக்கிரட்டீஸ், “அது ஏட்டில் இல்லை; எழுத்தில் இடம் பெறவும் மாட்டாது; ஏனைய சாத்திரங்களைப் போலத் தெளிவாகக் குறிப்பிடக் கூடியதுமல்ல” என்று கூறினார், அத்துடனமையாது “கல்விக்கு எல்லையில்லை; கல்வி என்பது வாழ்க்கை; அதை அடையக் கூடிய ஒரே வழி சுய அனுபவமும், அறிவு, சேர்க்கும் ஊக்கமும், தளராத அறிவுத் திறனுமாகும்” என்றும் கூறியுள்ளார். ‘கல்வி என்பது வாழ்க்கை’ என்னும் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பிளேட்டோ “அத்தகைய வாழ்க்கையிலிருந்து பெறும் அறிவு, அனுபவத்திலிருந்து உதிக்க வேண்டும்; அந்த அறிவு சிந்தனையைத் தூண்ட வேண்டும்; சிந்தனைத் தூண்டல் புதுத்தன்மை பெற்று முழுமை பெற்றதாக எல்லோருக்கும் உரிய பொதுச் சொத்தாக மாறவேண்டும்” என்று கூறினார். இத்தகைய கருத்துக்கள் இன்றைய கல்விக் கருத்துக்களிலும் கோட்பாடுகளிலும் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

தான் பிறந்த பொன்னாடு உயர்நிலை பெறவேண்டும் எனும் உணர்வால் உந்தப்பட்ட இலட்சியக் கனவே பிளேட்டோ கண்ட கல்வியாகும். சோக்கிரட்டீசுக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனையி லிருந்து அவரைத் தப்பிவிட்பதற்கு இறுதிநேரத்தில் நண்பர்கள் முயற்சித்த போது அவர் கூறியது “தாய்நாடு எனக்களித்த தண்டனையை நான் மனமார ஏற்க வேண்டும்” என்பதாகும். இதி லிருந்து சோக்கிரட்டீசின் தாய்நாட்டுப்பற்றும் உள உறுதியும் புலப் படுகின்றன. இதன் தாக்கமே பிளேட்டோவையும் தூண்டியது. கிரேக்கத்தின் கலைவளம் யாவும் எதிர்த்தாக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்து வனவாக’ எதிர் மறை வளர்ச்சியாக மாறிச் செல்வதைக் கண்ட பிளேட்டோ “உண்மையைக் காண்பதற்காகத் தன்னைத் தானே நாட்டுக்குத் தியாகம் செய்யவேண்டும்” என வேண்டினார். ‘கிரேக் கம் வேண்டி நிற்கும் கல்வி - ஆக்கமும், அறிவு விருத்தியும் உடைய தாக இருக்கவேண்டும். அத்தகைய கல்வி சமூக உணர்வைப் பரிசுத்த மாக்கி அதன் மூலம் மன உறுதியைப் பலப்படுத்தவேண்டும். உள்ளத் தில் நேர்மையை வளர்க்கவேண்டும்.” என்னும் உணர்வுகளினால் உந்தப்பட்டுத் தமது ‘குடியரசு’ என்னும் நூலை எழுதினார். கல்வி யின் துணையால் தலைசிறந்த ஆட்சியாளர்கள் உருவாகவேண்டும் என்பதே பிளேட்டோவின் இலட்சியக் கனவாகும். இதனாலேயே அரசுக்கும், கல்விக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பை வலியுறுத்தும் இவர் “அரசு கல்விக்கு ஆதரவளிக்கும் அதே வேளையில் கல்வி அரசுக்கு ஆதரவளித்து ஒன்றையொன்று பூரணப்படுத்தவேண்டும்” என்று விரும்பினார். எனவே, அரசின் குறிக்கோளுக்கும் கல்வியின் குறிக்கோளுக்கும் அன்றே ஒற்றுமை கண்டவர் பிளேட்டோ ஆவர்.

மேலும் தொழிற் பாகுபாட்டு முறையின் வளர்ச்சியால் உந்தப் பட்ட பிளேட்டோ மக்களை மூன்று தரமாகப் பிரித்து, உயர் தரத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தினரையும், அடித்தளத்தில் தொழிலாளி வர்க்கத் தினரையும், இடைநடுவில் இராணுவ வகுப்பினரையும் வைத்துள் ளார். இவர்களில் ஆளும் வகுப்பினரதும், இராணுவ வகுப்பினரதும் கல்வியறிவின் அத்தியாவசியத்தையே பிளேட்டோ வலியுறுத்தியுள் ளார். இந்த இடத்தில் அவர் தமது ஆசிரியரின் கருத்திலிருந்து சற்று முரண்படுவதைக் காணலாம். ‘அகிலத்தின் அணையாத விளக் காகிய அறிவுச் சுடரே மக்களுக்கு உண்மையான அணிகலன்’ எனக் கூறிய சோக்கிரட்டீசு “கல்வி மூலமும் கல்விப் பயிற்சி மூலமும் உலக மக்களில் 95 சதவீதத்தினரை உயர்வடையச் செய்யலாம்” எனக் கூறினார். இதற்கு உதாரணமாக எதுவித கல்வியறிவுமற்ற அடிமை ஒருவனிடம் தம் தளராத வினாக்களின்மூலம் கணித அடிப் படை அறிவுக் கருத்துக்கள் இருப்பதை வெளிப்படச் செய்தார்.

இதன் மூலம் மனிதனிடம் அறிவு இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்தினார், இதனையே சுவாமி விவேகானந்தரும் “மனிதனிடம் மறைந்துகிடக்கும் பரிபூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வி” என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் பிளேட்டோ நாட்டின் பொருளாதார உயர்வின் முதுகெலும்பாக விளங்கும் தொழிலாளனை மூன்றந்தரமாக்கி, அவர்களுடைய கல்வியைப் புறக்கணித்து, அவர்களுடைய கல்வி மனம் கோணி இடக் கையால் கொடுப்பதை ஒக்கும் எனக் கருதுவதிலிருந்து, அவர் கல்வி மனிதனின் பிறப்புரிமை என்பதை ஏற்க மறுக்கின்றார் என்பது புலப்படுகின்றது. எனினும் தமது எழுபதாவது வயதில் எழுதிய ‘சட்டங்கள்’ என்னும் நூலில் தமது முன்னைய கருத்திலிருந்தும் சற்று மாறுபட்டு எல்லோருக்கும் பொதுக்கல்வி அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு என உலோகங்களில் மூன்று தரங்கள் இருப்பது போன்று சமுதாயத்தில் மக்கள் தரப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அதாவது திறமை, ஆற்றல் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் இவரின் பாகுபாடு அமைந்துள்ளது. பதினெட்டு வயதுவரை யாவருக்கும் பொதுக் கல்வி அளிக்கப்பட்டதன் பின்னர் ஆற்றலும், திறனும் வாய்ந்த தகுதியானவர்களே உயர்கல்விக்கு உரித்துடையவராகித் தத்துவ அறிஞர்களாக, நாட்டின் காவலராக மாறவேண்டும் என்பது பிளேட்டோவின் கருத்தாகும்.

உயர் கல்விக்கு பிளேட்டோ அளித்த உயர்ந்த நிலையை அவரால் அமைக்கப்பட்ட ‘அக்கடமி’ எனும் செழுங்கலை நிறுவனத்தின் மூலம் அறியலாம். “கேத்திர கணிதம் அறியாதான் இங்கே நுழையாதிருப்பானாக” என்பது அதன் வாசலில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த வாசகமாகும். கலையும் விஞ்ஞானமும் சங்கமிக்கும் அறிவியல் நிலையமாக விளங்கியது அக்கடமி. இத்தகைய உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர்கள் தாம் பெற்ற அறிவைத் தாய் நாட்டும் பணிக்கு நன்றிக் கடனாகச் செலுத்த வேண்டும் என்பதைப் பிளேட்டோ வலியுறுத்தினார். தாய் நாட்டிற்காகத் தம்மையே அர்ப்பணிக்கும் தன்மை கல்வி மூலம் உருவாக வேண்டுமென விரும்பியவர் பிளேட்டோ ஆவர். ஓர் ஒழுங்கான கலைத்திட்டம் அவசியம் என்பதற்கும், கல்வியறிவு பெற்றவர்கள் அரசின் நிர்வாக சேவையில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதற்கும் வித்திட்டவர் இவரேயாவார். “உரமான உடலே உறுதியான கல்விக்கு அடிப்படை” என்பதற்கேற்ப உடல் நலம் பேணும் உடற் பயிற்சியும் உளநலம் பேணும் இசைப் பயிற்சியுமே இவருடைய ஆரம்பக் கலைத்திட்டமாகும்.

எனவே பிளேட்டோவின் சிந்தனையில் உதித்த சீரிய கல்வி மனிதரைப் பண்புடையவர்களாக, ஞானம்மிக்கவர்களாக்கும் கல்வியாகும். அரசின் உடைமையாக இருக்கும் கல்வி தேசிய ஒருமைப் பாட்டிற்கு வழிவகுக்கவேண்டும். நற்குடி மக்களாக மக்களை மாற்றவேண்டும். தன்னைக் கட்டுப்படுத்தித் தன்னை ஆளவும் மற்றவர்களை மதித்து நடக்கவும் வழிகாட்ட வேண்டும். முருகியல் உணர்வை வளர்க்க வேண்டும். இவையாவும் சேர்ந்த முழுமையான ஆளுமையுடைய மனித சமுதாயத்தை உருவாக்குவதே இவருடைய இலட்சியக் கல்வி நெறித் தத்துவம் எனலாம். உறங்கிக் கிடக்கும் இளைஞர் உள்ளங்களைத் தட்டியெழுப்பும் உரையாடல் முறையினையே போதனை முறையாகப் பெரிதும் கடைப்பிடித்தார். நேரடி அனுபவ மூலம் பெறும் அறிவே உண்மை அறிவு என்பது இவர் கருத்தாகும். தர்க்கரீதியில் சிந்தித்துணரும் பகுத்தறிவு பெற இளைஞரைப் பயிற்றவேண்டும் என்பதும் இவர் கூறும் கருத்தாகும். எனவே, பிளேட்டோவின் கருத்திலுதித்த மக்களாட்சிக் குடியரசு கல்வி மூலம் தாய் நாட்டுப் பற்றை ஊட்டி உண்மை, நேர்மை, அழகு என்னும் பண்புகளை வளர்த்துச் சீரிய சமுதாய அமைப்பை உருவாக்கும் தன்மை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

ஜீன் ஜாக்ஸ் ரூசோ (Jean Jacks Rousseau 1712 - 1778)

“இயற்கையே எனது இருதயத்தினதும் ஆக்மாவினதும் வழிகாட்டி” - ரூசோ

இன்று தலைசிறந்த இயற்கைவாதியாகவும் சிந்தனைப் புரட்சியாளராகவும் போற்றப்படுகின்ற ரூசோ கி. பி. 1712ஆம் ஆண்டு ஜெனீவா நகரில் பிறந்தார். வறுமையால் வாடிய ரூசோ, ஒருபுறம் ஆடம்பர வாழ்வு நடத்துவோரின் அதிகார நிலையையும், மறுபுறம் அதிகார வர்க்கத்தினரால் அடிமைகளாக ஊட்டிய படைக்கப்படும் குடிமக்களின் அவல நிலையையும் கண்டு அரசியல் சமுதாயப் புரட்சிக்குரிய கருத்துக்களைத் தமது கட்டுரைகளிலும், நூல்களிலும் வெளியிட்டார். இதன் காரணமாகப் பிறந்தநாடான சுவிற்சிலாந்திலிருந்தும், புகுந்த நாடான பிரான்சிலிருந்தும் நாடுகடத்தப்பட்டார். கருத்துக் கருவுலங்களான இவருடைய நூல்கள் எரிக்கப்பட்டன; எனினும் இவர் பரப்பிய கருத்துக்களை எளிதில் ஒழிக்க முடியவில்லை. இளமைப் பருவத்திலிருந்தே இடத்திற்கிடம் அலைந்து திரிந்த ரூசோ சமூகம் பற்றி எதிர்மறையான கருத்துக்களையே கொண்டார். இதனால் சமூகத்திலிருந்து தனியாக மனிதனைப் பிரித்து இயற்கை வழியில் வளர்க்கவேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்தினார். இதனால் இவருடைய கருத்துக்களின் சில முரண்பட்ட தன்மையுடையனவாக இருப்பதையும் காணமுடிகின்றது.

“நிகழ் காலத்திற்கிட்டுச் செல்லும் எல்லாப் பாதைகளின் நுழைவாயில்களிலும் காணப்படுகின்றார்” என்று தற்கால அறிஞர்களாற் போற்றப்படும் ரூசோவின் கருத்துக்கள் இன்றைய உலகில் பல்துறை வளர்ச்சிக்கும் முன்னோடிகளாய் அமைந்துள்ளன. இவ்வாறு போற்றப்படும் இவருடைய சிந்தனையில் மலர்ந்த கல்விக் கருத்துக்கள் கல்வி வரலாற்றில் ஒரு புதுயுகத் தோற்றத்தினை ஏற்படுத்தின என்றும் கொள்ளப்படுகின்றது. ஏனெனில், கல்வியில் கற்பவனுக்கு முதலிடமளித்து உளவியல் கொள்கைகளுக்கு முக்கிய மளித்தவர் இவரேயாவர். இவரின் இயற்கைக் கல்விக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குபவன் எமிலி (Emile) என்பவனாவான். இவனுடையதும் இவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியாக அமைந்த சோபி (Sophie) யினுடையதும் கல்வி பற்றிய விளக்கமே ரூசோவின் கல்விக் கருத்துக்களைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

ஒரு பிள்ளை தன் வாழ்வில் ஒருபோதும் அடையமுடியாத தூரத்திலுள்ள குறிக்கோளுக்காக, அப் பிள்ளையை வருத்திப் பல கட்டுப்பாடுகளுக்குள்ளாக்கி நிலையில்லாத ஓர் எதிர்காலத்திற்காக அப்பிள்ளையின் நிகழ்காலத்தை அர்ப்பணம் செய்யும் கொடுமையான கல்வியை என்னவென்று கூறுவது” என ஏங்கும் இயற்கைவாதி ரூசோ ஆவார். எனவே பிள்ளைகள் தாமாகவே இயற்கையோடு ஓட்டியதாகத் தமது இயல்புகளுக்கு ஏற்றதாகக் கல்வி அறிவினைப் பெறவேண்டுமென்பது இவருடைய கருத்தாகும். ஆனால் அரசியல் சமுதாயப் புரட்சிக்கு வித்திட்ட இவர் கருத்துக்கள், மனிதனைச் சமுதாயத்திலிருந்து பிரித்தெடுக்க முயல்வது முரண்பட்ட தன்மையைக் காட்டுகின்றன. “இறைவனின் படைப்பில் இயற்கையாக எல்லாம் நல்லனவாக அமைகின்றன. ஆனால் மனிதனின் தலையீட்டால் அவை மாசுபடுத்தப்படுகின்றன” என்பது இவருடைய முக்கியகருத்தாகும். எனவே, ‘பிள்ளைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கட்டாயப் படுத்திக் கற்பிக்கும் கல்வி அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. ஏனெனில் இக் கல்வி முறை, முழுமனிதர்கள் தாம் எவற்றைச் சிந்திக்கின்றனரோ அவற்றையே பிள்ளையும் செய்வதற்குக் கட்டாயப்படுத்துகின்றது. ஆனால் இயற்கை பிள்ளைகளைப் பிள்ளைகளாகவே கருதுகின்றது. கல்வி என்பது வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதல்ல அதுவே வாழ்க்கை’ என்னும் கருத்தை வெளியிட்ட ரூசோ “பிள்ளையின் வாழ்விலும், அதன் அனுபவங்களிலுமே அதனுடைய கல்வி அடங்கியுள்ளது: எனவே பிள்ளையின் இயல்பும், அதன் விருத்தியுமே, பிள்ளையின் கல்வியில் முக்கிய அம்சமாகும்” என்று கூறியுள்ளார். ஆதலால் “பிள்ளைக்கு வெற்றுரைகள் மூலம் கருத்துக்களைக் கற்பிக்கக் கூடாது. காட்சிப் பொருட்கள் மூலம்

பெறும் அனுபவங்களே அவர்களுக்குச் சிறந்த கல்வியாக அமையும்'. ரூசோ கண்ட இக் கல்வி முறை இன்றைய கல்வியில் எந்த அளவுக்கு இடம்பெற்றுள்ளது என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

கல்வி வரலாற்றில் உளவியல் வளர்ச்சிக்கு முதன் முதல் வழிகாட்டியவர் ரூசோ என்றால் அது மிகையாகாது. இதனாலேயே கல்வி வரலாற்றைக் கூற முற்படும் ஆசிரியர்கள் ரூசோவின் காலத்தை எல்லைக் கல்லாக வைத்து ரூசோவிற்கு முற்பட்ட காலம், ரூசோவிற்குப் பிற்பட்ட காலம் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பிள்ளைக்கும் அவன் சுற்றும் பாடத்திற்கும் உள்ள தொடர்பில் இதுவரை காலமும் பாடத்திற்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த முதன்மை நிலையைக் கண்டித்து. பிள்ளையே முதன்மை இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதை ரூசோ வற்புறுத்தினார். ஆசிரியருடைய கவனத்தைப் பெறவேண்டியது மாணவனையன்றிக் கற்பிக்கப்படும் பாடமல்ல என்னும் கருத்தைத் தெரிவித்தார். இவருடைய இக் கருத்திலிருந்தே பிள்ளைமைய முறை (Paedocentricism) எனும் புதிய கற்பிக்கும் முறை உருவாயிற்று. புரோபல் (Froebel) மொன்ரிகூரி (Montessori) போன்றவர்களின் கல்வி முறைகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த வரும் ரூசோவே.

மேலும் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சி நிலையைப் பருவங்களாக வகுத்து ஒவ்வொரு பருவத்திற்குமுரிய கல்வி எத்தகைய முறையில் அமைய வேண்டும் என்பதை விளக்கியவரும் ரூசோவே பிள்ளை வளர்ச்சியைக் குழந்தைப் பருவம் (1-5 வயது), பிள்ளைப் பருவம் (5-12 வயது), முன் கட்டிளமைப் பருவம் (12-15 வயது), கட்டிளமைப் பருவம் (15-20 வயது), முதிர் பருவம் (20 மேல்) எனப் பிரித்துள்ளார். ஒவ்வொரு பருவமும் அதற்குரிய தேவைகளையும், விருப்புக்களையும் கொண்டமைவதுடன், இயற்கை வளர்ச்சியில் தானாகவே பூரணப்படும் தன்மையுடையது. உடலாலும் உள்ளத்தாலும், மென்மையுடைய குழந்தைப் பருவத்திற்குத் தகுந்த காப்புணர்ச்சி அளிப்பவர்களாகத் தாயும் தந்தையும் இருக்க வேண்டும். இயற்கையான வீட்டுச் சூழலே இதன் கல்விக்குரிய சூழலாகும். புத்தம் புதிதாக மலர்ந்திருக்கும் குழந்தை உள்ளத்தை எந்த வகையாலும் மாசுபடுத்தக் கூடாது. உடல் வளர்ச்சிக்கும் புலன்களின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணை புரிய வேண்டிய பருவம் பிள்ளைப் பருவமாகும். புத்தகக் கல்வி எதுவும் இப்பருவத்திற்குத் தேவையில்லை. புலன்களுக்குப் பயிற்சியளித்து இயற்கைப் பொருட்கள் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளின் தன்மைகளை அறிய உதவு வேண்டும். தீயனவற்றிலிருந்து தடுத்து நல்லனவற்றையே நாடும்படி செய்ய வேண்டும். ஆராய்வு மனப்பான்மையும், காரணம் காணும் திறனும்

பெறும் பருவம் முன் கட்டிளமைப் பருவமாகும். எனவே பிரச்சினைகளைக் கொடுத்து அவற்றிற்குத் தீர்வு காணும் திறனைப் பெறுவதற்குப் பயிற்சியளிக்கவேண்டும். இப் பருவத்தினருக்கு வாசிப்பதற்குச் சிறந்த புத்தகமாக அமைவது "ரூபீன்சன் குருசோ" போன்ற பிரச்சினை தீர்க்கும், சிந்தனைத் திறன் வளர்க்கும் புத்தகங்களாகும். அதுமட்டுமன்றிக் கணிதம், கைப்பணி, நுண்கலைகள் என்பனவற்றையும் கற்பிக்கலாம். உண்மை விழுமியல்களை அறியும் உளவளர்ச்சி பெற வேண்டிய பருவம் இதுவாகும்.

மனிதப் பண்புகளுக்கு மதிப்புக் கொடுத்துச், சமூகத்தோடு உறவாடும் அறிவினைப் பெற்று மனிதனை மாறும் பருவம் கட்டிளமைப் பருவமாகும். சமய அறநெறி அறிவு பெறும் பருவமும் இதுவேயாகும். சமூக அறிவைப் பெற்ற பின்னர் சமூக உறுப்பினனை மாறி உயர்வடையும் பருவம் முதிர் பருவமாகும். இப் பருவத்திலேயே வாழ்க்கைத் துணையையும் தேடிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு தேடிக்கொள்ளும் வாழ்க்கைத் துணைவியின் கல்வி எத்தகையது என்பதைப்பற்றிய விளக்கமே பெண்கல்வி பற்றிய ரூசோவின் கருத்தாகும். ஆணுக்காகப் படைக்கப்பட்ட இயற்கையின் ஓர் அபூர்வமான படைப்பே பெண். ஆணுக்குப் பணிவிடை செய்து அன்பு செலுத்தும் குடும்பத் தலைவியே அவள். ஆண்களுக்குரிய கல்வியோ, உயர்கல்வியோ அவளுக்குத் தேவையில்லை. நன்மக்களைப் பெற்றெடுக்கக் கூடிய உடல் நலம் தரும் உடற்பயிற்சியும் குடும்பக்கலை அறிவுமே அவளுக்குத் தேவை. காதலும் கருணையும் மிக்கவளாக ஆண்களின் உள்ளத்தைப் புரிந்து வாழ்பவளாக விளங்க உதவும் அறிவு மட்டும் அவளுக்குப் போதுமானது.

"ஆசிரியர்கள் ஞான விளக்குகளாவார்" எனும் சோக்கிரட் மசின் கருத்தைத் தழுவினதே ஆசிரியர் பற்றி ரூசோ கூறிய கருத்துக்களாகும். ஆசிரியர்கள் போதனையிலும், சாதனையிலும், பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதுடன் எல்லாத் துறைகளிலும் தலைசிறந்த அறிஞர்களாக விளங்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் ஞானமுள்ளவர்களாகவும், சமூக ஊழல்களை அகற்றும் ஆற்றலுள்ளவர்களாகவும். மனிதரின் கடமைகளை நன்கு உணர்ந்தவர்களாகவும் குழந்தைகள் செய்யும் தவறுகளினால் ஏற்படும் தாக்கங்களைத் தாமே பொறுப்பேற்கும் தன்மை உடையவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். 'ஆசிரியம்' என்பதற்கு அணிகலனை விளங்கும் ஆசிரியர்கள் மன்னுயிர்க்கு வரும் துன்பங்களைத் தம் உயிர்த் துன்பங்களாகத் தாங்கும் தன்மையுடையவர்களாக, கருணையுள்ளம் கொண்டவர்களாக விளங்க வேண்டும். துன்பத்தைத் துடைத்தெறிப்பதாய் உள்ளத்தை மாணவர்களிடம் வளர்க்க வேண்டும். அதிகார

அடக்கு முறையால் பிள்ளைகளைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அன்பினால் அரவணைத்து ஆட்கொள்ள வேண்டும், இவையே ரூசோ கண்ட ஆசிரியப் பண்புகளாகும்.

மதபீடங்களின் மமதை நிறைந்த போக்கினைக் கண்டித்த ரூசோ மத எதிர்ப்பு வாதியென்றே அநேகராலும் கருதப்படுகின்றார். ஆனால் அவர் உண்மையில் மதம் என்ற போர்வையில் ஏற்படும். மதங்களின் மாசுகளைக் கண்டித்தாரே தவிர, மதம் மக்களுக்குத் தேவையில்லையென ஒரு போதும் கூறியதில்லை. சமயமே மனித வாழ்வின் ஒழுக்க நெறிக்கு வழிவகுக்கும் என்பது இவரது கருத்தாகும். இதனாலேயே ஆரம்பத்தில் முதிர் பருவத்திலேயே சமயக் கருத்துக்களைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினைக் கொண்டிருந்த ரூசோ, பின்னர் குழந்தைப் பருவம் தொடங்கியே இறையுணர்வு பற்றிய அறிவைக் கொடுக்கவேண்டும் எனக் கூறியுள்ளார்.

மனிதகுல மாண்பை உயர்த்தும் சுதந்திரம். சமத்துவம். சகோதரத்துவம் என்னும் கருத்துக்கள் மூலம் அறிவுப் புரட்சிக்கும் அதன் மூலம் அரசியல் சமுதாயப் புரட்சிக்கும் அடிகோலிய ரூசோ. ஆரம்பத்தில் சமூகத்திலிருந்து பிள்ளைகளைப் பிரித்தெடுத்து இயற்கைக் கல்வியைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறிய தமது தனி முறைக் கல்விக் கருத்தைப் பிற்காலத்தில் தேச நலன் கருதும் தேசிய கல்வியாக அமையவேண்டும் என மாற்றிக் கூறியுள்ளார். இது போன்றே, பிள்ளையை முழு மனிதனாக அல்லது சிறந்த குடிமகனாக ஆக்கலாமே தவிர இரண்டும் சேர்ந்தவனாக ஆக்க முடியாது என்னும் முரண்பட்டதொரு கருத்தைக் கொண்டிருந்த இவர், பிற்காலத்தில் இக் கருத்தையும் மாற்றியுள்ளார்.

“கல்வி ஒருவனை நல்ல மனிதப்பண்புடையவனாகவும், நற் குடிமகனாகவும் ஆக்கவேண்டும். ஆகவே கல்வி நல்ல மனிதரை உருவாக்கி அவர்களினூடாக நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும்” என்பது இவருடைய பிற்காலக் கருத்தாகும். தனிமனிதன் சமுதாயத்தில் சேராமல் தனித்தியங்க முடியாது; என்பதனை உணர்ந்ததன் விளைவாகவே தனியாள்-நலவாதியான ரூசோ, தம் கருத்தை மாற்ற நேர்ந்தது. மேலும் ‘தாய் நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்வதிலேயே நற்குடிகளின் இன்பங்கள் தங்கியுள்ளன. ஆகவே கல்வியைத் தனிப்பட்டவர்களின் கையில் விடாமல் அரசாங்கமே அதனைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அரசு மக்களின் உள்ளத்தைத் தொழிற்படுத்தி நாட்டுப்பற்று ஏற்படும் வண்ணம் சரியான கல்வியை அளிக்கவேண்டும்’ என்று இவர் தேசியக் கல்வியின் அவசியத்தையும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

பொதுவாக நோக்கும்போது ரூசோவின் கல்வி முறைகளைச் சிறிதளவாயினும் பின்பற்றாத கல்வி முறைகள் இல்லையென்றே கூறலாம். பிரச்சினை தீர்த்தல், விளையாட்டுமுறை, பாலர் பாடசாலை போன்ற தற்காலக் கல்விக் கருத்துக்கள் யாவும் ரூசோவின் சிந்தனையினின்றும் மலர்ந்தவையே. பிள்ளையின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அதன் விருத்திக்கு ஏற்ற வழிவகைகளை உளவியல் அடிப்படையில் ஆராய்வதற்கு வழிகாட்டியவரும் இவரே. அது மட்டுமன்றி மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளான சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பவற்றின் அவசியத்தை இவரே வற்புறுத்தினார். இவரின் கருத்து இன்று அனைத்துலக மனித உரிமைப் பிரசுடனத்தின் அத்திவாரமாக அமைந்திருப்பதை மறக்கமுடியாது. பிள்ளையின் வளர்ச்சி பற்றி இவர் கொண்ட கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது 1944ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்தில் வெளியிடப்பட்ட பட்டர் (Butler) அறிக்கையாகும். 'கற்பித்தல் என்பது கருத்தற்ற சொற்-கூட்டங்களை மனனம் செய்வதல்ல. புலனனுபவத்துடன் இணைந்து முழுமனிதனை உருவாக்க அது உதவவேண்டும்' என்னும் சிறந்த கருத்தைக் கொண்டவர் ரூசோ. 'பல வகைகளிலும் தமது கொள்கையிலே முரண்பாடு கொண்டவரான ரூசோ கல்வியிலும் அரசியலிலும் முன்னேற்றத்தை நம்புபவர். அவர் சிறந்த கல்வித் தத்துவ ஞானியாக இருந்தபோதிலும் அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியரல்லர். கல்விப் பிரச்சினைகளை நல்ல முறையில் அறிந்தார். ஆனால் அவரின் கருத்துக்கள் சாத்தியமானவையா என்பது அவருக்குத் தெரியாது' என்ற லஸ்கி (Lasky)யின் கூற்று அவரைப் பற்றிய ஒரு விளக்கத்தை அளிக்கின்றது எனலாம்.

ஜோன் டூயி (John Dewey 1859—1952)

பிளேட்டோ கல்விக்குரிய இலட்சியங்கள் பற்றிக் கூறினார். ரூசோ கல்விக்குரிய தத்துவங்களை விளக்கினார். ஹேபார்ட், புரோபல் போன்றோர் உளவியலடிப்படையில் கல்விக்கு விளக்கம் கொடுத்தனர். ஆனால் கல்வி முறை, தத்துவம், கல்வி உளவியல் மூன்றையும் ஒன்றிணைத்துக் கல்வியைச் செயன்முறை ஒழுக்கமாக்கித் தந்தவர் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கல்வி அறிஞரெனப் போற்றப்படும் அமெரிக்க நாட்டுக் கல்விச் சிந்தனையாளரான ஜோன் டூயி என்பவராவார். சமுதாயம் முன்னேறி வரும் மாற்றத்திற்கும் வேகத்திற்கும் ஏற்பக் கல்வியிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட வேண்டும் என்னும் கருத்துடன் கல்வியானது செயல்நோக்கில் அமையவேண்டுமென்ற முற்போக்குக் கல்விக் கோட்பாட்டிற்கு வழிவகுத்தவரும் இவரே. பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான டூயியின் கல்விக் கருத்துக்

களை அவருடைய ஆசிரியப்பணி, பல்கலைக்கழகங்களில் ஏற்ற பணிகள் போன்றவற்றிலிருந்தும், அவர் எழுதிய கட்டுரைகள், நூல்கள் போன்றவற்றிலிருந்தும் அறியலாம். அவர் முப்பத்தெட்டு நூல்களும், எண்ணூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார். அவர் தமது புதிய கல்விக் கொள்கைகளைப் பரிசோதனை செய்வதற்கு 1896 ஆம் ஆண்டு 'பரிசோதனைப் பாடசாலை' (Experimental school) ஒன்றையும் நிறுவினார். அன்றியும் சீனா, ஐப்பான், துருக்கி போன்ற நாடுகளில் கல்வி ஆலோசகராகவும் இவர் பணிபுரிந்துள்ளமை இவருடைய கல்வி ஈடுபாட்டை மேலும் புலப்படுத்துகின்றது.

கல்வி என்பது என்றும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பது. சூழ்நிலை மாற்றங்களுடன் மாறிக்கொண்டிருக்க வேண்டியது. என்றும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பது கல்வி எனவே கல்விக்கு இறுதி இலக்கு என ஒன்றுமில்லை. வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் கல்வி, வளர்ந்துவரும் கல்விக்கே வழிகாட்ட வேண்டும். செயல் அனுபவமூலம் பெறப்படும் அறிவே உண்மையானது. ஆகவே அறிவு என்பது வாழ்க்கையின் அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டியங்குவதாகும் - வாழ்க்கைக்கு ஆயத்தப்படுத்துவதல்ல. வாழ்க்கையே கல்வி, கல்வியே வாழ்க்கை. தனியாளின் திறன்களை விருத்தி செய்து அவற்றிற்கேற்பச் சூழலைப் பயன்படுத்தி இயலுமானவற்றைப் பூரணப்படுத்திக் கொள்ள அவனுக்குதவுவதே கல்வி. எனவே மனிதன் தனது தேவைக்கும் திருப்திக்கும் இணங்க இயற்கையைப் பயன்படுத்த அறிந்துகொள்ள வேண்டும். கல்வி என்பது சமுதாயம் அழியாமல் பேணிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய கருவியாகும். சமுதாய அனுபவங்கள் கல்வியினால், கல்வி மூலம் பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டு எல்லோரும் பங்கு பெறும் அனுபவங்களாக இருக்க வேண்டும். எனவே, கல்வி தனியாள் ஆளுமையை வளர்ப்பதோடு சமூக வாழ்வையும் தொடர்புபடுத்தக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அதன் மூலம் தனியாள் சிறப்புற, சமூகம் சிறப்பும். எனவே கல்வி வாழ்க்கையையும் சமூக முன்னேற்றத்தையும் நோக்கமாகக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

பிள்ளைகள் கல்வி கற்கும் பாடசாலைகள், சமுதாயப் பிரதிபலிப்பாக விளங்க வேண்டும். அவை பிள்ளைகள் இயற்கையான பணிகளைச் செய்து வளர்ச்சி பெறும் இடமாகும். இயற்கைப் பணிகள் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் உண்மையான பங்கு பெறுவனவாக அமைந்திருந்தாலே, அவர்கள் சமூக நிலைகளை எதிர்நோக்கும் சக்தியைப் பெறுவார்கள். எனவே பிள்ளைகள் உண்மையான சமூக நிலைகளில்

பணிபுரியவும். ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபடவும், சக்தியும் வல்லமையும் உடையவர்கள் என்னும் நம்பிக்கையை வளர்க்கும் இடமாகவும் பாடசாலைகள் அமையவேண்டும். பாடசாலைகள் பிள்ளைகளுக்கு உண்மையான, பயன்படக்கூடிய பணிகளைக் கொடுக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் வகுப்பறையில் உடற்பணிகளில் மட்டுமல்லாது உளப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டுச் சுதந்திரநோக்குடன் சுயசிந்தனையை விருத்தியாக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் பாடசாலையில் சுதந்திரமான சூழலில் வளர வேண்டும். பிள்ளைகள் சிந்திக்கும் திறன் வாய்ந்தவர்கள். அவர்களின் சிந்தனைத் திறனைத் தூண்டி விஞ்ஞான நோக்கை வளர்க்க வேண்டும். நுண்ணறிவுத் திறன் ஆக்கப் பணிகளில் பயன்படுவதோடு சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதிலும் உபயோகிக்கப்பட வேண்டும் கல்வியின் சிறப்பு அதனைப் பெறுகின்ற வழிவகைகளில் தங்கியுள்ளது. பிள்ளைகள் பொருளறிவினைப் பெற்றால் மட்டும் போதாது அறிவு அனுபவ மதிப்புடையது. கல்வி அனுபவம், சமூக அனுபவம் இரண்டும் சேர்ந்த சமூக அறிவைப் பெறுவதே உண்மை அறிவாகும். பிள்ளைகள் 'நாம் கற்கின்றோம்' என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் 'நாம் அனுபவங்களைப் பெறுகின்றோம்' என்று கூறுவதுதான் சிறந்த கல்வியாகும். எனவே, கல்வி என்பது அனுபவங்களை - அனுபவங்களால் - அனுபவங்களுக்கடாக அளிப்பதாக அமையவேண்டும்.

அனுபவங்கள் செயன் முறைகளால் பெறப்பட வேண்டும். எனவே ஆசிரியர் பிள்ளைகள் எதனைக் கற்க வேண்டும் என்பதைத் திரட்டிக் கொடுப்பவரல்லர். ஆனால் பிள்ளைகளுக்கு உபயோகமான அனுபவங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அளிப்பதே அவர் பணியாகும். பிரச்சினைகள் சிந்தனையைத் தூண்டி அவற்றை விடுவிக்கும் வழியைக் காட்டுவன. எனவே பிள்ளைகளுக்குப் பிரச்சினைகளைக் கொடுத்து நடைமுறைப் பிரயோகங்களில் தீர்வு காணச் செய்தல் வேண்டும் இந்த அடிப்படையில் எழுந்தனவே செயல் அமைவுக் கலைத்திட்டம், (activity curriculum) செயல் திட்ட முறை (The project method) என்பனவாகும். பிள்ளையின் இயல்பு வாழ்க்கை ஆகியவற்றுடன் இணைந்ததாகவே கலைத்திட்டம் இருக்கவேண்டும். கலைத்திட்டத்தின் உள்ளடக்கம், சமுதாய உறுதி, ஒருமைப்பாடு என்பவற்றிற்குரிய பாடங்களைக் கொண்டிருக்கவேண்டும். ஒருமைப்பாடு பிள்ளைகளின் சுயமான சமூகப்பணிகளினூடாகவே ஏற்படவேண்டும். பாடங்கள் பிள்ளைகளின் சமுதாய வாழ்க்கைக்கு உதவுவனவாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே கலைத்திட்டம் பிள்ளையை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் அதேவேளையில் அது வாழ்க்கையை மத்தியாகவும், சமூகத்தை மத்தியாகவும் கொண்டமைய வேண்டும். எனவே கல்வி என்பது காலத்திற்கேற்ற சமூகப் புனரமைப்புக் கருவியாக இருக்க வேண்டும். சமூகத்தின் குறைபாடுகளைக் கல்வி மூலமே நிறைவு செய்யவேண்டும்.

கல்வி என்பது முன்னேற்றத்தை நோக்கி வளர்ச்சி பெறுவதாக அறிவியல் துறைகளையும் முறைகளையும் மேன்மேலும் பயன்படுத்துவதாக அமையவேண்டும். கல்வி பெறும் அடிப்படையில் தர்க்க ஆற்றல் வாய்ந்தவர் என்றும் கைத்தொழில் ஆற்றல் வாய்ந்தவர் என்றும் வேறுபாடு இருக்கக் கூடாது. கலையும் விஞ்ஞானமும் தொழில் நுட்பமும் ஒன்றிணைந்து அறிவு சமூக வாழ்வில் இயற்கையைப் பயன்படுத்தக்கூடிய ஆற்றலைப் பிள்ளையிடம் வளர்க்க வேண்டும். பிள்ளைகளின் கற்றலானது அனுபவத் தொடர்ச்சியைக் கொண்டதாக, படிப்படியாக ஆழத்திலும், பரப்பிலும் அதிகரித்துச் செல்வதாகப் பிள்ளையின் விருத்தியோடு தொடர்புகொண்டிருக்க வேண்டும். அத்தொடர்பு மனித சமூக, பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும்.

மக்களாட்சியிலும், தனிமனித சுதந்திரத்திலும் தளராத நம்பிக்கையுடையவர் டீயி. பிள்ளையின் சுதந்திரம் கல்வியில் சுதந்திரம் என்பவற்றின் மூலமே அரசியல் - பொருளாதார விருத்தியை ஏற்படுத்த முடியும். தனியுரிமை ஒழிக்கப்பட்டுச் சமத்துவமும் சமதர்மமும் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்பது இவரது கருத்தாகும். ஏற்றத்தாழ்வின்றி எல்லோரும் கல்வியறிவைப் பெறவேண்டும். கல்வி மூலம், சமூக அறிவு பெறவேண்டும். பொருளாதார சுபீட்சம் பெறவேண்டும். தனி மனித வளர்ச்சியே சமூகத்தின், மனித குலத்தின் வளர்ச்சியாகும். மனித குலவளர்ச்சியே சனநாயக தத்துவம். இத்த அடிப்படையில் நீக்ரோ மக்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டது கண்டு மனம் குமுறிய டீயி எல்லோருக்கும் பொதுவான கல்விச் சாலைகள் உருவாக்கவேண்டும் என்றார். கறுப்பர்களுக்கெனத் தனியான பாடசாலைகள் அமைக்கப்படக் கூடாது என்று வாதாடினார். மனச்சாட்சியின் அடிப்படையில் அவர் வகுத்த கல்வி இயக்கம் சமத்துவ சமூக அரசியல் விடுதலை வேண்டி நிற்கும் இயக்கமாகவும் விளங்கியது.

எனவே டீயியின் கல்விச்சிந்தனைகள் பிள்ளைகளையும் சமுதாயத்தையும் மையமாகக் கொண்டு அறிவியல் அடிப்படையில் எழுந்ததாகும். கல்வி என்பது மனித சக்திகளின் அமைப்பைப் பொறுத்தது அவற்றைச் சமூக சேவைக்குப் பயன்படுத்தும் ஒரு கலையாகும். கல்வி என்பது ஒரு சமூக முறையாகும். இதன் மூலம் சமூகமும் பள்ளியும் ஒன்றுடனொன்று இணைகின்றன. பிள்ளைகள் நம்பிக்கையும், உறுதியும், ஆற்றலும் உள்ளவர்களாகத் தமக்கும், சமூகத்திற்கும், நாட்டிற்கும் நற்பயன் நல்கும் குடிமக்களாக உருவாவதற்குரிய கல்வித்திட்டத்தை வகுத்தவர் டீயி. கல்விச் சீர்திருத்தவாதியான டீயி இறுதியில் கல்வி மூலம் சமூகச்சீர்திருத்தத்திற்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

மகாத்மா காந்தியடிகள் (1869 — 1948)

அந்நியரின் ஆதிக்கத்தில் அகப்பட்டு அடிமைத் தனையில் கட்டுண்டு கிடந்த இந்திய மக்களைத் தமது அகிம்சா சக்தியால் தட்டியெழுப்பிச் சுதந்திர உணர்வைத் தூண்டி நாட்டின் விடுதலைக்காகத் தமது வாழ்வையே அர்ப்பணித்தவர் அண்ணல் காந்தி ஆவார். அரசியல், சமூகச் சீர்திருத்தத் துறையில் அவர் ஆற்றிய அரும் பெரும் சேவைகள் கல்வித்துறையில் அவர் கண்ட கல்வித் தத்துவத்தின் சிறப்பியல்புகளைத் துலக்கமாக வெளியில் தெரியாதவாறு தடுத்துவிட்டன. சுதந்திரத்தை வேண்டி நின்ற இந்தியா பொருளாதார சுயீட்சம் பெறவும், பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கவும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டை அடையவும், கல்வியே அவசியமானது. கல்வியின் மூலமே இவற்றை அடைய முடியும் என்பதை நன்கு உணர்ந்தவர் காந்தி. எனவே, இவரது கல்வித்திட்டம், உரிமையைக் காப்பதற்கு உறுதுணையாகக் கல்வி அமைய வேண்டும் என்னும் தத்துவ அடிப்படை அத்திவாரத்தின் மேல் படிப்படியாக மேலெழவேண்டும்; குழந்தைகள் பெறும் கல்வி, காலத்தாலும், தன்மையாலும் முதன்மைபெற்று விளங்கவேண்டும். இத்தகைய கல்வி உறுதியான ஆதாரமாக விளங்கவேண்டும். உறுதியான கல்வி மூலமே வாழ்வு வளம் பெறும்; வாழ்வுக்கு வழி பிறக்கும்; எனவேதான் காந்தி அடிகள் காட்டிய கல்வி நெறி ஆதாரக் கல்வி எனவும், வார்தா நகரில் முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையால் 'வார்தாக் கல்வித் திட்டம்' எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

சாதி மத பேதம் மறைந்து இந்திய மக்களிடம் 'சர்வோதயம்' மலர வேண்டுமெனக் காந்தியடிகள் விரும்பினார். அவருடைய இவ்வுணர்வுக்கு ரஷ்ய தத்துவ ஞானியாகிய டால்ஸ்டாயின் (Tolstoy) சர்வசமய சமரச நெறியும், நபிகள் நாயகம், கிறிஸ்துநாதர் போன்ற வர்களின் ஆத்மீகக் கருத்துக்களும் அடிப்படையாக அமைந்தன. "கல்வி என்பது குழந்தைகளிடமிருந்து முழு மனிதனை வெளிக் கொணர்வது. முழு மனிதனை உருவாக்குவது அவனுடைய ஆளுமை. எனவே மனிதனின் உடல், உள்ளம், ஆன்மா, இருதயம் என்பவற்றை ஒருமித்த வகையில் விருத்தி செய்து ஆளுமையடைச் செய்வதே கல்வியின் பயனாகும்" என்பதே காந்தியடிகளின் கல்வித் தத்துவ விளக்கமாகும். இத்தகைய ஆதாரக் கல்வி பற்றிய எண்ணக் கரு காந்தியடிகள் ஆபிரிக்காவில் இருந்தபோதே தோன்றிவிட்டது.

இந்தியாவின் கறைபட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமூகக் குறைபாடுகளை நீக்கும் முயற்சியே காந்தியடிகளின் கல்வி முறைக்குப் பின்னணியாக அமைந்தது. அன்றைய ஆங்கிலக் கல்வி முறை

இந்திய மக்களின் உள்ளத்தில் மேன்மேலும் அடிமை மோகத்தை ஊட்டுவதாக இருப்பதையும், ஆங்கிலக் கல்வி தாய் மொழியையும், தாய்நாட்டுக் கலாச்சாரத்தையும் வெறுத்து ஒதுக்குவதையும் காந்தியடிகள் கண்டித்தார். பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கும் பாடங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையுடன் தொடர்பற்றவாகவும், அவர்களின் சூழலைப்பற்றிய அறிவைக் கொடுக்காதனவாகவும் அமைந்திருந்தன. அவர்களுடைய நாகரிகம், காட்டுமிராண்டித்தனமானது என்றே அவர்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது. பிள்ளைகளின் உள்ளத்தையும், உடலையும் கருத்திற் கொள்ளாது மூளையை மட்டுமே கவனத்திற் கொண்டதாகக் கல்வி அமைந்திருந்தது. இத்தகைய குறைபாடுடைய கல்வியே அக்காலத்தில் அளிக்கப்பட்டு வந்தது. எனவேதான் காந்தியடிகள் உடல் உழைப்புடன் தொடர்புபடாத கல்வியால் அல்லது நூற்கல்வியால் எவ்வித பயனும் இல்லை என்பதைக் கண்டார். “நூற் கல்வி உண்மையான கல்வியாகாது அது அறிவினைக் கொடுப்பதற்கு வழியுமாகாது. அறிவை எடுத்துக் காட்டும் கருவியாக மட்டுமே அது அமையும்” என்பது இவருடைய கருத்தாகும்.

இக் குறைபாடுகளை நீக்குவதற்குத் தொழிற்பயிற்சியடிப்படையில் கல்விளிப்பதே சிறந்ததாகும் என்பதை உணர்ந்தார் காந்தியடிகள். “மனிதன் தன்னைச் சூழலுடன் பொருத்தப்பாடடையச் செய்வதற்கு மூளையின் வழிகாட்டலுடனும், கண்களின் மேற்பார்வையுடனும் கைகளின் உதவியையே நாடவேண்டும்” என்பது இவருடைய கருத்தாகும். கைப்பணி மூலம் அளிக்கப்படும் கல்வியே பிள்ளைகளின் உடலையும் உள்ளத்தையும் ஆன்மாவையும் உயர்வளர்ச்சி பெறச் செய்ய வல்லது. தாம் செய்யும் கைப்பணியின் ஒவ்வொரு நிலையும் ஏன், எதற்காக இடம்பெறுகின்றது என்பதைப் பிள்ளைகள் நன்கு விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். அத்துடன் தொழிற்பயிற்சி மூலம் கல்வி பெறுவதால் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் தம்மைத் தாமேகாப்பாற்றிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருப்பார்கள். “ஓருவன் தன் உழைப்பைப் பயன்படுத்திச் சீவிக்க வேண்டும்” என்ற, டால்ஸ்டாயின் கருத்துக் காந்தியடிகளின் ஆதாரக் கல்வியிற் பிரதிபலிக்கின்றது. வறுமையாலும் வேலையின்மையாலும் வாடிநிற்கும் இந்தியா பொருளாதார சுபீட்சம் பெறுவதற்குத் தொழில் அடிப்படையில் அமைந்த கல்வியே சிறந்தது என்பது காந்தியடிகளின் கருத்தாகும். பசியுடன் இருப்பவன் ரொட்டித் துண்டில் கடவுளைக் காண்பான் என்று கூறுகின்றார். “பொருளாதார சுதந்திரத்தை ஏற்படுத்துவது மட்டுமன்றி, உடல் உழைப்புடன் இணைந்த ஆதாரக் கல்வி உடலுழைப்பினை விரும்பும் உள்பாங்கினைப் பிள்ளைகளின் மனதில் வளர்த்து உழைப்பின் மகத்துவத்தையும் உரைச் செய்ய

வேண்டும்' என்று விரும்பினார். காந்தியடிகளின் தத்துவத்தின் உள்ளீடாக வாழ்க்கையை மத்தியாகக் கொண்ட கல்வி அமைகின்றது. 'வாழ்க்கைக்காக வாழ்வீனூடாக வாழ்வு முழுவதும் நடைபெறுவது கல்வியாகும். வாழ்க்கை நிறைவு காண்பதற்கு கல்வி உதவ வேண்டும். வாழ்க்கை நிறைவுபெறுவதற்கு அகிம்சையிலும் பூரண நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். அகிம்சையை ஏற்ற உள்ளமே எல்லாத் தீமைகளையும் தீர்க்கும் வகையில் அமையும் உள்ளமாகும்' என்பது காந்தியடிகளின் நம்பிக்கையாகும்.

காந்தியடிகளின் ஆதாரக் கல்வித் திட்டம் ஆரம்ப நிலையில் 7-14 வயது வரை எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் இலவசமாகவும், கட்டாயமாகவும் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென வற்புறுத்துகின்றது. இலவசக் கட்டாயக் கல்வியானது குழந்தைகளின் உரிமையாகும். அது அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் ஈலுகையல்ல. தாய் மொழியே பிள்ளைகளுக்குப் போதனா மொழியாக இருக்கவேண்டும். அந்நிய மொழி மூலம் கல்வி பெறுவது பிள்ளைகளின் உள்ளத்திலுள்ள உற்சாகத்தையும் உயிர்த்துடிப்பையும் வலிமையையும் மழுங்கச் செய்து விடும். எனவே, எந்நிலையிலும் தாய் மொழியே போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டும். சய தேவை அடிப்படையில், வேலை வாயிலாக கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும். தன்னிறைவு தரும் கல்வியே உண்மைக் கல்வியாகும். உடலுழைப்பு உயர்வானது என்னும் எண்ணத்தையும் தொழில் மகத்துவத்தையும் பிள்ளைகள் உணர்ந்து கொள்வதற்கு ஆதாரக் கல்வி உதவுகின்றது. அதன் மூலம் கூட்டுறவு சமூக உறவு என்பன சிறப்படைகின்றன. மற்றவர்களை மதித்து நடக்கும் மனப்பான்மை ஏற்படவும் அது உதவுகின்றது. ஆதாரக் கல்வியின் இன்னொரு சிறந்த நோக்கம் பிள்ளைகள் தாம் மேற்கொள்ளும் தொழிலை அறிவியல் ரீதியில் ஒழுங்காகக் கற்றுத் தரமான பொருட்களை உற்பத்தி செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு கல்விச் செலவை ஓரளவுக் காவது ஈடு செய்ய வேண்டும் என்பதாகும். இதன் மூலம் பிள்ளைகள் தம் தொழில் திறமையில் நாட்டம்கொள்ளவும் தமது தொழிலின் சிறப்பை உணரவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. கற்றலை வாழ்க்கை யுடன் இணைப்பது கைப்பணியே என்பதை வலியுறுத்துவது ஆதாரக் கல்வியாகும். ஆதாரக் கல்வி தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆரம்ப ஆதாரக்கல்வி, ஆதாரக்கல்வி, உயர் ஆதாரக்கல்வி, முதியோர் கல்வி என்னும் நான்கு நிலைகளினூடாக வழங்கப்படக் கூடியதாகப் படிப்படியாக அமைந்துள்ளது.

நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார, விடுதலையை விரும்பிய காந்தியடிகள் கல்வி மூலமே அதனைப் பெறலாம் என்பதை நன்குணர்ந்தவர். அதன் காரணமாகவே தன்னம்பிக்கையூட்டும் ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்தை இந்திய மக்களுக்களித்தார். நடைமுறையில் இக் கல்வித் திட்டத்தில் சில குறைபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும் அதனடிப்படைக் கருத்துக்கள் இன்னும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. இதனாலேயே டாக்டர் கோத்தாரி (Dr. Kothari) கல்விக்குழு ஆதாரக் கல்வியினைத் தனிப்பட்ட ஒரு கல்வி முறை எனக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்றும், அதனடிப்படைக் கருத்துக்கள் கல்வியின் எல்லா நிலைகளிலுமே செயற்பட வேண்டும் என்றும், வேலையனுபவம் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் அளிக்கப்பட வேண்மென்றும் கூறியுள்ளது.

மொண்டிசோரி அம்மையார் (Maria Montessori 1870-1952)

தமது காலத்திற்கு முன் வாழ்ந்த கல்வி அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் யாவற்றையும் ஒன்றிணைத்து முழுமையான "மொண்டிசோரி" முறையினை உருவாக்கித் தந்தவர் இத்தாலிய நாட்டைச் சேர்ந்த உளமருத்துவரான மேரியா மொண்டிசோரி அம்மையார் ஆவார். 'குழந்தையை மீட்டல்' 'குழந்தைமை இரகசியம்', 'உயர் மொண்டிசோரி முறை' போன்றன இவருடைய கருத்துக்களை விளக்கும் நூல்களாகும். உளக் குறைபாடுள்ள பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியளித்து அவர்களை ஊக்குவிப்பதில் ஆர்வம் கொண்ட அம்மையாரவர்கள். அப்பணியில் முழுமூச்சுடன் ஈடுபட்டுப் பெருவெற்றி பெற்றார். இதன் காரணமாகச் சாதாரண குழந்தைக்கும் தமது கல்விப் பணியைத் தொடர்ந்து வழங்கினார். ஆறு வயதிற்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு தாம் பயன்படுத்திய கல்வி கற்பித்தற் துணைக் கருவிகளினடிப்படையிலே 1914இல் உரோமில் நடைபெற்ற அனைத்துலக மொண்டிசோரிப் பயிற்சியின்போது ஆறுவயது தெடங்கி பன்னிரண்டு வது வரையிலான பிள்ளைகளுக்குரிய கற்பித்தல் துணைக் கருவிகளையும் அவர் வெளியிட்டார்.

பிள்ளைகளின் புலன் உணர்ச்சிகளைப் பயிற்சிமூலம் விருத்தியாக்குவதில் பெரு நம்பிக்கை கொண்டவர் அம்மையார். புலன்களின் மூலமாகவே பிள்ளைகள் முதலில் அறிவைப் பெறுகின்றனர். எனவேதான் புலன்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் அவற்றை உபயோகிப்பதற்கும் உரிய பல அறிவுரைகளை அம்மையாரவர்கள் வழங்கியுள்ளார். புலன்களுக்குப் பயிற்சியளிக்கும்போது தசைகளின் வளர்ச்சியும் கவனிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தினார்.

பிள்ளைகள் சுதந்திரமாகக் கல்வி கற்க வேண்டும் என்றும் அடக்கு முறையோ, தண்டனையோ ஆகாதென்றும் கூறியுள்ளார். அன்பின் வழியே கல்வியளிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதும் இவர் கருத்தாகும்.

அம்மையார் அவர்களின் கல்வி முறையில் பின்வரும் கருத்துக்கள் பிரதிபலிக்கின்றன:

1. சுதந்திரமாகக் குழந்தைகள் தாம் விரும்பியவாறு கற்க வேண்டும். எவருடைய குறுக்கீடும் இருக்கக்கூடாது' குழந்தையின் தனித் தன்மைக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும்.
2. தமது சுய முயற்சியின் மூலமே குழந்தைகள் கற்க வேண்டும். அதற்குரிய துணைக்கருவிகளைப் பாடசாலைகள் வழங்க வேண்டும்.
3. அறிவுக்கு வழிதிறக்கும் வாசல்களான புலன்களுக்கும், தசை களுக்கும் நன்கு பயிற்சியளிக்க வேண்டும்.
4. சமூக உணர்ச்சிகளைப் பிள்ளைகளிடம் ஏற்படுத்தக் கூடிய இயற்கையான சூழ்க்களாக அவர்களைப் பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.
5. ஆசிரியரின் பணி சுற்பிப்பதல்ல. இயக்குநராக இருந்து பிள்ளை கட்டு வழிகாட்டலும், ஊக்கமளித்தலுமே அவரின் பணியாம்.

கார்ல் மார்க்ஸ் (1818 — 1883)

தற்காலப் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் தந்தையெனப் போற்றப்படும் கார்ல் மார்க்ஸ் 1818 இல் ஜேர்மனியில் பிறந்தார். பார்ன் பல்கலைக்கழகத்திலும், பேர்லின் பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி கற்றார். 'ரைன்லாந்து கசெட்' என்னும் பத்திரிகையை ஓராண்டு நடத்தினார். எங்கல்ஸ் என்பவருடன் இணைந்து புகழ்பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை 1848 இல் வெளியிட்டார். பிரான்சிலிருந்த காலத்தில் இரண்டு தடவைகள் இவருடைய கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாத அந்நாடு இவரை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றியது. இவர் எழுதிய மூலதனம் (தாஸ்கப்பிற்றல் - Das Capital) என்னும் நூல் உலகப் புகழ் பெற்றது. பொதுவுடைமைத் தத்துவத்துக்கு விஞ்ஞான முறையில் விளக்கம் தந்து, அதனை மக்கள் மத்தியில் பரவ வைத்த பெருமை கார்ல் மார்க்ஸுக்கேயுண்டு.

கார்ல் மார்க்ஸ் பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகளினூடாக மனித வரலாற்றையே மாற்றியமைத்தவர். இவர், சிறந்த கல்விச் சிந்தனையாளராகவும் விளங்குகிறார். மனிதனைப் பற்றியும் சமூகத்தைப்பற்றியும் அக்கறை கொண்டகார்ல் மார்க்ஸ் யதார்த்தபூர்வமாகச் சிந்தித்தார். கல்வியினூடாக மனித வரலாறு சமைக்கப்படலாம் என்று கருதினார்.

கார்ல் மார்க்சினுடைய கல்வித் தத்துவங்கள் அனைத்தும் அவருடைய பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே கட்டி எழுப்பப்பட்டன. மக்களுடைய பொருளாதார அமைப்பும் அதனூடாகக் காணப்படும் வாழ்க்கை முறையுமே, அவர்களுடைய சமூக அரசியல் அமைப்புக்களைத் தீர்மானிக்கின்றன. காலப்போக்கில் முதலாளித்துவம் நலிவடைந்து தொழிலாளர்களுடைய சர்வாதிகாரம் உருவாகும். அச் சர்வாதிகாரம் முதலாளித்துவத்தை அழிக்கும். அதைத் தொடர்ந்து அரசமுறை ஒழியும். பின்னர் அரசாங்கம் இல்லாத சமுதாயம் ஒன்று தோன்றும். இதுவே கார்ல் மார்க்சின் தத்துவங்களின் அடிநாதமாகும்.

உயர் குடிமக்கள் சமுதாயத்தில் பெற்றிருந்த சலுகைகளையும் உரிமைகளையும், செல்வாக்கினையும் இவர் வெறுத்தார். செயற்கை ரீதியாக மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் வேறுபாடுகளைக் களைந்தெறிந்து மனிதனை மனிதனாக, சுதந்திரத்துடன் வாழவைக்க வேண்டும். பூசுவா, ஆதிக்கத்தை ஒழித்துச் சமத்துவமுள்ள, போட்டிகளில்லாத ஒரு சமுதாயம் உருவாக வேண்டும். இதுவே இவருடைய கல்வித் தத்துவத்தின் அடிப்படையாகும்.

உழைக்கும் தொழிலாளரை வாழவைக்கும் கல்வியை இவர் வரவேற்றார். உடற் தொழிற்பாட்டினூடாகக் கல்வியை வளர்த்துச் சுரண்டி வாழும் முதலாளித்துவ அரசாங்கத்தை அழித்தல் வேண்டும்.

மூலதனம் என்னும் நூல் 'கட்டுக்கோப்புள்ள கல்வி, உடலை விருத்தி செய்து சமூக வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்க வேண்டும். உடலும் உளமும் வளர்ச்சி பெறக் கல்வி பயன் பெறுவதோடு, பல்துறைகளிலும் வளர்ச்சியைக் கொண்ட தொழில் நுட்பக் கல்வியையும் அளிக்கவேண்டும்' என்று கூறுகிறது. கைத் தொழிலில் மட்டுமன்றி

விவசாயத்திலும் பயிற்சியளிக்க வேண்டும், என்று கருதும் மஊர்க்ஸ், மனதினாற் செய்யும் வேலையும் கையினாற் செய்யும் வேலையும் ஒன்றுடனொன்று பொருந்தியிருத்தல் வேண்டும் என்று கருதினார்.

சோவியத் குடியரசின் 'போல் சிவிக்கின்' கல்விமுறைக்கு இவரின் கல்விக் கருத்துகள் பல பங்களித்தன. பாடசாலைகள் முக்கியமாக முன்று பணிகளை ஆற்றவேண்டியுள்ளன. ஒன்று அறிவுசார் கல்வியை அளித்தல். இரண்டாவது உடற்பயிற்சி மூலமும், இராணுவப் பயிற்சி மூலமும் உடலியற் கல்வியை வழங்குதல். முன்றுவது தொழில்நுட்பக் கல்வியை வழங்குதல். இவற்றினூடாக நவீன தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிகளுக்கேற்ப மாணவர்கள் பயிற்றப்படவேண்டும்.

கார்ல்மார்க்ஸ், 'மதம், சமயம் என்பன அபின் போன்றன. மக்களை மயக்கிச் சிந்தனாசக்தியையும் செயற்றிறனையும் மழுங்கடிப்பன. சமயமும் விஞ்ஞானமும் ஒன்றுடனொன்று முரண்பட்டன. சமயத்தின் பெயரினால் சுரண்டும் சக்திகளையும். வளர்ந்துவரும் மூடத்தனங்களையும் இவர் வெறுத்தார். ஆகவே இவரை உலோகாயதவாதி என்றழைக்கலாம். கல்வியினூடாக மனிதன் உண்மையை வளர்த்துப் பொய்யை அழித்தல் வேண்டும். தன்னை எல்லோர்க்கு முரியவனாகப் பயனுடையவனாக ஆக்குதல் வேண்டும். குழலை மாற்றும் ஆற்றல் படைத்தவனாகவும் கலையுணர்வும் கற்பனை வளமும் படைத்தவனாகவும் இருத்தல் வேண்டும். கலையினூடாக வாழ்வை வளம்படுத்த வேண்டும், ஆகிய கருத்துக்களை கார்ல் மார்க்ஸ் கொண்டிருந்தார்.

பொருளியல் வாதத்தை மையமாகக் கொண்டெழுந்ததே மார்க்சின் கல்வித்தத்துவமாகும். பொருளாதாரத்தின் மூலம் நாட்டின் விடிவை ஏற்படுத்தத் தல் வேண்டும். தொழிலாளிகளாயினுஞ்சரி கலைஞர்களாயினுஞ்சரி சுதந்திரமாகத் தமது ஆக்கங்களை வெளியிடுதல் வேண்டும். மார்க்ஸ் கனவுகண்ட சமுதாயத்தில் ஏழைகளில்லை. பணக்காரர்களில்லை. குற்றவாளிகளில்லை. முரண்பாடுகள் கிடையாது. சுதந்திரமுள்ள சமுதாயத்திற்குச் சட்டங்கள் தேவை

யில்லை. கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைத்தானே ஒழுங்குக்கும் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உட்படுத்திக் கொள்கின்றான்.

சோவியத் நாட்டின் கல்விக் கொள்கைகள் அனைத்தும் மார்க்சின் கொள்கைகளைப் பெருமளவில் கொண்டன. இதனை நடைமுறைப்படுத்தியவர் சோவியத் நாட்டின் முன்னாள் அதிபர் லெனின் ஆவார். மார்க்சின் கருத்துக்களில் ஊறித் திளைத்தவர் லெனின். முதலாவது உலகப்போரினால் சீரழிந்துபோயிருந்த இரஷ்ய நாடு மார்க்சின் சிந்தனையின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட கல்வியினூடாக வளர்ச்சி பெற்று இன்று உலகிலேயே தலைசிறந்த நாடாக விளங்குகிறது.

எல்லோர்க்கும் கல்வி என்ற சித்தாந்தத்தையுடைய கார்ல் மார்க்ஸ் திறமைக்கும், நாட்டின் தேவைக்கும் ஏற்ற கல்வியை அளித்து வாழ்க்கைக்குப் பயனுடையதாகக் கல்வியை ஆக்கவேண்டுமென விரும்பினார். கல்வியினூடாகப் புதியதொரு சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப விரும்பியவர் கார்ல் மார்க்ஸ்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் கல்விச்சிந்தனையாளர்கள் பலர் இவருடைய கருத்துக்களை நேரடியாகவும், மறைமுகமாவும் ஏற்றுள்ளனர். குறிப்பாக மகாத்மா காந்தியடிகள், ஜோன் டூயி ஆகியோருடைய கல்வித்தத்துவங்களில் இவருடைய சாயல்கள் படிந்திருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

கல்வியும் அரசியலும்

அறிமுகம்

கல்வியானது ஆன்மீக ஈடேற்றத்துக்குக் கருவியாகவும் முத்தியை யடைவதற்கு வழிமுறையாகவும் கருதப்பட்ட, பாரம்பரிய கல்வி ஏற் பாட்டில், குடும்பமும் சமய நிறுவனங்களுமே கூடிய செல்வாக்கைப் பெற்று வந்துள்ளன. கல்வி எத்தன்மைத்தாக அமைதல் வேண்டுமென்பதை இவையே நிர்ணயித்தன. ஆதிகால அரசுகளும் பல்வேறு வழிகளில் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்பை நல்கியுள்ள மைச்சுப் பண்டைய வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் சான்று பகர்கின்றன. ஆயினும் கூடியளவு சமயக் கல்விக்கும் அறப்பயிற்சிக்குமே பாரம்பரியக் கல்விமுறை முக்கியத்துவமளித்திருந்தமையால் அரசின் உதவிகளை நேரடியான அரசியல் தலையீடு என்று கொள்ளுமளவுக்கு, அரசியலுக்கு முக்கியத்துவமளித்திருக்கவில்லை.

15-ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிலே தேசிய அரசுகள் தோன்றிய துடன் இந் நிலையில் மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. தேசிய அரசுகளின் வளர்ச்சியின் பின்னர் கல்வி வரலாற்றிற் காணப்படும் ஒரு முக்கிய மாண அம்சம் கல்விக்கும் அரசியலுக்குமுள்ள தொடர்பாகும். இக்காலப் பகுதியினைத் தொடர்ந்து கல்வித்துறை மீதான ஈடுபாடு, தலையீடு, கட்டுப்பாடு என்பனவற்றில் அரசியல் அதிகாரபீடங்களின் செல்வாக்குப் படிப்படியாக அதிகரித்தது. 1748ஆம் ஆண்டில் பிரெஞ்சு அறிஞர் மொண்டெஸ்கியூ "அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளுடன் தொடர்பு பூண்ட முறையில் கல்வி விதிகள் அமைதல் வேண்டும்" என்று கருத்து வெளியிட்டார். "பாடசாலைகளும் பல்கலைக் கழகங்களும் அரசின் நிறுவனங்கள், அவை அரசின் இசைவுடனேயே நிறுவப்படுதல் வேண்டும்" என்று 1794இல் இரஷ்யாவில் பிரகடனஞ் செய்யப்பட்டது. பாடசாலைகளின் நோக்கம் அரசின் சமய, பொருளாதார அரசியல் தேவைகளை நிறைவு செய்வதாகும். என்ற கருத்து இவ்வாறு படிப் படியாக வளர்ச்சிபெறலாயிற்று. புதிதாக உருவான தேசிய அரசுகள் உறுதியுடன் நிலைபெறவும், ஒழுங்கின்மைக்கும் உறுதியின்மைக்கும் எதிராக அரசு பாதுகாக்கப்படவும், திட்டவட்டமான கொள்கை களுடன் கூடிய ஒரு கல்வி முறை நிலவுதல் அவசியமென்ற கருத்து வளர்ச்சியுற்று நன்கு வேரூன்றலாயிற்று. கல்வியை அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவருவதன் மூலம் அரசுக்குக் கீழ்ப்படி வுள்ள பிரசைகளை உருவாக்குதல் எனும் கருத்துக்களினடிப்படையில்

பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகள் கல்வி முறைகளை உருவாக்கின. அந்நாடுகளில் கல்வி முறையின் சகல அம்சங்களும் மத்தியமயமான அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவரப்படலாயின.

அரசியல் சித்தாந்தமும் கல்வியும்

பொதுவாகக் கல்விமுறைகள், அவை தோன்றி வளர்வுறுகின்ற நாடுகளின் அரசியற் சித்தாந்தங்களின் தாக்கத்திற்குள்ளாயின. நாட்டின் அரசியல் அதிகாரம் கையளிக்கப் பெற்றுள்ள வர்க்கத்தின் அல்லது சமூகத்தின் இயல்புகளுக்கேற்பவே கல்வித்துறையில் மக்களுக்கு வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, தென்னாபிரிக்காவின் அரசியலதிகாரம் வெள்ளையர்களின் கையிலுள்ளது. அதனால் தென்னாபிரிக்கச் சுதேசிகள் கல்வியில் சமவாய்ப்பினைப் பெறமுடியாத நிலையிலுள்ளனர். இன்று எல்லா நாடுகளிலுமே கல்வியின் விரிவும், கல்வியமைப்பும், அந் நாடுகளின் அரசியற் கொள்கைகளையும், அரசியற் சூழ்நிலைகளையும் பிரதிபலிப்பனவாக ஒன்றுடனொன்று பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுகின்றன. அரசியல் சூழ்நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே பொதுவான பாட ஏற்பாடு அல்லது வேறுபடுத்தப்பட்ட சிறப்புப் பாட ஏற்பாடுகள் அமைவுற்றுள்ளன. சர்வாதிகார அரசியல் முறையைக் கொண்டு விளங்கும் நாடுகளில் கல்வி முறையின் மீது அரசாங்கம் ஏகபோக உரிமை பாராட்டுவதையும், தனி மனித உரிமைகளுக்கும், தனி மனித வாத்தத்துக்கும் முக்கியத்துவமளிக்கும் நாடுகளில் கல்வித்துறையில் தனியார் முயற்சிக்கு ஆதரவளிக்கப்படுவதையும் அவதானிக்கலாம். இத்தகைய நாடுகளில் அரசு சமுதாயத்தின் மீது ஆக்கிரமிப்புச் செலுத்தாது ஒரு கருவி என்ற வகையிலேயே செயற்படுகிறது. ஆதலால் கல்வித்துறையில் அரசு, தனியார்துறை, சமயத்துறை முதலியன பங்கு கொள்கின்றன. ஐக்கிய இராச்சியத்தையும், இந்தியாவையும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம்.

சமூக நல அரசுகள் வளர்ச்சியடைந்த பின்னர் சமுதாயத்தின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் அரசாங்கம் கல்வித் துறையில் திட்டமிடும் பொறுப்பினை ஏற்றுள்ளது. திட்டமிடுதலில் மத்தியமயமான கட்டுப்பாடு இன்றியமையாததாகும். எந்தச் சமூகநல அரசிலும் திட்டமிடலும், கட்டுப்பாடும் இன்று தவிர்க்க முடியாத அம்சங்களாக அமைந்து விட்டன. கல்வித்துறையிலும் இவ்வம்சங்களுக்குப் பொறுப்பு வகிக்கக் கூடிய திறனுள்ள நிறுவனம் அரசைத் தவிர வேறொன்றுமிருக்க முடியாது. அத்துடன் அரசின் கட்டுப்பாடு தனிமனித சுதந்திரத்துக்கு முரணானது என்று பெருமளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதுமில்லை.

எனவேதான் பல குடியாட்சி நாடுகளில் இப்பணி அரசின் முக்கியமான கடமையாகவே கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அரசாங்கம் கல்வித்துறையில் தனது கட்டுப்பாட்டை, சட்டங்கள், நிதி ஒதுக்கீடு போன்ற பல வழிமுறைகளாலும், நிர்வாக முறைகளிலூடாகவும் மேற்கொள்ள முடியும்.

அரசியல் யாப்பும், கல்வியும்

அரசாங்கம் கல்வித்துறையிற் கொள்ளவேண்டிய பங்கினை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளில் மற்றெல்லாவற்றினையும் விட, நாட்டின் அரசியல் யாப்பே முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. சோவியத் குடியரசில் மத்தியமயமாக்கப்பட்ட கல்வி முறையு, ஐக்கிய இராச்சியம் இந்தியா, ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பன்முகப்படுத்தப்பட்ட கல்வி முறையும் காணப்படுவதற்கு அவ்வந்நாடுகளின் அரசியல் அமைப்பே காரணமாகும். இந்தியா, ஐக்கிய அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் கல்விப் பொறுப்பு கூட்டாட்சி அரசியல் யாப்பினால் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது ஆசிரியர்களின் அந்தஸ்தும், சுதந்திரமும் கூட அரசியலமைப்பைப் பொறுத்தே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

அரசியல் நிலையும், கல்வியும்

20-ம் நூற்றாண்டிலே கல்விக்கும் அரசியலுக்குமிடையில் மிக நெருக்கமான தொடர்பு ஏற்பட்டுள்ளது. அவை ஒன்றிலொன்று சார்ந்துள்ளன. ஒரு நாட்டில் நிலவும் அரசியல் நிலை கல்வி முறையின் வளர்ச்சிக்கு மட்டுமன்றி, அதன் பின்னடைவுக்கும் ஏதுவாக அமையலாம். 1917-ம் ஆண்டு போல்ஸ்விக் புரட்சிக்குப் பின்னர் சோவியத் குடியரசில் உறுதியான அரசியல் நிலைமை காணப்பட்டது. அதனால், கல்வித் துறையிலும், கல்விச் சமவாய்ப்பிலும் பெருமளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. வடவியட்னாம், தென் வியட்னாம் ஆகிய பகுதிகளில் நிலவிய அரசியலுறுதியின்மை கல்வித்துறையில் எந்தவித முன்னேற்றமும் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பளிக்கவில்லை. அடிக்கடி ஏற்படும் அரசியல் மாற்றங்களும் கல்வித்துறையில் பாதிப்பையேற்படுத்துகின்றன. புதிய அரசியல் மாற்றத்தினை உறுதிசெய்து கொள்வதற்குக் கல்வி உதவுகிறது.

அரசியற் கட்சிகளும், கல்வியும்

கட்சிமுறை ஆட்சி நிலவும் எல்லா நாடுகளிலும் அரசியற் கட்சிகள் கல்வியுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டு காண்ப

படுகின்றன. தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் அவை தமது கல்விக் கொள்கை பற்றியும் விளக்கமளிக்கின்றன. கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் அரசியற் கட்சிகளின் கல்விக் கொள்கைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இலங்கையில் 1956-ம் ஆண்டு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுவது பற்றி வெளியிட்டிருந்தது. 1961இல் ஆட்சியைப் பெற்றிருந்தபோது இக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தியது. 1970இல் ஐக்கிய முன்னணிக் கட்சி தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்வதுபற்றித் தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது. ஓர் அரசியற் கட்சி பதவிக்கு வரும்போது, முன்னர் பதவி வகித்த கட்சியின் திட்டங்களைக் கைவிட்டுவிடுவது வழமையாக இருந்து வருகிறது. 1972-ல் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் கல்விச் சீர்திருத்தத்தில் நடைமுறைக்கு வந்த தேசியப் பொதுக் கல்விச் சான்றிதழ் (N. C. G. E.) உயர் தேசியக் கல்விச் சான்றிதழ் (H. N. C. E.) பரீட்சைகளும், வகுப்புகளும், கனிஷ்ட பஸ்கலைக் கழகங்கள், ஒரு பஸ்கலைக்கழகத் திட்டம், தொழில் முன்னிலைப் பாடங்கள் என்பனபோன்ற அம்சங்கள் இன்றைய அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தவுடன் நீக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. பிரித்தானியாவிலும் இந்நிலைமையை அவதானிக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அங்கு தொழிற்கட்சி ஆட்சியிலிருக்கும்போது பல்துறைப் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளிக்கப்படுவதும், பழைமைக்கட்சி ஆட்சியில் அவை வளர்ச்சி குன்றுவதும் இயல்பாக இருந்துவந்தது. சோவியத் ஒன்றியத்தில்கூட பிரதமர் குருஷேவின் காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்விச் சீர்திருத்தங்கள், அவருக்குப்பின் கைவிடப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது.

அரசியல் உறுதிநிலையும், கல்வியும்

உறுதியான அரசியல் நிலை எந்த ஒரு நாட்டிலும் சிறந்த முறையில் கல்வி அபிவிருத்தியடைவதற்குக் காரணமாக அமைகிறது. கல்வி முறை சில அடிப்படையான கொள்கைகளின் துணையுடன் தொடர்ச்சியாகத் திட்டமிட்டு வழிநடத்தப்படல் வேண்டும். இதற்கு அரசியல் உறுதிநிலை இன்றியமையாததாகும். தொடர்ச்சியான மாற்றங்கள் கல்வித்துறையின் அபிவிருத்திக்குத் தடையாகவே அமையும். சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்தியக் குடியரசிற் காணப்பட்ட உறுதியான அரசியல் நிலை, அங்கு கல்வியோடு பொருளாதாரத் துறையிலும் தொடர்ச்சியான திட்டமிடல் முறைகள் கையாளப்பட்டு முன்னேற்றங்காண வழிவகுத்தது. இந்தியாவின் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் எதிர் பார்த்தளவு முழுமையான வெற்றியைத் தழுவாவிட்டாலுங்கூட

இருபது வருடங்களுக்குமேலாக ஒரே கட்சியின் ஆட்சி நிலவீவந்ததால் அவசியமற்ற தீவிர மாற்றங்களுக்கு இடமேற்படவில்லை. கல்வித் திட்டங்கள் ஏனைய தேசிய அபிவிருத்தித் திட்டங்களோடு ஒன்றிணைக்கப்பட்டு வளர்ச்சிக்கு வழிகோலப்பட்டது. 1917ஆம் ஆண்டு அரசியல் புரட்சிக்குப் பின்னர் சோவியத் இரசியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் உறுதி நிலை பொதுவுடமைக் கோட்பாடுகளுக்கேற்பக் கல்விமுறைவளர்ச்சிபெற வாய்ப்பான சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. வீண்விரயங்கள் எதற்கும் இடமில்லாத வகையிலே அந்நாட்டில் கல்வித்திட்டங்கள் அனைத்தும் ஒன்றுடனொன்று இணைந்த முறையில் தொடர்ச்சியாகத் திட்டமிடப்பட்டு வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தப்பட்டன. கல்விப் பரந்தரீதியில் வழங்கப்பட வாய்ப்புகளேற்பட்டன. யப்பான் நாட்டிலேற்பட்ட கல்வித்துறையின் பெருவளர்ச்சிக்கு அந்நாட்டின் அரசியல் உறுதிநிலையும் ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின் இலங்கையில் அடிக்கடி அரசாங்கம் மாறியமைய நேரிட்டது. இதனால் கல்விக்கொள்கை ஒருமைப்பாடான போக்கினைக் கொள்ளாது வளர்ச்சி பெரிதும் பாதிக்கப்படலாயிற்று பிரித்தானியாவில் பல்துறைப் பாடசாலைகள் வளர்ச்சிபெறமுடியாது போனமைக்கு அங்கு நிலவும் அரசியல் மாற்றமே காரணமாகவுள்ளது.

உண்ணாட்டு அரசியல் சூழ்நிலையைப் போன்றே ஒரு நாட்டின் கல்வித்துறையினை அந்நாட்டினது வெளிநாட்டு அரசியல் உறவுகளும் பாதிக்கின்றன. வெளிநாட்டு உறவுகள் சீராக அமையாதவிடத்து எழக்கூடிய வாய்ப்பற்ற அரசியல் சூழ்நிலை போர்களுக்கு வழிவகுக்கின்றது. அதன் காரணமாகக் கல்வி பாதிக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலான ஆபிரிக்க நாடுகளில் கல்வித்துறையின் வளர்ச்சிகருதி மேற்கொள்ளப்படுகின்ற முயற்சிகளும் திட்டங்களும் போர்களின் காரணமாகத் தடைப்பட்டன. கல்விக்கெனப் பயன்படுத்தப்படக்கூடிய மனித வலுவும், முதலும், மூலவளங்களும் அமைதியற்ற அரசியற் சூழ்நிலையில் போர்களால் விரயமாக்கப்படுகின்றன. ஆபிரிக்க நாடுகளிலும், மத்தியசுழக்கு நாடுகளிலும் காணப்படும் அரசியல் சூழ்நிலைகளை இங்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். இங்கு போர்ப்பணிகளிலேயே அரசு தனது முழு நேரத்தையும், தேசிய செல்வத்தையும், சக்தியையும் செலவிடுவதால் கல்வித்துறை பெரிதும் பின்னடைந்து காணப்படுவதோடு முன்னேற்றங்காணத் தடையாகவுள்ளது. மேற்காசியாவில் நிலவும் போர்ச் சூழ்நிலைகளுடன் இஸ்ரவேல் தொடர்புபட்டுக் காணப்பட்டபோதும் அந்நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியில் பின்னடைவு ஏற்படவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கதொரு அம்சமாகும். வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் வாய்ப்பான சூழ்நிலையை வழங்கும்போது கல்வி வளர்ச்சி

சிக்கு அது பேருதவியாக அமைகிறது. வெளிநாட்டு உதவிகளைக் கல்வித்துறையின் வளர்ச்சிக்கு இணைத்துக்கொள்ள வாய்ப்பேற்படுகிறது.

தேசியவாதமும், கல்வியும்

தேசிய அரசுகளின் தோற்றத்தின் பின்னர் அவை தமது அரசியல் உறுதிப்பாட்டைப் பேணிப் பாதுகாக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படலாயிற்று. 'தேசியம்' என்னும் எண்ணக்கரு தோன்றி பரிணமித்தது. மதம், மொழி, இனம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றில் ஒன்றாகவோ, அல்லது பலவாகவோ அமைந்த, வரலாற்றுரீதியான பாரம்பரியங்களைக் கொண்ட மக்கள் கூட்டத்தினிடையே ஓர் ஒருமைத் தன்மையைக் காணும் இயல்பினை 'தேசம்' எனும் பதம் குறிக்கும். இவ்வாறான ஒற்றுமை உணர்ச்சியே ஓர் அரசினைத் தோற்றுவிக்கவோ அல்லது தோற்றுவிக்கப்பட்ட அரசினைப் பலப்படுத்தவோ ஆதாரமாக அமைகிறது. கூட்டு அரசியல் முயற்சிகளால் அவ்வுணர்வு மேலும் வலுப்பெறுகிறது. இவ்வாறு இன, மொழி உணர்வுகளினின்றும் வேறுபட்டதாய் பரந்த பொருளும், நோக்குமுடையதாய் அமைந்த 'தேசிய உணர்ச்சி' வளரும் சாத்தியமுடையது. அதனை வளர்ப்பதில் கல்விக்கு முக்கிய பங்குண்டு. தேசியவாதத்தினை வளர்ப்பதற்குப் பொருத்தமான கருவியாகக் கல்வியைக் கருதியமையின் காரணமாக, பலநாடுகளின் அரசுகள் கல்வித்துறையினை தமது நேரடியான கட்டுப்பாட்டின்கீழ் கொண்டு வந்ததோடு அதற்கேற்ற வகையில் கல்விக் கொள்கைகளையும் வரையறைசெய்து கொண்டுள்ளன.

ஐக்கிய இராச்சியம்

ஐக்கிய இராச்சியம் நீண்டகாலமாக அந்நிய ஆதிக்கத்துக்குள்ளாகாது இருந்துவந்த நாடாகும். இங்கு இயல்பாகவே தேசியவாதம் மக்களிடையே ஆழப்பதிந்து காணப்படுகிறது. தேசிய உணர்ச்சியையும், ஒருமைப்பாட்டையும் கல்வியைக் கருவியாகக்கொண்டு ஊட்ட வேண்டிய அவசியம் இங்கு ஏற்படவில்லை. நேரடியாகத் தேசியவாதத்தைக் கற்பிக்கும் நாடுகளைப் போன்று இங்கு ஏதேனும் பாடங்கள் அமைவுற்றிருக்கவில்லை. எனினும் தேசியப்பற்றை பாடசாலைப் பாட ஏற்பாட்டில் இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும். என்று சில தேசிய இயக்கங்கள் குரலெழுப்பி வந்துள்ளன. ஆயினும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை; தேசியப்பற்றினை நேரடியான பிரசாரத்தினூடும் பரப்பவேண்டுமெனில் எனும் கருத்து அங்கு நிலவிவருகிறது.

ஐக்கிய அமெரிக்கா

ஐக்கிய அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரையில் அது பல்வேறு பாரம்பரிப்பங்களையும், மொழிகளையும் கொண்ட குழுக்கள் குடியேறிய தரல் உருவான ஒரு புதிய நாடாகும். ஆகையால் அவர்களை அமெரிக்க மயமாக்கும் நோக்குடன் தேசிய உணர்ச்சியினை வழங்கும் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. ஐரோப்பாவிலிருந்த கல்வி முறை உயர் குடியினருக்குச் சார்பானதாக இருந்தது. ஆகவே, புதிய நாட்டில் இவ்வகுப்புக்கள் கல்வி ஏற்பாடு பொருத்தமற்றதென்பதால் புதியகல்வி ஏற்பாட்டுபற்றிக் கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் கருத்துக்கொண்டனர். இப்புதிய கல்விமுறையில் இரு நோக்கங்கள் காணப்பட்டன.

1. சனநாயக அமெரிக்காவின் குடிமக்களைக் சமுதாயத்தின் விவேகமான உறுப்பினர்களாக்குவது.
2. சனநாயகக் கோட்பாட்டின் இயல்புகளைக் குடியேறியவர்களுக்குக் கற்பிப்பது.

சுருக்கமாகக் கூறினால் அமெரிக்காவின் கல்விமுறையின் முக்கிய நோக்கம் தேசிய உணர்வினை மக்களுக்கு ஊட்டுவதாகும். பொதுவாக வரலாற்றுக் கல்வியும் சிறப்பாக அதில் அமெரிக்கச் சுதந்திரப்போரும் இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

ஐக்கிய அமெரிக்காவில் மத்திய அரசாங்கத்தின் தலையீடு இல்லாமலே தேசிய கல்விமுறை வளர்ச்சிபெற்றது. மாநில அரசுகள் கல்விப் பொறுப்பையேற்று உள்ளூர்ச் சபைகளிடம் ஒப்புவித்திருந்தன. இதனால் கல்வித்துறையில் பொதுமக்கள் கூடிய ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. கல்விதேர்ப்பாடுகளில் பொதுமக்கள் கூடிய கவனம் செலுத்த முடிகிறது. கணிதம், மொழி ஆகிய பாடங்களில் கற்பிற்கும் விடயம், கற்பித்தல் முறைகள் என்பனவற்றைவிட, வரலாறு, குடியியல், பொருளியல் முதலான சமூக அறிவியற் பாடங்களில் கற்பிக்கும் விடயம், கற்பித்தல் முறைகள் என்பவற்றில் அவர்கள் மிகவும் விழிப்புணர்ச்சியுடன் உள்ளனர். இவை தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை நிலைநிறுத்த முக்கியமானவை. இப் பாடங்களினூடாக முரண்பாடான கருத்துக்களையும் அந்நியச்சார்பான கருத்துக்களையும் புகுத்திவிட முடியுமென்ற ஐயம் நிலவுகிறது. இதனால் பாடநூல்கள், ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் என்பவற்றில் பொதுமக்கள் கூடிய கவனஞ் செலுத்தும் நிலை ஐக்கிய அமெரிக்காவிலுண்டு. இத்தகைய ஏற்பாடுகள் கல்விக்கும் அரசியலுக்குமுள்ள தொடர்பை வெளிப்படுத்துகின்றன.

சோவியத் யூனியன்

சோவியத் சூடியரசின் கல்விமுறை மக்கள் அனைவரும் அரசாங்கத்தைத் தமது அரசாங்கமாகக் கருதுவதற்கு வழிவகுத்துள்ளது. எழுத்தறிவின்மையை ஒழித்தலோடு அரசியல் அறிவின்மையையும் ஒழித்தல் அவசியம் என்பது அந்நாட்டின் கல்விப் பிரகடனங்களில் வலியுறுத்தப்பட்டது. பொதுவுடைமைக் கொள்கையை எல்லா மக்களும் புரிந்து கொள்ளவும் ஏற்றுக்கொள்ளவும் செய்வது சோவியத் கல்வி முறையின் அரசியல் நோக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. புரட்சியின் பின்னர் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றத்துக்குப் பொருத்தமான ஒரு சமுதாய அமைப்பினை ஏற்படுத்தி அரசியல் மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனப்பான்மையையும், உழைப்புக்கு மதிப்பளிக்கும் மனப்பான்மையையும் உருவாக்குவதற்குக் கல்வி பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வரசியல் நோக்கினை நிறைவு செய்வதில் பாடசாலைகள் பெருவெற்றியும் அடைந்தன. பொதுவுடைமைக் கல்வி முறையின் முக்கியமான அம்சம் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும் கல்விக்குமிடையில் உள்ள நெருங்கிய தொடர்பாகும். கல்விக்கொள்கையிலான சீர்திருத்தங்களும், தீர்மானங்களும் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மத்திய குழுவினாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. கல்வி நிலையங்களின் மீதான கட்டுப்பாடு மத்தியமயமானதும் பிராந்திய அடிப்படையில் பிரிவுபடுத்தப்பட்டதுமான ஒரு அதிகார பீடத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. பாட ஏற்பாட்டில் மார்க்சியக் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூக அறிவியற் பாடங்கள் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வடிப்படையிலேயே முதியோர் கல்வியும் விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய ஏற்பாடுகள் சோவியத் நாட்டில் அரசியலுக்கும் கல்வி முறைக்குமிடையிலான தொடர்பைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

ஆசிய நாடுகள்

இந்தியா, பர்மா, இந்தோனேஷியா, இலங்கை முதலான சூடியேற்ற நாடுகளிலும் தேசிய உணர்ச்சியினைத் தூண்டி வளர்ப்பதற்குக் கல்வி ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. சுயாட்சி பெறுவதற்கு முன்னரே தேசிய வாதம் பெருவளர்ச்சி பெறலாயிற்று. இலங்கையில் சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் அமைவுற்ற பௌத்த இந்துப் பாடசாலைகள் தேசியவாதத்தை எழுச்சியுறச் செய்தன. தேசிய வாதத்தை வளர்ப்பதிலும், விரிவுபடுத்துவதிலும் பல்கலைக்கழகங்கள் முக்கிய பங்கு கொண்டன. இந்தியாவில் சாந்தி நிகேதன் தேசியவிழிப்புணர்ச்சியின் சின்னமாகவிளங்கியது. பர்மாவில் தேசிய பல்கலைக்கழகம் குறிப்பிடத்

தக்கது இந் நாடுகளில் சுதந்திரத்தின் பின் தேசிய வாதத்தினை விரிவுபடுத்தும் நோக்கில் கல்வி விரிவுபடுத்தப்படவே கல்வித்துறையில் குறிப்பிடத்தக்களவு முன்னேற்றம் ஏற்படலாயிற்று. மாணவர் தொகை, ஆசிரியர் தொகை, பாடசாலைகளின் தொகை என்பன வெகுவாக அதிகரித்தன. பாட ஏற்பாட்டில் தேசிய அம்சங்களுக்கு முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டது. நாட்டுவரலாறு, அரசமைப்பு, சமுதாய அமைப்பு, பொருளாதார வளர்ச்சி என்பன, பாட ஏற்பாட்டில் வலியுறுத்தப்பட்டன.

தேசிய உணர்ச்சியின் உறுதிப்பாட்டுடன் விடுதலை பெற்ற குறை விருத்தி நாடுகளில் இன்று வகுப்புவாதம் வளர்ச்சியுற்றுவருவது அவதானிக்கக் கூடியது. இந் நாடுகளில் தேசிய உணர்ச்சியுடன் ஒற்றுமையுணர்வையும் வளர்க்கும் வகையில் கல்விமுறையைச் சீர்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகவுள்ளது. இந்நாடுகளில் தேசியக் கல்வி முறையொன்றின் அவசியம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இதனால் கல்வியின் மீது அரசாங்கத்தின் மத்திய மயமான கட்டுப்பாடு உருவாக நேரிடுகிறது. இலங்கையில் தேசியக் கல்வி முறையான வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டமாக கல்வி அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய உலக நாடுகளை நோக்கும்போது அவற்றில் பின்பற்றப்படும் கல்விமுறையானது அந்நாடுகளின் அரசியற் கொள்கைகளையும், சித்தாந்தங்களையும் பிரதிபலிப்பனவாய், அவற்றின் நிலையான உறுதிப்பாட்டுக்கு ஆதாரமான கருவியாய் அமைந்துள்ளமையை உணரமுடியும். உருவாக்கம் பெற்ற தேசிய அரசுகளைக் கட்டிக்காத்துச் சீர்பெறச் செய்யவேண்டிய பெரும்பணியை ஆற்றவேண்டுமெனக் கல்வித்துறை எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. நாட்டுக்குகந்த நற்பிரசையை நல்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்புக் கல்வித்துறைக்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால் அரசியலிலிருந்து கல்வியையும், கல்வியிலிருந்து அரசியலையும் வேறு பிரிக்க முடியாதளவுக்கு அவை இன்று ஒன்றே டொன்று பின்னிப் பிணைந்து காணப்படுகின்றன.

கல்வியும் பண்பாடும்

“அரம் போலும் கூர்மையரேனும் மரம்போல்வர்
மக்கட் பண்பில்லாதவர்”

அரம்போன்ற கூர்மையான அறிவுபடைத்தவராக ஒருவர் இருப்பினும், மக்கட் பண்பில்லாதவராக வாழ்வரெனின் அவர் மரத்துக்குச் சமமானவர். மனிதவடிவில் வாழ்ந்தாலும் பண்பிலாதவன் மரத்துக்கு ஒப்பாவான். பன்னூறுண்டுக்கு முன்னரே வள்ளுவப் பெருந்தகை இதனை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

கல்வியின் நோக்கங்கள் பலவாக விருப்பினும் பண்பாட்டை வளர்த்து மனிதத்தன்மையை உலகில் வேருன்ற வைப்பதே அதன் முக்கியமான நோக்கமாக அமைதல் வேண்டும். பண்பாடு உலகில் இல்லையானால் உலகம் நிம்மதியாக இயங்க முடியாது. இதனையே வள்ளுவரும்.

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகம் அதுவின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”

என்று கூறிச் சென்றார்.

பண்புடையவர்கள் வாழ்கின்ற காரணத்தினால்தான் இந்த உலகமிருக்கின்றது. இல்லையேல் இது என்றோ அழிந்திருக்கும். உலகமென்றது ஆகுபெயராக வாழும் உயிர்களைக் குறிக்கின்றது. உலகநாடுகள் அனைத்திலும் பண்பாட்டுக் கல்வி சிறப்பிடம் பெறக்காணலாம். இதற்கு அடிப்படையான காரணங்கள் பலவாகும்.

ஒருவனுடைய வாழ்வு பண்பாடு என்னும் தேரிலேயே செல்லவேண்டும். அவன் வாழ்கின்ற சமூகம் சமுதாயம் அனைத்திலுமே இத்தேர் ஊர்ந்து செல்லுதல் வேண்டும். மனிதன் ஒரு சமூகப்பிராணி. அவனால் அவன் வாழ்கின்ற சமூகக்குழுவைப் பிரிந்து வாழமுடியாது. அப்படி வாழ முயற்சிக்கும் முயற்சி வெற்றியளிப்பதில்லை. எனவே சமூகத்துடன் பொருந்தி வாழக் கற்கும் ஒருவன் பண்பாடு என்னும் பொருத்தப்பாட்டையும் பெற்றிருத்தல் அவசியமாகின்றது.

பண்பாடு உள்ளடக்கும் அம்சங்கள் பல. மனிதன் வாழுகின்ற சமுதாயச் சூழல்; பேசும்மொழி அல்லது மொழிகள் பழக்க வழக்கங்கள், சமய நம்பிக்கைகள் விழுமியங்கள் என்பனவற்றையெல்

லாம் பண்பாடு உள்ளடக்குகின்றது. மனிதனுடைய ஆற்றல்கள் செய்திறன்கள் மனப்பாங்குகள் என்பனவும் பண்பாட்டின் அம்சங்களாகவே கருதப்படும்.

முன்பெல்லாம் பண்பாடு என்றால் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை முறை அல்லது பழக்க வழக்கங்கள் என்பனவற்றையே கருதிவந்தது. ஆனால் இன்றே பண்பாடு என்பது பரந்த பொருளையுடையது. குறிப்பாக ஒரு சமுதாயத்தினருக்கும் வாழ்க்கை முறையை குறிப்பதாக உள்ளது.

ஒரு காலத்தில் கற்றறிந்தோரெல்லாம் பண்புடையவராகக் கருதப்பட்டார்கள். சங்ககாலப்புவலர்களெல்லாம் சான்றோர் என்றே அழைக்கப்பட்டனர். சால்பு என்னும் பண்படியாகப்பிறந்த இச் சொல் ஆன்றகன்ற கொள்கையினரைக் குறிப்பதாயிற்று. கற்றோரெல்லாம் பண்புடையோராகக் கருதப்பட்டதற்குக் காரணங்களுண்டு.

கல்வியென்பது எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த இவறும் ஏட்டுக் கல்வியுடன் நின்றுவிடவில்லை. அத்தகைய கல்விபெற்றோரை அச் சமுதாயம் கற்றோராகவும் கொள்ளவில்லை என்பதற்குச் சான்றுகள் பல வுண்டு. சான்றோன் எப்பொழுதும் சமுதாயம் விரும்பும் பெருமகனாகவேயிருந்தான். அதனாற்றான் சங்ககால அரசர்களெல்லோரும் புலவர் பெருமக்கள் வாயினால் புகழ்ந்து பாடப்படுவதற்கு ஏங்கி நின்றனர். சான்றோர் வாய்ச்சொல் பலிக்கும் தெய்வவாக்காக இருந்தது.

காலப் போக்கில் கல்வியின் நோக்கமும் மாறியது. பண்பாடும் மாறியது; படித்தவரெல்லாம் பண்பாடுடையவரல்லர் என்னும் எண்ணக்கரு உருவாகியது. ஏனெனில் பொய் பேசாத சான்றோரைக் கண்டதமிழ்க் கல்வியுலகு பொய்புணையும் புலவனையும் காணத்தொடங்கியது. எடுத்துக்காட்டாக;

“கல்லாத ஒருவனை யான் கற்றாய் என்றேன்
காடெறியும் ஒருவனை நாடாள்வாய் என்றேன்
பொல்லாத ஒருவனையான் நல்லாய் என்றேன்
போர் முகத்தை அறியாணைப் புவியே என்றேன்.”

என்று பாடி அலமந்த புலவன் ஒருவனுமுள்ளன். ஆகவே கல்வியின் நோக்கங்களுள் ஒன்றான உண்மை, வாய்மை என்பன பேணப்பட வேண்டிய பண்பாட்டினுள் அடங்குகின்றன.

சந்ததி சந்ததியாகத் தொடர்ந்து வருவதே பண்பாடு என்றும், ஒரு சமுதாயம் தன்னுடைய எதிர்காலச் சந்ததிக்குவிட்டுச் செல்வதே பண்பாடென்னும் கூறப்படுகிறது. இது உண்மையாயினும், விட்டுச் செல்லும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் நல்லனவாக அமைதல் வேண்டுமென்பதே கல்வியின் நோக்கமாகும். உயர்ந்த விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதோடு அதனை அறியாதோரும் அறிந்து பயன் பெறவைப்பதற்குக் கல்வி உதவுதல் வேண்டும்.

உலகிலே சில நியமங்கள் உண்டு. இந்த நியமங்கள் சமுதாயத்துக்குச் சமுதாயம் வேறுபடும். ஆயினும் சமுதாயம் எதிர்பார்க்கும் உயர்ந்த விழுமியங்களைக் கொண்டிருக்கும் நியமங்களைக் கல்வி வளர்த்துப் பண்பாட்டையவைக்க முயல்கின்றது. சிலநியமங்கள் சந்ததி சந்ததியாகப் பேணப்பட்டுவரின்னும், அவை பண்பாட்டுக்கு முரணானவையாகலாம். அத்தகையவற்றைக் கல்வி வளர்க்க முயற்சிப்பதில்லை. முயற்சிக்கவும் கூடாது. ஆகவே கல்வியும் பண்பாடும் ஒன்றுடனென்று இணைந்து கல்வியினூடாகப் பண்பாட்டையும் பண்பாட்டினூடாக அறிவையும் வளர்த்தல் வேண்டும்.

நியமங்கள் பற்றிய சருத்துக்கள் வேத இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றன. உலக நியதி, ஒழுங்கு என்பன வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை 'இருதம்' என வேதமுரைக்கும். இதுவே ஆங்கிலத்தில் Rhythm என்று அழைக்கப்படுகிறது. உலகம் சுழல்வது, சூரிய சந்திரர் மாறிமாறி வருவது, இரவு பகல் உண்டாவது, பருவங்கள் மாறிமாறி வருவது, காற்று வீசுவது, அலைகள் அடிப்பது, இரத்த நாடி துடிப்பது இவையனைத்தும் ஒரு நியதியில் நடைபெறுகின்றன. இவ்வாறே மனிதனுக்கும் சில நியமங்கள் உண்டு. அவனும் தனக்கென உரிய ஒழுங்குகளை மீறக்கூடாது. அவ்வாறு மீறுகின்ற போது ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் பிழைக்கின்றன. அறநெறி பிசுருகின்றது. எனவே அறநெறியைப் பேணுவதும் பண்பாட்டின்பாற்படுகின்றது. கல்வி அறப் பண்பாட்டைப் பேணி அறவாழ்வை உலகில் நிலை நிறுத்துதல் வேண்டும்.

மனிதன் எப்படியும் வாழலாம் என்பது நியதியில்லை. இப்படித்தான் வாழவேண்டுமென்பதே நியதியாகும். முன்னோர் வகுத்துவைத்த சீரிய நெறிகள் பல. அவையனைத்தும் அறத்துள் அடங்குகின்றன. ஆகவேதான் மனிதனுக்குரிய உறுதிப் பொருள்கள் பற்றிக் கூற வந்த அறிஞர்கள் 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு, ஆகிய நான்கனுள் அறத்தினை முதலில் வைத்தனர். ஏனெனில் எத்தகையபண்பாட்டுநெறிக்கும், வாழ்வுக்கும், அறமே அச்சாணியாக நின்று பயன் தருகிறது.

இன்று பாடசாலைகளில் ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் மீறப்படுவதாக அடிக்கடி கூறப்படுகிறது. ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் பாடசாலைகளில் மீறப்படுமானால் அது பண்பாட்டை மிகவும் பாதிக்குமென்பதில் எள்ளவும் ஐயமேயில்லை.

புராதன குருகுலக்கல்வியில் குருபக்தியே சிறப்பிடம் பெற்றது. மாணவர்கள் ஆசிரியருக்குப் பணிந்து மிகவும் பயபக்தியுடன் பணிவிடைகள் செய்து சுற்றுவந்தனர். குருவைத் தெய்வத்தின் வடிவமாகக் கண்டனர். குருவும் தெய்வமாகவே வாழ்ந்தார். ஆனால் காலப்போக்கில் இந்நிலைமாறத்தொடங்கியது. உபநிடதத்தில் காணும் சத்தியகாமஜபலனையோ, அல்லது புராணங்களில் காணும் சதாமரையோ அன்றிக் கண்ணனையோ அல்லது பாரதத்தில் வரும் ஏகலைவனையோ காணமுடிவதில்லை இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு.

சமுதாயம் என்றும் தேக்கநிலையில் இருப்பதில்லை. அது மாறிக் கொண்டேயிருக்கும். மாறிவரும் சமுதாயத்துக்கேற்பப் பண்பாட்டுக் கூறுகளும் மாறுவது தவிர்க்க முடியாததாகும். எனவேதான் கல்வியினூடாகச் சிறந்த விழுமியங்களைப் பேண வேண்டிய அவசியமேற்படுகின்றது. இன்று பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் மீறப்பட்டும், சிதைக்கப்பட்டும் வருகின்றதென்றால் அதற்குப் பாடசாலைகளில் மீறப்படும் ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் காரணங்களாகும். ஆகவே பாடசாலைகள் பண்பாட்டை வளர்க்கும் பீடங்களாக விளங்கவேண்டும்.

பாடசாலைகளில் விழாக்கள் விளையாட்டுப் போட்டிகள் என்பன நடைபெறுகின்றன. குறிப்பாகப் போட்டிகளின் மூலம் கூட்டுறவு, ஒற்றுமை, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கு, தோல்வியை ஒத்துக்கொள்ளும் பண்பு, தோல்வியைத் தாங்கிக் கொள்ளும் உளப்பாங்கு என்பனவற்றை வளர்த்தல் வேண்டும். பாடசாலைகளில் பெறுகின்ற இப்பயிற்சிகள்தான் ஒருவனை அவன் வாழும் சமுதாயத்தில் சிறந்த குடிமகனாக வாழவைக்கும் என்பதையனதில் கொள்ளுதல் வேண்டும். இத்தகைய பண்புகளை வளர்க்கத் தவறும் பாடசாலைகள் சமூகத்திற்குப் பெரும் தவறிழைத்துப் பண்பாட்டில் விரிசலை ஏற்படுத்தியும்விடுகின்றன.

சில குழந்தைகள் தங்களுடைய வீட்டுச் சூழலுக்கும், பாடசாலைச் சூழலுக்கும் நிறைய வேறு பாட்டைக்காணலாம். இத்தகைய குழந்தைகளுக்கு எது சரி, எது பிழை என்பது தெரிவதில்லை. இந்நிலையில் பாடசாலையின் பங்கு முக்கியமாகிறது. பாடசாலை இவர்களுக்குச் சிறந்த பண்பாட்டு நெறியைக்காட்டி வழிநடத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் தனித்துவமான ராக்கங்களும், பண்பாட்டு, விழுமியங்களும் உள்ளன. சமூகத்தில் நிலவும் சட்ட திட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பனபற்றிச் சிந்திக்கும்போது இவைபற்றிய தெளிவைப் பெறச் சமூகவியலின் துணையினை நாடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. சமூகவியல் ஆராய்ச்சிகளின் முன்னோடிகள் எனக் கருதப்படும், பிரான்சிய நாட்டு டேர்கைம் (Durkeim), ஜெர்மனிய நாட்டு மக்ஸ் வெபர் (Max Weber) இங்கிலாந்து நாட்டு கொப் ஹவுஸ் (Hobhouse) போன்றோர், இத்துறையில் எமக்குப் பேருதவிநல்குகின்றனர். தனிப்பட்டபிள்ளை, தான் வாழப்போகும் சமூகம் எதிர்நோக்குகின்ற ஒழுங்கமைப்புகளுக்கேற்பத் தன் நடத்தைகளை அமைத்துக்கொள்ளச் செய்தலேயே சமூகமயமாக்கல், அல்லது சமூகப்படுத்தல் (Socialisation) என்று கூறுகிறோம். இவ்வாறு ஒன்றிலொன்று வேறுபட்ட சமூகங்களின் செல்வாக்குப்பெற்ற பண்பாடுகளுக்குப் பொருத்தப்பாடுடைய வகையில் உறுப்பினரின் நடத்தையை மாற்றியமைக்கும் தன்மையினையே 'பண்பாட்டுக் கோலங்கள்' என்னும் சொற்பிரயோகமும் வலியுறுத்துகிறது. ருத் பெனடிக் (Ruth Benedict) என்பாரின் 'பண்பாட்டுக்கோலங்கள்' எனும் நூல் 1935 இல் வெளியானதை தொடர்ந்து இச் சொற்றொடரின் பிரயோகம் நடைமுறைக்கு வரலாயிற்று. பழங்குடிச் சமுதாயங்களில் பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகளினதும், பண்பாட்டினதும் செல்வாக்கினைப் பெருமளவில் காணமுடிந்தது. இன்றைய சமூகங்களில் பிறகாரணிகளின் செல்வாக்கு பேரளவில் காணப்பட்டபோதும் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கும் ஓரளவு பிரதிபலிக்கப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. இன்று குழந்தைகளை வளர்த்துப் பண்பாட்டையவைக்கும் பணியைக் குடும்பங்கள் மட்டுமன்றிப் பாடசாலைகளும் ஏற்க வேண்டியுள்ளது. எனவே பண்பாட்டுக் கல்வி அவசியமாகிறது.

பண்பாடு அல்லது கலாச்சாரம் என்னும்போது அது முக்கியமான நான்கு அம்சங்களைப் பிரதிபலிப்பதாக அமையும். அவையாவன:

1. ஒரு குறிக்கப்பட்ட வாழ்க்கை முறையை வளர்ப்பதுடன் அதற்கு அடிப்படையான அத்திவாரமாக அமைகின்ற மனப்பாங்குகளையும், விழுமியங்களையும் உருவாக்குவது.

2. கலாச்சார அல்லது பண்பாட்டு அம்சங்கள் யாவும் மக்களின் நடத்தையாக வெளிப்படையாகத் தோன்றுவது.

3. கலாச்சாரம் பொதுவாக எல்லா மக்களாலும் சேர்ந்து அனுபவிக்கப்பட்டுத் தனிப்பட்ட நடத்தைகளாகவும் பழக்கவழக்கங்களாகவும் பிரதிபலிப்பது.

4. இவை முதிசங்களல்ல. ஒரு சமூகத்திற்குத் தோன்றி அனுபவரீதியாகக் கற்றுக்கொள்ளும் ஒரு தொகுப்பான நடத்தையாக அமையும்.

சமூகமயமாக்கலெனும் பண்பாட்டு முயற்சியானது பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நீடிக்கும் ஒரு விடயமாம் இதனை ஒரு தனிப்பட்ட தாபத்தினால் மட்டுமோ அல்லது ஒரு கல்லூரியினாலோ நிறைவுசெய்ய முடியாது. மனிதனின் நடத்தை மாற்றங்களுக்கு இயைபுடையதாக அமையக் கூடிய தன்மை வாய்ந்தது. கலாச்சாரங்களுக்குப் பொருந்தக்கூடிய வாறு பழக்கங்களை உருவாக்கலாமென உள்ளியலாளர் கருதுகின்றனர். பொதுவாக மனிதசுபாவம் எல்லாக் கலாச்சாரங்களிலும் ஒரே தன்மையது என்றும் கருதுவர். ஏனெனில் அவர்களது தேவை, கருத்து குறிக்கோள் என்பன பொதுவானவை என்ற கருத்துமுண்டு. ஆனால், ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் மனித சுபாவம் என்பதற்கு வெவ்வேறு வித்தியாசமான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஒரு சமூகம் சரியென ஏற்றுக்கொண்ட நடத்தையை, ஒழுங்கு முறையை இன்னோர் சமூகம் ஏற்காது. இதனால், நடத்தை, கலாச்சார பண்பாட்டு இயல்புகளின் வேறுபாட்டில் தங்கியுள்ளது.

கலாச்சாரமும், பண்பாடும் பெரும்பாலும் வருங்காலச்சந்ததியினரை வளர்க்கும் முறைகளுக்குச் செல்வாக்களிக்கிறது. ஒரு பிள்ளை ஒரு சமூகத்துக்கு இணங்கக்கூடியதாக வளரவேண்டும். சமூகத்தோடு ஒத்துழைக்கவும் சமூகப் பிரச்சினைகளை அனுதாபத்தோடு நோக்கவும் அதற்கு அறிவும் ஆற்றலும் தேவை. ஒரு பிள்ளையின் சமூக வாழ்வு வீட்டிலேயே தொடங்குகிறது. பிள்ளையைச் சமூகவியல்பினதாக ஆக்குவதில் மற்றெல்லாத் தாபனங்களையும்விடப் பாரிய பங்கினை வகிப்பது குடும்பமேயாகும். குடும்பத்திலுள்ள தாய், தந்தை உறவினர் என்போர் சமூகம் ஏற்கும் பண்பாட்டு மாதிரியொன்றை இலக்காகக் கொண்டு இலட்சியப் பிள்ளையை உருவாக்க முயற்சிக்கிறார்கள். கூட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கை முறை பிள்ளையின் காப்பையும் மனவெழுச்சியையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. குடும்ப அங்கத்தவரோடு கொள்ளும் தொடர்புகள் பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களைச் செம்மைப்படுத்துகின்றன. மூத்தோரை மதித்தல், குருவைப் பூசுத்தல், பெரியவர்களை வணங்கி மரியாதையோடு உரையாடுதல் போன்ற தன்மைகள் கீழைத்தேயப் பண்பாடுகளில் போற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய பண்புகள் இளமையிலே உண்டாகிவிட்டால் பிள்ளையின் ஆளுமை விருத்திக்கு அது பெருந்துணையாக அமையும். தானே பெரியவன் என்ற கருத்து இப்பண்பாடுகளிலில்லை, கூட்டுக் குடும்பங்களின் பிரச்சனைகளையும் வாழ்க்கையையும் கண்டும் அனுபவித்தும் வளர்த்து வருவதனால் அதுவே

ஒரு படிப்பாக அமைகிறது. இன்று உளவியலாளர்கள் சமூகனீயலும் மானிடவியலும் சேர்ந்தே ஒரு சமூகத்தின் முழுமையான கலாச்சார பண்பாட்டு நடத்தையை விளக்குமெனக் கருதுகின்றனர். இதனால் கல்வியெனும்பொழுது அது ஒரு சமூகத்தின் பன்முகப்பட்ட தன்மைகளை விளங்கி அதற்கு இணங்கக்கூடிய வகையில் வாழும் வழியைக் கொடுப்பது என்று கொள்ளப்படுகிறது ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடே முழுமையான கல்வியை நிர்ணயிக்கும் கல்வி ஒருவனது ஆளுமையையும் அதன் வளர்ச்சியையும் கருத்தாகக் கொண்டு அச் சமூகத்தின் பண்பாட்டில் தங்கியிருக்கிறதெனக் கருதப்படுகிறது.

பிள்ளை வளர்க்கப்படும் முறையைப் பொறுத்தே பிற்காலத்தில் அதன் நடத்தையும், ஆளுமையும், ஆற்றல்களும் அமையுமென்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவாகும். பிள்ளை வளர்ப்புமுறை அவரவர் பண்பாட்டியல்புகளிலேயே தங்கியுள்ளது. சமூகப்பண்பாடுகளின் வேறுபாடுகளுக்கிணங்கப் பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகளும் வேறுபடுகின்றன. மாகிறட் மீட் என்னும் மானிடவியலாளர் நியூகினிதீவில் வாழ்ந்த இரு பழங்குடிச் சமூகங்களை விரிவாக ஆராய்ந்து அவற்றுக்கிடையே காணப்பட்ட பல்வேறுபட்ட அம்சங்களையும் சுட்டிக் காட்டிப் பண்பாட்டைப் பாதிக்கும் பிள்ளை வளர்ப்பு முறையை விளக்கியுள்ளார்.

பண்பாட்டுக் கல்வி முக்கியமாக மூன்று பிரச்சனைகளுக்கு முகம்கொடுக்கவேண்டியுள்ளது.

அவை

1. மனிதனின் ஒழுங்கு பற்றியது
2. நவீன மாற்றங்களுக்குகேற்பப் பொருத்தப் பாடடையச் செய்தல் பற்றியது,
3. மனிதனுடைய இலட்சியங்கள் பற்றியது,

எத்தகைய பிரச்சனையாயினும் பாடசாலைகள் அவற்றைத் தகுந்தமுறையில் அணுகித்தீர்க்கவேண்டியது அத்தியாவசியமாகும். அடிக்கடி மாறும் கலைத்திட்டத்தினால் மட்டும் இதற்குத் தீர்வு காண முடியாது. சமூக பொருளாதார மாற்றங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அனுபவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாண முயற்சிக்கலாம்.

இதுவரை கூறியனவற்றிலிருந்து பண்பாட்டின் முக்கியத்துவத்தையும் கண்டோம். இப்பண்பாட்டை வளர்க்கும். முக்கியதாயின மாகப்பாடசாலைகள் விளங்குகின்றன. மனிதனை மனிதனாக்குவதற்குரிய

கல்வியளிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட தாபனமே பள்ளியாகும். குடும்பத்தைப்போலன்றிப் பாடசாலையானது குறிப்பிட்ட சில இலக்குகளை எய்துகின்ற நோக்கில் அமைக்கப்பட்டதாகும். மனிதன் தனது தேவைக்காக உருவாக்கியுள்ள ஒரு தாபனமே கல்லூரி. கல்லூரிப்படிப்பு, ஏனைய படிப்புகளிலும் வேறுபட்டது. கல்லூரி புதியது; படிப்புப் பழையது. மனிதன் உருவாக்கியிருக்கும் பள்ளியில் சுற்பிக்கும் பொறுப்பு இன்று ஊதியம் பெறும் ஓர் உத்தியோகத்தனான ஆசிரியனின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட வயதினையெய்திய பிள்ளைகள் சமூகத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்பட்டு இப்பள்ளியில் படிப்பறிவையும் வாழ்க்கையனுபவங்களையும் பெறுகின்றனர். இவற்றை வழங்கும் பொறுப்பு ஆசிரியரைச் சார்ந்தது. ஆனால் ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்கும் இடையிலான உறவு பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்கிடையிலான உறவினைப்போன்ற தன்று. இன்று கல்லூரிகள் பிள்ளைகளைச் சமூகமயமாக்கும் பணியிலும், கலாசார, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களை அறிவிக்கும் பணியிலும் ஈடுபடுவதோடு, தொழிலுக்குத் தகுதியுடையவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியிலும் ஈடுபாடுடையனவாக விளங்குகின்றன.

கல்வியும் பொருளாதாரமும்

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி, பொருள் உற்பத்திப் பெருக்கத்திலேயே தங்கியுள்ளது. பொருள் உற்பத்திப் பெருக்கம் மூல தனத்திலும் நாட்டின் இயற்கைச் செல்வத்தைப் பயன்படுத்துவதிலும் மட்டுமல்லாது, மனித சாதனத்தைப் பல்வேறு திறன்களிலும் ஆற்றல்களிலும் பயிற்றுவதிலும் தங்கியுள்ளது. தொழில் நுட்பத்திறன்களும், ஆற்றல்களும், அறிவும் படைத்த மனித சாதனம் இல்லையாயின் பொருளாதார வளர்ச்சி பின் தங்க வேண்டிய நிலையே ஏற்படும். இவ்வாறு பொருளாதாரப் பயனுடைய மனித சாதனத்தைப் பயிற்றுவதில் கல்வி முறைக்கு முக்கிய பங்கிருப்பதால் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் கல்வி வளர்ச்சி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றது. எனவே, இன்று பல்வேறு உலக நாடுகளிலும் கல்வியின் மீதான செலவை மனித சாதனங்களின் மீதான முதலீடாக மாற்றும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

நாடுகளின் பொருளாதார வளத்தைப் பெருக்குவதில் கல்வி எப்போதுமே பங்குகொண்டுவந்துள்ளது. புராதன காலங்களில் ஓய்வு நேரத்தைப் போதிய அளவு கொண்டிருந்த பொருளாதார வசதி படைத்தவர்களே கல்வி பயிலக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பொதுநல அரசுகள் கல்வித்துறையை நன்கு விரிவு செய்து கல்வி பெறுவதிலிருந்த பொருளாதாரத் தடைகளை நீக்கப் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டன. ஏனினும் அவ்வாறான நடவடிக்கைகள் நாட்டுக்கு நாடு வேறுபட்டு விளங்கின. கல்வி வசதிகள் என்றுமில்லாதவாறு விரிவாக்கப்பட்ட நிலையில் இன்று பொருளாதார அமைப்பின் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியக் கூடிய திறனும் அறிவும் படைத்து உற்பத்திப் பணியில் விவேகத்துடன் ஈடுபடக்கூடிய மக்கட்கூட்டத்தை உருவாக்கும் வகையில் கல்வி முறை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து உலக நாடுகளில் நன்கு பரவியுள்ளது. பாடசாலைக் கல்வி பல்வேறு திறன்களைப் பயிற்றுவதேட்டு அமையாது, சேமிப்பு, இயற்கை மூலவளங்களைப் பாதுகாத்தல், குடித் தொகைப் பெருக்கம் (சனத்தொகைக் கல்வி) பற்றிய அறிவு போன்றனவற்றின் நன்மைகளை இளந் தலைமுறையினருக்கு உணர்த்துதல் மூலமும், வாழ்க்கை நீடித்த கல்வி மற்றும் முதியோர் கல்வி ஏற்பாடுகள் மூலமும், நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான மனப் பாங்கையும் வளர்த்தல் வேண்டும். எனவே, பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் கல்வி மனித சாதனத்திற்குத் திறன்களை வழங்குதல், மனப்பாங்குகளை ஏற்படுத்தல் ஆகிய இரண்டு முக்கிய கடமைகளைப் புரிகின்றது.

பொருளாதார வளர்ச்சி கல்வியிலும், கல்வி வளர்ச்சி பொருளாதாரத்திலும் தங்கியுள்ளன. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கென மனித சாதனத்தைப் பயிற்றுவிடும் கல்வி முறைக்கு முக்கிய கடமையுள்ள அதே வேளையில் கல்வி வளர்ச்சிக்கான மேலதிக நிதியைப் பொருளாதாரமே வழங்கவேண்டியுள்ளது. பொருளாதாரம் வளர்ச்சியுறவில்லையாயின் கல்வியை விரிவு செய்வதற்கு வேண்டிய நிதியைப் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது. அபிவிருத்தியுறும் நாடுகளை அவதானிப்பின் இந்நிலைமை தெளிவாகத் தெரியும். அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் பொருளாதார வளர்ச்சி காரணமாகக் கல்வியிலும் அதிக விருத்தியை அடைந்துள்ளன. எனவே கல்வியும் பொருளாதாரமும் ஒன்றில் ஒன்று தங்கியுள்ளமை தெளிவாகின்றது.

கல்வியின் மீதான செலவை முதலீடாகக் கொள்ளுமிடத்து அதிவிரிந்து உடனடியாக நன்மைகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. கல்விமுறை திட்டமிடப்படும்போது நாட்டின் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்தித் திட்டங்களுடன் இணைக்கப்பட்டதாய் அமைதல் வேண்டும். கல்விக் கொள்கைகளுக்கும் பொருளாதாரக் கொள்கைக்கும் நெருங்கிய பிணைப்பு இல்லாவிட்டால் பொருளாதாரத் திட்டங்களில் கல்வி முறை தனது முக்கிய பங்கினை ஆற்றமுடியாத நிலை ஏற்படும். ஆகவே பொருளாதாரத் திட்டத்தின் இலக்குகளை அடைதற்கான துணைக் கருவியாகக் கல்விமுறை செயற்படவேண்டியுள்ளது. சமுதாயத் துடனும் சமுதாய மேம்பாட்டுக்கான பொருளாதாரத் திட்டங்களுடனும் இணைக்கப்படாது புறம்பான நோக்கங்களுடைய கல்வி முறையின் மீதான செலவுகள் நுகர்வுச் (Consumption) செலவுகளாகவே அமையும். அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் தேசிய வருமானத்தின் கணிசமான அளவு நிதி கல்விக்கு ஒதுக்கப்படவேண்டியிருப்பதால், அந்நிதி இந்நாடுகளின் முக்கிய பிரச்சினையான பொருளாதார அபிவிருத்தியுடனும் ஏதேனும் ஒருவகையில் பயன்படுத்தப்படவேண்டியுள்ளது. இந்நாடுகளில் பல்வேறு துறைகளுக்கும் நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் பிரச்சினை பொதுவான நிதித்தட்டுப்பாட்டின் காரணமாகப் பெருமுக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. பற்றுக் குறையாகக் காணப்படும் நிதி மூலவளங்கள் நேரடியான சமூகநலச் சேவைகளில் வீரயம் செய்யப்படாது உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்தப்படவேண்டியுள்ளது. கல்வித்துறை பெருகி வரும் குடித் தொகைக்கேற்றவாறு விரிவு செய்யப்படவேண்டியிருப்பதால் தவிர்க்கமுடியாதவகையில் அதிகரிக்கும் கல்விச் செலவைப் பொறுத்தளவில் கல்விமுறை பொருளாதார அமைப்பை மையமாகக் கொண்டு மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியுள்ளது.

ஒரு நாட்டின் பொருளாதாரத் திட்டங்களின் வெற்றிக்கு அவற்றிற்குரிய மனித சக்தித் தேவைகள் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். சோவியத் ரஷ்யா பொருளாதார முறைக்குத் தேவையான திறன்களை வழங்கும் நோக்குடனேயே இடைநிலைக் கல்வி நிலையங்களையும் அமைத்துப் பொருளாதாரத்தில் முன்னேறியுள்ளமை குறிப்பிடக் கூடியதாகும். கல்வியின் மூலம் மனித சாதனத்தைப் பயிற்றுவதற்கும் மனித சக்தித் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் நீண்ட காலத்திட்டங்கள் தேவைப்படுகின்றன. குறுகிய காலத் திட்டங்களாற் பொருளாதார அமைப்புக்கு நிரந்தரமான பயனை அளிக்கும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி விடமுடியாது. கல்வித் திட்டங்கள் திறமை மிக்க மனித சாதனத்தை உருவாக்க நீண்ட காலம் செல்லும். எனவே குறுங்காலத் திட்டங்கள் நற்பயனைத் தரா. நீண்ட காலத் திட்டங்கள் மூலமே நாட்டு மக்களிடையே புதிய திறன்களையும் புதிய அறிவையும் புதிய மனப்பாங்குகளையும் பரவலாக விருத்தி செய்ய முடியும். கல்வித் திட்டங்களை வரைபவர்கள் பல்வேறு விடயங்களைக் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். பாடசாலை மாணவர் தமது கல்வியை முடிக்கும் காலத்தில் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகள் பல. இன்றைய விஞ்ஞானயுகத்தில் நடைமுறையிலுள்ள தொழில் நுட்பவியல் அறிவும், சாதனங்களும் நாளடைவில் மாற்றமுறுவதால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகள், தொழில் திறன்களையும் ஆற்றல்களையும் கற்பிக்கக்கூடிய ஆசிரியர் பற்றுக்குறையால் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகள் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும். எனவே, மாற்றங்களை உடனடியாகப் புகுத்துவது கூடினமாகும். கல்வித் திட்டங்களை வரையும் போது ஆசிரியர்களைப் பயிற்றவும், புதிய பாடசாலைகளைக் கட்டவும் போதிய காலத்தை வழங்குவதற்கு வசதி செய்யும் வகையில் நீண்டகாலத் திட்டங்களே கல்வி மாற்றங்களுக்குப் பொருத்தமானவையாகும்.

ஒரு பொருளாதார அமைப்பின் எதிர்கால 'மனித சக்தி'த் தேவைகளை முன்கூட்டியே மதிப்பிடுவதில் பல பிரச்சினைகள் உண்டு. எதிர்கால மனித சக்தித் தேவைகள் மாறுதல்களுக்கு உள்ளாகக் கூடும். எனவே கல்வித்திட்டம் இவ்வாறான மாற்றங்களுக்கேற்ப நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் இயல்புடையதாய் விளங்குதல் வேண்டும். நவீன பொருளாதார அமைப்புகளில் பயிற்சியற்ற தொழிலாளரின் முக்கியத்துவம் குறைந்து வருகின்றது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பல்வேறு வகைப்பட்ட, அதிக அளவான திறன்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவ்வாறான திறன்களின் விருத்தி அவற்றை உருவாக்குவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட கல்வித் திட்டத்திலேயே தங்கியுள்ளது. வளர்ச்சியுறும் பொருளாதார அமைப்பில் உள்ள தொழி

லாளர்கள் முதலில் ஒரு விசேட திறனைப்பெறத் தங்களை ஆயத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எனவே தான் பொருளியலாளர்கள் மாறிவரும் தொழில் நுட்ப விஞ்ஞான அறிவுக்கேற்ற வகையில் தம்மை அனுசரணையாக்கிக் கொள்ளும் தொழிலாளர் வகுப்பொன்றை உருவாக்கக் கூடிய நெகிழ்வுள்ள கல்வித்திட்டத்தை எப்போதுமே வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர்.

ஆதாரங்களை வைத்து நோக்கும்போது பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்திய காரணிகளில் தரமான கல்விமுறையே மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததென்று கூறுவதற்கில்லை. உலகின் முதலாவது கைத்தொழில் நாடான பிரித்தானியாவின் சராசரிக் கல்வித்தரம், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளைவிடக் குறைவாக இருந்தது. எனினும் யப்பான், ஐக்கிய அமெரிக்கா, சோவியத்நாடு, டென்மார்க் ஆகிய நாடுகள் கூடிய வீதப் பொருளாதார வளர்ச்சியையும், கூடிய வீதக் கல்விச் செலவையும் கொண்டு விளங்குகின்றன. டென்மார்க்கின் கல்விமுறை அந்நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் திட்டவாட்டமான தொண்டை ஆற்றியுள்ளது. சோவியத் நாட்டைப் பொறுத்த வரையிலும் கல்விமுறை பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் காரணமாக இருந்தது. பிறநாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்திற்கும் கல்விச் செலவின் அதிகரிப்பு வீதத்திற்கும் நெருங்கிய இணைப்பு இருந்தபோதிலும், இரண்டிற்குமிடையே ஏதேனும் விளைவை உண்டாக்கும் காரண காரியத் தொடர்பு இருந்ததாகக் கூறமுடியாது. ஆயினும், ஒரு பொருத்தமான கல்வி முறையின்றிப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சிபெற முடியாது என்பதைமறுப்பதற்கில்லை.

கல்வி வளர்ச்சிக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மிடையே யுள்ள தொடர்பை விளக்குவதற்குக் கல்விமுறையை முழுமையாகக் கருத்திற் கொண்டு ஆராயாது, அதன் சில பிரிவுகளைத் தனித்து நோக்கித் தீர்வுகாணமுடியும். ஜேர்மனி, சோவியத்நாடு, யப்பான் ஐக்கிய அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளில் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கும் தொழில் நுட்பக் கல்விக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. குறிப்பாகச் சோவியத் நாடு தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பொருளாதார விருத்திக்கு நேரடி உபாயமாகக் கொண்டு மிகவேகமாக விருத்தியடைந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டத்தில் சில குறிப்பிட்ட திறன்களைக் கொண்ட தொழில் வல்லுனர்களும் நிபுணர்களும் மேலதிகமாகத் தேவைப்படுவர். அதன் நேர்விளைவாகக் குறிப்பிட்ட அத்திறன்களின் பயிற்சியின் தேவை அதிகரிக்கவே, அதற்கேற்றவாறு கல்வி முறையில் மாற்றங்களைச் செய்து விரிவு

செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, பிரான்சில் மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தை (1961 - 66) நிறைவேற்றுவதற்கு மேலதிகமான பொறியியலாளர்கள் தேவைப்பட்ட போது, பொறியியற் கல்வியை அதிகரிக்கவேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு கல்வியின் ஒருபிரிவை அபிவிருத்தி செய்யும்போது, அதன் விளைவாக முழுக்கல்வி முறை மீதும் தாக்கம் ஏற்படுகின்றது. பொறியியற் துறை மாணவர் தொகையை அதிகரிக்கும் போது, கல்வி முறையில் சம நிலையை ஏற்படுத்தப் பிற துறைகளிலும் மாணவர் தொகையை அதிகரிக்க வேண்டியுள்ளது. இதனால் உயர்நிலைக் கல்விக்கு மேலதிகமான மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு இடைநிலைப் பாடசாலைகளில் கல்வித்தரம் அதிகரிக்கப்படவேண்டும். அதற்கு மேலும் ஆசிரியர்கள் தேவைப்படுவர்; அவர்களைப் பயிற்றுவதற்கு மேலும் ஆசிரியர் பயிற்சி நிலையங்கள் தேவைப்படும். எனவே, கல்வியின் ஒருபிரிவில் ஏற்படும் மாற்றம் மற்றப் பிரிவுகளிலும் சம அளவான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் கல்வியும் பொருளாதாரமும்

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் பொருளாதார விருத்திகளை அடையக் கல்வி இன்று முக்கியம் எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்நாடுகளில் அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் போன்று கல்வித்துறைக்குப் பணம் செலவிடப்படுகின்றது ஆனால் இச்செலவிற்கேற்பப் பயன் கிடைக்கின்றதா என நோக்கில் அவர்களின் குறிக்கோளை அடையக் கூடிய அளவிற்கு அவற்றினது கல்வி சாதகமாக அமையவில்லை என்றே கூறலாம். எனவே, கல்வி பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டுமாயின் கல்வியின் பல்வேறு நிலைகளையும் சமச்சீராக விருத்தி செய்வதை விடுத்து, அந்நிலைகளைத் தேவை அடிப்படையில் வரிசைப்படுத்தி ஒவ்வொன்றாக விருத்தி செய்தல் வேண்டும். பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு எழுத்தறிவு மிகவும் தேவைப்படுமிடத்து ஆரம்பக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படல் வேண்டும்; விரைவான கைத்தொழில்மயமாக்கம் தேவையாயின் தொழில் நுட்பக் கல்வியை முதலில் விருத்தி செய்தல் வேண்டும். இந்நாடுகளில் கல்வி முறையின் பொருளாதாரக் கடமைகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாக இருந்தபோதிலும் கல்வி முறையிற் பல குறைபாடுகள் காணப்படுவதால் அக்கடமைகளைச் சிறப்பாக நிறைவேற்ற முடியாதுள்ளது பொதுவாக இந்நாடுகளில் நிலவும் கல்வி, திறமையற்றதாயும், செலவு மிக்கதாயும் காணப்படுகின்றது. இந்நாடுகளிற் பெரும்பாலானவை

முன்பு ஐரோப்பிய ஆட்சியாளரின் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தமையால் குடியேற்ற நாட்டுத் தேவைகளைக் கருத்திற்கொண்ட கல்வி முறையே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்நாடுகள் சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் புதிய தேவைகளுக்கேற்பக் கல்வி முறையில் மாற்றம் செய்யப்படவில்லை. அதற்கு மாறாகக் குடியேற்றநாட்டுக் கல்விமுறை ஆளுவோருக்கும், ஆளப்படுவோருக்கும் இடையில் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு கல்வி கற்றவகுப்பினரை உருவாக்கும் நோக்குடையதாக விளங்கியது. அத்துடன் அரசாங்க நிர்வாகப் பதவிகளை ஏற்படுத்தத் தேவையான அந்நிய மொழிக் கல்வியை வழங்கும் கல்வி முறை நாட்டின் பொருளாதார அமைப்பின் தேவைகளைக் கருத்திற்கொள்ளாத முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நாட்டினது மிகவும் அத்தியாவசியப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைக்க உதவுவதற்குப்பதிலாக இந்த நடைமுறைகள், நாட்டின் அபிவிருத்தித் துறைகளின் ஆக்கபூர்வமாக ஈடுபாடுகொள்ளமுடியாத ஏட்டுக் கல்விச் சிந்தனையுள்ள மேதாவிசனை உற்பத்தி செய்கின்றது. சுதந்திரத்தின் பின்னர் இந்நாடுகளின் கல்வி முறை தொழில் நுட்பத் திறன்களுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்காது கலைகள், சமூகவியல், மொழிகள் முதலிய நூற்கல்விப்பயிற்சி நெறிகளுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கின. மேலும் பெருந்தொகையான பயிற்சி பெற்ற தொழில் வல்லுநர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை வழங்கும் வகையில் இந்நாடுகளிற் கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. விவசாய நாடுகளாக இருந்தும் விவசாயத்தில் ஒரு பூரண மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்குத் தேவையான துணியையும் திறமையையும் வழங்குவதற்குப் பதிலாக இக்கல்வி முறை பட்டணங்களையும், வெளிநாடுகளையும் நோக்கிச் செல்லக்கூடியவர்களை உருவாக்கும் முகவர் நிலையங்களாக மாறியுள்ளன.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளிற் பல, அந்நியர் ஆதிக்கத்தில் இருந்ததன் காரணமாக அவற்றின் பொருளாதாரமும் கல்வியமைப்பும் ஆதிக்கம் செலுத்திய நாட்டின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்ததில் வியப்பில்லை. இந்நிலையை முற்றாக மாற்றிப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயனளிக்கும் திறமையுள்ள கல்வி அமைப்பை ஏற்படுத்துவதில் இந்நாடுகள் பெருமுயற்சி எடுத்துவருகின்றன. இந்நாடுகளின் கல்வி, அளவில் பெருகும் அதே வேளையில் தரத்திலும் உயரவேண்டியுள்ளது. ஒரு நாட்டைக் கட்டி எழுப்ப அந்நாட்டுக்கு மக்களின் விவேகமும் படைப்பாற்றலும் நன்கு பயிற்றப்படல் வேண்டும். அப்போதுதான் மனிதசாதனம் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயனுள்ள முதலீடாகின்றது. அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி, அந்நாட்டிற் கிடைக்கும் இயற்கைச் செழிப்பிலும், முதலீடு செய்யப்படும் நிதியிலும், இயந்திர

சாதனங்களிலும் மட்டும் தங்கியிருக்கவில்லை என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். மூலதனமும், இயற்கைச் சாதனங்களும் உள்நாட்டிற் கிடைக்கப்பெறவில்லையாயின் அவற்றை வெளிநாடுகளிலிருந்து கடனாகவோ நன்கொடையாகவோ பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால், பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் தேவையான மனித சாதனம் உள்நாட்டிலேயே உருவாக்கப்படல் வேண்டும். இதனால் அபிவிருத்தியுறும் நாடுகளிற் பயிற்சிபெற்ற, தொழில் நுட்ப அறிவுடைய தொழிலாளர்களை உருவாக்கிக் கொடுத்தல் கல்வியின் தலையாய பணியாகத் தற்போது விளங்குகின்றது. நாட்டின் இயற்கை வளங்களுடன் பயிற்றப்பட்ட மனித ஆற்றல் இணையும்போதுதான் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடித்தளம் அமைக்கப்படுகின்றது. முதலீட்டு நிதியின் பற்றாக்குறையிலும் பார்க்க எல்லாநிலைகளிலும் நிலவும் தொழிற்பயிற்சி பெற்றவர்களின் பற்றாக்குறையினாலேயே அபிவிருத்தி வீதம் அதிகம் பாதிக்கப்படும் என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கை வந்த உலகவங்கித் தூதுக்கொஷ்டியின் அறிக்கையில் அவதானிக்கப்பட்டதுபோல் நாட்டில் பல்வேறு அபிவிருத்தித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்துவதற்குப் போதிய ஆராய்ச்சியாளர், விஞ்ஞானிகள், திட்டமிடும், செயற்படுத்தும் பொறியியலாளர், விவசாயம்-உற்பத்தி ஆகிய துறைகளில் விசேடத்துவம் பெற்றவர்கள் போதிய அளவு இல்லை. இதைப்போலவே தொழில் முறை மேற்பார்வையாளர்கள், குறிப்புப்படம் வரைபவர்கள், இரசாயனத்துறை நிபுணர்கள், வெளிப்புல மேஸ்திரிகள், பல் கைத்திறனுடைய வேலையாட்கள் தேவையான அளவிற்கு இல்லை. இதேநிலை அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளெல்லாவற்றும் காணப்படுபது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பயிற்றப்பட்ட மனிதசக்தி இல்லையாயின், இயற்கை வளங்களை முற்றாகவும் சிக்கனமாகவும் பயன்படுத்தி அதிக வீத உற்பத்தியைப் பெறமுடியாது போய்விடும்.

அபிவிருத்தியுறும் நாடுகளைக் கட்டி எழுப்புவதற்குக் கல்வி முதற் கருவியாக அமைகின்றது. இதனை உணர்ந்துள்ள நாடுகளில் ஆரம்ப இடைநிலைக் கல்வியை நாடுவோரின் தொகை பன்மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. ஆனால் கல்வியின் முக்கியத்தை உணர்ந்த நாடுகள் அனைத்தும் கல்வியைப் பொருளாதார அமைப்புடன் இணைத்துத் திட்டமிட்டுள்ளன என்று கூறமுடியாது. இந்நாடுகளில் கல்வியின் உள்ளடக்கத்தில் எதுவித மாற்றமும் செய்யப்படாது கல்வியை விரிவு செய்ததனால் சில எதிரான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. கல்வி கற்றவர்கள் உடல் உழைப்புடன் தொடர்புடைய தொழில்களில் ஈடுபடுவது இழிவான தென்ற தவறான மனப்பான்மை இளந் தலைமுறையின்

ரிடையே பரவி விட்டது. அவ்வாறான தொழில்களை விடுத்து உடை நலுங்கா உத்தியோகங்களையே அவர்கள் பெரிதும் நாடி வருகின்றனர். ஆனால் அவ்வாறான உத்தியோகங்கள் மிகவும் குறைவாகவும், அவற்றை நாடுவோரின் தொகை அதிகமாகவும் காணப்படுவதால் வேலையின்மைப் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. கல்வி முறை வழங்கிய தகுதிகளுக்கும் பொருளாதாரத் துறைக்குத் தேவைப்பட்ட திறன்களுக்குமிடையில் அதிக வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் கல்வி விரிவடைந்த அளவிற்குப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சி அடையாததனால் கல்வி கற்றவர்கள் யாவருக்கும் அவர்களின் ஆற்றலுக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்ற வேலைகள் கிடைப்பதில்லை. கற்றோரின் வேலையில்லாப் பிரச்சினை ஒரு வகையில் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளதை சுட்டிக் காட்டியதாக விளங்கிய போதிலும், அரசாங்கத்துக்கு இது ஒரு இக்கட்டான பிரச்சினையாகும். கற்ற இளைஞர்களைப் பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியுறும் வரைக்கும் காத்திருக்கும்படி கூற முடியாது. வேலையில்லாப் பிரச்சினை ஒரு சமூகப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையாகும். கற்றவர்கட்கு வேலை கிடைக்காமையாலும் அதன் காரணமாக நாட்டின் ஆக்க வேலைகளுக்கு அவர்கள் பயன்படாமையாலும் அவர்களின் அறிவும் சக்தியும் விரயமாகின்றன. அத்துடன் அவர்கள் கல்விக்காகச் செலவிட்ட நிதியும் விரயமாகின்றது. இன்று எல்லா நாடுகளிலும் கல்விக்குச் சமூகம் வழங்கும் முக்கியத்துவம் அதிகரிப்பதால், கல்வியின் சமூகத்தேவை அதிகரிக்கின்றது. சமூகத்தேவையை முன்னிட்டுக் கல்வி திட்டமிடப்படாமலும், பொருளாதார அமைப்புடன் தொடர்புபடுத்தப்படாமலும், விரிவுபடுத்தப்படும்போது இவ்வாறான பாதகமான விளைவுகளே ஏற்படுகின்றன.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் எழுத்தறிவு வீதம் விருத்தியடைந்தநாடுகளோடு ஒப்பிடும்போது குறைவாக உள்ளது. பொருளாதார விருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கு மக்களின் எழுத்தறிவை வளர்க்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கும் அதே நேரத்தில், முதியோர் கல்வி வாழ்க்கை நீடித்த கல்வி என்பவற்றிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும் தன்சானியா, பெரு போன்ற அபிவிருத்தியுறும் நாடுகள் முதியோர் கல்வி மூலம் பெரும் முன்னேற்றம் அடைந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இன்று ஐக்கிய நாடுகளின் கல்வி, விஞ்ஞான சலாச்சாரத்திற்கான நிறுவனமும் இக்கருத்தினை ஏற்று அங்கத்துவ நாடுகளிடையே இக்கருத்தினைப் பிரபலப்படுத்தியும் நடைமுறைப்படுத்தியும் வருகின்றது. இன்றைய விஞ்ஞான உலகில் ரெக்கெட் வேகத்தில் மாற்றமுறும் விஞ்ஞானக் கருத்துக்களை விளக்கி பொருளாதார வளர்ச்சியை

ஏற்படுத்த வாழ்க்கை நீடித்த கல்வியும் முக்கியமானதாகும். வீட்டுப் பணி முதல் அணு ஆராய்ச்சிவரை வாழ்வின் ஒவ்வொரு திசையிலும் கல்வியை வாழ்நாள் ஊடாகத் தொடர்தல் இன்று அத்தியாவசியமாகிவிட்டது. அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள் பொருளாதார விருத்தியைக் கல்வியூடாகப் புத்தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியும் முன்னேற்ற மடையச் செய்யலாம்.

அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் கல்வி முறையில் இடம் பெறும் கலைத்திட்ட மாற்றங்களின் சில இயல்புகள் பற்றியும் ஆராய வேண்டும். கல்வியில் எல்லா நிலைகளிலும் அறிவியல் முக்கிய இடத்தைப் பெறவேண்டும். ஒவ்வொரு மாணவனும் தனது இயற்கைச் சூழல், உயிரியற் சூழல் முதலியவற்றை உணர்ந்தவகைவும் எப்பிரச்சினைகளையும் அறிவியல் முறையில் சிந்திந்து விடைகாணும் ஆற்றல் உடையவகைவும் விளங்கவேண்டும். அத்துடன் மாணவனின் ஆக்கத்திறன்களை வளர்க்கும் வகையிலும் அவன் சமூகத்திற் சிறப்பாகவும் மதிச்சீரியுடனும் வாழும் திறனை அளிக்கும் வகையிலும் (பாடவிதானம்) கலைத்திட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியுள்ளன. பாடங்கள் வெவ்வேறு பாடக்கூறுகளாகப் பிரித்துக் கற்பிக்கப்படாது, எல்லாப் பாடங்களும் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் கற்பிக்கப்படவேண்டும். செயற்றிட்டம், தொழிற்பயிற்சி என்பனவற்றிற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் ஒன்றான இலங்கையின் கல்விமுறையில் 1972ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஆரூந்தரத்தில் இவ்வடிப்படையிற் பாடவிதானம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரூந்தரம் தொடக்கம் பத்தாந்தரம் வரை புவியியல், வரலாறு, பொருளியல், சூடியியல் ஆகிய பாடங்கள் சமூக வியல் பாடமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளன. பௌதீகம், உயிரியல், இரசாயனம் ஆகிய பாடங்கள் பொது விஞ்ஞான பாடமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இப்பாடங்கள் அனைத்தும் மாணவர்கள் வாழும் சமுதாயச் சூழலுடன் தொடர்பு பெறும் முறையில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. பொதுவாகக் கல்வி முறையில் தொழிற் பாடங்களுக்குக் குறைந்த மதிப்பும், நூற்கல்விச் சார்புடைய பொதுக்கல்விக்கு அதிக மதிப்பும் அளிக்கப்படுவது வழக்கம். இங்கிலாந்தில் மிகநீண்டகாலமாகச் சமூக சித்தாந்தம் நூற்கல்விக்கு அடுத்த இடத்தையே தொழில்நுட்பக் கல்விக்கு வழங்கி வந்தது. இதனாலேயே ஜேர்மனி, சோவியத் சூடியரசுடன் ஒப்பிடும் போது தொழில்நுட்பத் துறையில் பின் தங்கியதாகக் காணப்படுகின்றது.

அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளில் நூற் கல்விக்கு அளிக்கப்படும் முக்கியத்துவம் தொழிற்கல்விக்கு அளிக்கப்படும் வகையில் பாட

விதானத்தை மாற்றுவது ஓர் உடனடியான தேவையாக உள்ளது. பாடவிதானம் தொழிற்றிறன்களை வழங்கும். அதேவேளையில் உடலுழைப்புத் தொழில்களை மனமுவந்து ஏற்கும் மனப்பான்மையையும் இளந்தலைமுறையினரிடம் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். பாடவிதானம் வளங்குகின்ற தொழிற்றிறன்கள் பொருளாதார அமைப்பில் நிலவுகின்ற தொழில் வாய்ப்புகளுடன் தொடர்புடையனவாய் விளங்குதல் வேண்டும். இளைஞருக்குத் தொழில்களை வழங்குவதாக மட்டும் அமையாது நாட்டின் மூலவளங்களை உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்காகப் பயன்படுத்தும் திறன்களை வழங்குவதாக அமையும் பாடவிதானமே பொருளாதார அமைப்பையும் கல்வியையும் பயனுள்ள முறையில் இணைக்க முடியும். இவ்வகையில் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் ஒன்றான இலங்கையில் 1972ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தொழில் முன்னிலைப்பாடம் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக அது தொடர்ந்து வெற்றிபெறவில்லை. 1932ஆம் ஆண்டின் ஹண்டெஸ்ஸ கிராமியத்திட்டம் தோல்வியுற்றது போன்று 1972ஆம் ஆண்டின் தொழில் முன்னிலைப்பாடமும் தோல்வியுற்றது. ஒவ்வொரு மாணவனும் தான் வாழ்கின்ற பிரதேசத்திற்கு சிறப்பாகக் காணப்படும் தொழில்களைச் செய்வதில் பயிற்சி அளிக்கப்படவிருந்த சந்தர்ப்பம் இல்லாமற் போயிற்று. இதனால் பாரம்பரிய சில தொழில்களை இளம் சந்ததியினர் அறிய முடியாதுள்ளது.

1971ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட ஐந்தாண்டுத்திட்டமும் கல்வி முறை, பொருளாதார அமைப்புடன் இணைக்கப்படவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தியது ஆனால் அத்திட்டமும் நிறைவேறவில்லை. கல்வியின் நோக்கம் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டையும் அறிவாற்றலையும் மேம்படுத்துதல் என்றும், அதன் வழியாக முழு வாழ்க்கை வாழ உதவி புரிவது என்றும், பொதுவாகக் கூறப்படுவது வழக்கம். உண்மையில் பொருளாதார அபிவிருத்தியின் நோக்கமும் மக்கள் திருப்திகரமானதும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததுமான வாழ்க்கையை நடாத்த உதவுவதுமேயாகும். அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகளில் பொருளாதார விருத்திக்கும், கல்வி விருத்திக்கும் சமநிலை இல்லாத காரணத்தினாலேயே விருத்தி தடையாகவுள்ளது. 1981ஆம் ஆண்டின் வெள்ளையறிக்கையில் வாழ்க்கைத் தொழிற்றிறன்கள் என்னும் புதிய பாடம் தொழில் நுணுக்கப்பாடங்களுப் பதிலாக இடம் பெற்றுள்ளது. மாணவன் கற்கும்போதே தொழிலுவகை அறிவதும், நல்ல மனப்பாங்குகளைப் பெறுவதும், தொழிற் திறமையுடையவனின் ஆற்றலை வளர்ப்பதும் இப்பாடத்தின் நோக்கமாகும். இவ்வாறான மாற்றங்கள் எதிர்காலத்தில் இளைஞர்கள் தம்மைப் பொருளாதார அமைப்புடன்

பொருத்திக் கொள்ள உதவுவனவாக அமையும். இவ்வெள்ளையறிக்கை நிறைவேறுமா என்பது கேள்விக்குரியதாகவே உள்ளது. கல்வியில் ஏற்படும் புத்தாக்கங்கள் சமூகத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத போது அவை தோல்வியுறுகின்றன. எனவே கல்விமுறையின் பயிற்சி திறன், மனப்பான்மை எனபன சமூகப் பொருளாதார அரசியல் சூழலுடன் இணைந்தவையாக அமையவேண்டும். இல்லாவிடில் எதிர் பார்த்த இலக்குகளை அடைய முடியாது.

கல்வியானது பொருளாதார விருத்தியோடு தொடர்பான முறையில் திட்டமிட்டு செயற்படுத்தப்படும்போதே பொருளாதாரம் வளர்ச்சியுறும். அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளான கியூபா, சீனா போன்றவை முதியோர் அறியாமையைப் போக்கி குறுகிய காலத்தில் வெற்றி பெற்றன. அபிவிருத்தியுறும் நாடுகள் உறுதியளிக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சியான வாழ்விற்குத் தங்களை இட்டுச்செல்லக் கூடிய துரித பொருளாதார சமூக மாற்றங்களைக் கொண்டுவரும் பாரிய பணியை எதிர் நோக்கியுள்ளன. இதை நிறைவேற்றுவதில் கல்வியைச் சக்திமிக்க துணையாகக் கொள்ள விழைகின்றன. கல்வியை மீளாய்வு செய்கின்றன. கல்விக்கொள்கைகள், திட்டங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் சமுதாயத்தின் அடிப்படை அரசியல் பொருளாதார சமூக நோக்கங்களுக்குமிடையில் ஒன்றிலொன்று தங்கி நின்றவின் அவசியம் இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மையாகிவிட்டது. கிராமியத் துறையைப் புறக்கணித்ததால் அபிவிருத்தி பின்தங்கியுள்ளது. அதே நேரத்தில் படித்த தொழிலற் றோரின் தொகையையும், வெளிநாடு செல்வோரையும், வீரக்தி மனப் பான்மையையும் நோற்றுவித்துள்ளது. எனவே உறுதியான ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க தொழில்நுட்ப, சமூக, விஞ்ஞான துறைகள் இரண்டும் இணைந்த கல்வித்திட்டம் உருவாகவேண்டும். இன்றைய உலகைச் செயற்படவைக்கத் தேவையான நிபுணத்துவத் திறமை, மனப்பாங்குகளில் மாற்றம் இருந்தால், புதியதொரு சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்பலாம்.

சமயக் கல்வி

இன்று உலகின் பல பகுதிகளிலும் நிலவீவரும் அமைதியின் மைக்கு முக்கிய காரணம் சமயப்பற்றின்மையே நமது நாட்டில் நிகழ்ந்த இளைஞர் புரட்சியும் கூட அது காரணமாக உண்டானதே. கற்ற இளைஞர்களின் மனதில் இன்று விரக்தி மனப்பான்மை எழுந்துள்ளது. அவர்கள் சம நிலைக் கல்வி பெறுது நாற் கல்வியை மட்டுமே கற்றுத் தாம் எண்ணியது ஈடேறுது ஏமாற்றம் அடைந்துள்ளனர். இந்நிலையில் எமது கல்வியமைச்சு ஒரு புதிய கலைத் திட்டத்தை ஆக்கியுள்ளது. அது ஓரளவு சமநிலைக் கலைத்திட்டமாகும். இதில் விஞ்ஞான அறிவும் கலை அறிவும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு அளிக்கப்படும் இதனால் மாணவன் ஆராயும் திறனும் செய்முறைத் திறனும் தொழில் நுட்ப அனுபவமும் பெறுகின்றான். இத்துடன் அவனுடைய ஆளுமையை முழுமையாக்கும் மனிதத்தன்மை, வாய்மை, அறம், முருகியல் ஆதீய பலவும் வளர்ச்சியடையும். கல்வி என்பது மனிதனில் உள்ளார்ந்திருக்கும் முழுமையான பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்தி இயல்பாக அமைந்து உள்ளத்திற் புதைந்துள்ள அறிதிறன்களைப் புலப்படுத்துவதாகும். “மக்களின் உடல், உள்ளம், ஆன்மா ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பேறுகளை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கம் செய்வது கல்வி” என்பது காந்தியடிகள் கல்விக்குத் தந்த விளக்கமாகும்.¹ இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆன்மா பற்றிய விளக்கம் தருவது சமயக்கல்வியாகும்.

உலகில் எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள கல்வி முறைகளில் சமயக் கல்வி முறையே முக்கியமானதும் தொன்மையானதுமாகும். மனித வாழ்க்கைக்கு என்றும் அடிப்படையாக இருக்கவேண்டிய ஆன்மீகநெறிகளைக் கூறுவதே சமயக் கல்வியாகும். சமயநெறி என்பது வாழ்க்கை நெறியாகும். சமயநெறியில் வாழ்ந்துகாட்டியமகான்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன. சமயம் மனிதனின் மதியை மயக்கும் மருந்தெனச் சிலராற் கொள்ளப்பட்ட போதும் அது பல வகையிலும் வாழ்க்கையை வளம்படுத்தியுள்ளதையாரும் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாது. சமயம் மக்களின் வாழ்க்கை இலட்சியத்தை அறிவுறுத்துவதுடன், அன்பு தியாகம், பண்பு, பணிவு, அடக்கம், மனிதத்தன்மை, தயை, தாட்சண்யம் ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

1. True education is that which draws out and stimulates spiritual, intellectual and physical faculties of man.

சமயங்கள் யாவற்றிலும் தியானம் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. அது சிதறும் சிந்தனைக் கதிர்களை ஒருங்கு குவிக்கும் குவி வில்லை யாகும். 'கல்வியின் இலட்சியம் விடயங்களைப்பற்றிய ஞானத்தைச் சேகரிப்பதன்று.' 'மன ஒருமையே கல்வியின் அடிப்படையான இலட்சியம் என்பது எனது முடிவு' எனச் சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகின்றார். மனிதன் மண்ணையும் விண்ணையும் கடந்து சென்று தன் வெற்றியைக் கொண்டாடும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலுங்கூடச் சமயம் வாழ்க்கைக்குத் தேதொழு என்னும் சந்தேகம் பலர் மனதில் எழுதல் இயல்பு. சமயம் வாழ்க்கையைப் பூரணப்படுத்த எவ்வெத்துறைகளில் வழிகாட்டுகின்றது என்பதை இக்கட்டுரையில் ஆராய்வோம்.

சமய வரலாறு

பல சமயங்களின் ஆரம்ப காலங்கள் பலவாறாகக் காட்டப் பட்டிருப்பினும் சிலவற்றிற்குக் காலவரையறை குறிப்பாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. எனினும் சமயம் என்பது மனித வர்க்கம் தோன்றிய காலந்தொட்டே இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அது இப்பொழுது உள்ளது போல் சமயம் என்ற பெயர் கொண்டு ஒழுங்குபடுத்தப்படாதிருக்கலாம். ஆதி மனிதன் தான் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்கு இடையூறு வராத வண்ணம் பெயரிடப்படாத ஏதோ ஒரு சக்தியைவேண்டி தின்றான். தான் தேடிய பொருளில் ஒரு பங்கை அந்த அனாமதேய சக்திக்கு நிவேதனமாக அர்ப்பணித்தான். மனிதன் தன் மனதில் எழுந்த பயத்தை நீக்கவே இவ்வழிகளைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும். புராதன முறை வழிபாடு இன்றும் உலகின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றது. இந்திய மலைச் சாதியினரிடையேயும் ஆபிரிக்கக் காட்டு வாசிகளிடையேயும் நிலவும் பயங்கரமும் முரட்டுத்தனமும் கொண்ட ஆட்டங்களையும் கூத்துக்களையும் நாம் பார்க்கும்போது ஆதிமனிதனின் வழிபாட்டு முறைகளை ஓரளவுக்கு ஊகிக்க முடியும்.

மனிதனின் நாகரிகம் வளர வளர அவனது வழிபாட்டு முறையும் சிறிது சிறிதாக மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இயற்கையே தன் வாழ்க்கைக்கு உறுதுணையாகக் கொண்ட ஆதிமனிதன் அவ் வியற்கை அவ்வப்போது இடையூறுகள் விளைவித்த காலங்களில் பயந்து நடுங்கி அவ்விடையூறுகளை நீக்கவும், அவை மீண்டும் ஏற்படாதிருக்கவும் இயற்கை அன்னைையைப் பிரார்த்தித்திருக்கின்றான். தன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய இயற்கைத் தெய்வத்திற்கு நன்றிக் கடனும் செலுத்தியுள்ளான். இந்த வகையில் இன்னும் கிராமப் புறத்து விவசாயி தன் முதல் அலுவலையை வயவிலேயே பொங்கி

எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமான சூரிய பகவானுக்கு நிவேதனம் செய்கிறான். மனிதன் முதலில் வணக்கப் பொருளாகக் கொண்டது சூரியனாகும். சூரியனே சகல கோளங்களுக்கும் மையமானதும் முக்கியமானதும் என்பதை மனிதன் அன்றே அறிந்திருந்தான். பின்னர் அவன் தான் மேற்கொள்ளும் தொழிலுக்கான ஆயுதங்கள் கருவிகள் ஆதியனவற்றையும் வணக்கப்பொருளாகக் கொண்டான். இவ்வாறு வரலாற்று நோக்கில் காணும்போது மனிதன் தன் அக ஊக்கிகளினால் உந்தப்பட்டு இயற்கையின் எதிர்ப்புகளுக்கும் இடர் களுக்கும் அஞ்சி அவற்றிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவே சகல வல்லமையும் கொண்ட ஒரு சக்தியை வழிபட்டுள்ளான் எனவும் அதுவே இன்றைய சமுதாயத்தில் இறைவழிபாடாகவும் சமய நெறியாகவும், அற ஒழுக்கமாகவும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

சமயமும் ஒழுக்கமும்.

சமயம் ஒரு கட்டாய பாடமாகப் பல நாடுகளில் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் அமெரிக்காவிலும், ரஷ்யாவிலும் அவ்வாறில்லை. எனினும், சமயக் கல்விக்குப் பதிலாக ஒழுக்கக் கல்வி போதிக்கப்படுகின்றது. எனவே, சமயக் கல்வியின் இடத்தை ஒழுக்கக் கல்வி பெறுகின்றது என்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

மனிதன் தனியாக வாழ்பவன் அல்லன். அவன் சமூகத்தில் ஓர் அங்கத்தவன். எனவே, சமூக விழுமியங்களுக்கேற்பத் தன் நடத்தைகளைக் கட்டுப்படுத்தி அவற்றின் மூலம் ஆளுமையை விருத்தி யாக்கல் வேண்டும். அதற்குவழிசெய்வதே சமயக்கல்வியாகும். சமூகம் நல்லன என்றும் சரியானவை என்றும் ஏற்றுக் கொண்டவற்றைத் தானும் ஏற்று, அவ்வாறு அல்லாதனவற்றைத் தவிர்த்தல் ஒவ்வொரு மனிதனின் கடமையாகும். சமயவாழ்க்கை வாழும் ஒவ்வொரு சமய வாதியும் இவற்றையே போதித்தலோடு நின்று விடாமல் சாதித் தும் காட்டுகின்றார். 'தன்னால் எதனைச் செய்யமுடியாதோ அதனை மாணவர் செய்து முடிக்க வேண்டும் என எந்த ஆசிரியரும் எதிர் பார்க்கக் கூடாது' என்னும் உயர்ந்த கல்விக் கொள்கையைச் சமயக் கல்வியிலும் நாம் காண்கின்றோம். சமயம் போதித்த ஞானிகளும் தாம் உய்த்துணர்ந்து அறிந்தனவற்றையே கூறிச் சென்றுள்ளார்கள். சமயக்கல்வி தமது வாழ்க்கை நெறியாக ஒழுக்க நெறியையே காட்டுகின்றது. தேர்மை, அன்பு, எளிமை, அடக்கம், தயை, உறுதி ஆதியன நற்செய்கைகளின் அம்சங்களாகும். இவற்றை அடைதலே நல்லொழுக்கத்தின் குறிக்கோளாகும்.

‘ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஓம்பப்படும்’

என் வள்ளுவப் பெருந்தகை ஒழுக்கத்தின் உயர்வைப் பற்றிக் கூறுகின்றார். நாம் எத்தனை செல்வம் படைத்தவராயினும், எத்தனை பட்டம் பெற்ற பண்டிதராயினும் ஒழுக்கத்தில் நிலை தவறுவோமாயின் சமூகத்தில் மதிப்பை இழந்து விடுவோம். எனவே, மனிதனுக்கு முக்கியமாக உயிரினும் மேலாக வேண்டப்படுவது நல்லொழுக்கமாகும். இதனையே சமயக்கல்வி வலியுறுத்துகின்றது.

சமயமும் பகுத்தறிவும்

சமயம் வாழ்க்கையை மயக்கும் போதைப் பொருளென ரஷ்ய அறிஞர் கூறியதில் உண்மையும் இல்லாமலில்லை. ஆனால் சமயம் என்பது பகுத்தறிவுக் கொள்வாத பல கருத்துக்களைப் பரப்பும்போது அக்கூற்று உண்மையெனவே தோன்றலாம். சமயத்தில் உள்ள கருத்தற்ற சில இடைச்செருகல்களும் மூடநம்பிக்கைகளும் வாழ்க்கைக்கு ஒவ்வாதன. அவை வாழ்க்கைக்கு உதவாதன. அவற்றை நாம் மிகக் கவனமாக நுணுகி ஆராய்ந்து தவிர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சிறு குழந்தைகளுக்குச் சமயம் கற்பிக்கும்போது வெகு கவனமாகச் சிந்தித்துக் கற்பித்தல் வேண்டும். விளங்கும் திறன்குறைந்த வயதில் விளக்கமற்ற பொருளையும், மயக்கந்தரும் கருத்துக்களையும் போதித்தல் கூடாது. சிறிய நன்னெறிக்கதைகள் மூலம் நேரான விளைவுகளையே கற்பித்தல் வேண்டும். சில சமய அனுட்டானங்கள் ஆதி காலப் பழக்கவழக்கங்களுடன் இயைந்து சரியெனக்காணப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவை காலத்துடன் மாறவேண்டியவையே. அவற்றை நாம் பகுத்தறிவு கொண்டு மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எனவே, சமயக் கல்வியில் பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாதனவும், காலத்தால் மாறுபட்டனவும் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். ஆலயங்களிற் பலியிடுதல், உடலை வருத்திச் சமயச் சடங்குகளைச் செய்தல் ஆகிய பலவற்றையும் இங்கு குறிப்பிடலாம்.

சமயக் கல்வியின் உள்ளடக்கம்

சமயங்கள் பலவாயினும் அவை யாவும் கூறும் கருத்துக்கள் ஒன்றேயாகும். வழிகள் பல, ஆனால் இலக்கு ஒன்றே. யாவும் மனிதனின் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அத்தனையும் கூறுகின்றன. அவற்றுட் சிலவற்றை நோக்குவோம் :

1. அன்பு : அன்பு பற்றி எல்லாச் சமயங்களுமே வலியுறுத்துகின்றன. 'அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிசிலார்' என்னும் திருமூலர் மந்திரமும், 'உன்னைப்போல் உன் அயலவனையும் நேசி' என்னும் யேசுபெருமானின் கூற்றும் நபிகள் நாயகத்தின் சகோதரத்துவ தத்துவமும் அன்பைப் பற்றியே கூறுகின்றன.

தன்னைக் காட்டிக்கொடுத்த யூதாசையும் நன்பா என்றழைத்த யேசு பெருமான் சிலுவையில் அறையப்பட்ட போதும் அக்கொடுஞ் செயல் புரிந்தவர்களை மன்னித்து விடுங்கள் என்றுதான் வேண்டினார். புத்தகத்தினுள் மறைத்துக்கொண்டு வந்த கூரிய கத்தியினால் குத்திக் கொன்றவனையும் மன்னித்து, பிறர் அவனைத் தாக்காவண்ணம் நகருக்கப்பால் கொண்டுபோய் விடுங்கள் என வேண்டினார் மெய்ப்பொருள் நாயனார். போர்க்களத்தில் நிராயுதபானியாய் நின்று இராவணனை நோக்கிய இராமன் 'இன்று போய் நாளைவா' எனும் வார்த்தைகள் அன்பும் பண்பும் பொதிந்தன.

'கடையவனைக் கருணையினுற் கலந்தாண்டு கொண்டவிடையவனே, என்று மணிவாசகர் கூறும்போது மக்களாகிய நாம் எளிமையும் கருணையும் உடையவராய் இருக்கவேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்துகின்றார்.

'அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு' என்னும் பொய்யாமொழிப்புலவர் திருவாக்கில் அன்பின் பெருமையே பேசப்படுகின்றது.

இறுகிய அன்பிற்கு எடுத்துக்காட்டு கண்ணப்பரின் அன்பாகும் அதனாலன்றே மணிவாசகரும்.

'கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்

என்னப்பன் என்ஔுப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி...' என்றார்.

அன்பை எடுத்துக்காட்ட அளவில்லை, அதனூற்றன்போலும், தான் அன்பு செலுத்துபவரிடம் அர்ப்பணிக்கும் பொருள்கொண்டு அளவிடுகிறோம். தன் இரு கண்களையும் தன் இரு கைகளாலேயே குத்தி எடுத்துக் கண்ணப்பிய கண்ணப்பர் யாரும் செய்யமுடியாத தியாகத்தைச் செய்தார்.

2. கடமை : 'கடமையைச் செய் பயனை எதிர்பாராதே' என்னும் பொன்மொழி மக்கள் ஒவ்வொருவரின் மனதிலும் ஆழ்ந்து பதிந்திருத்தல் வேண்டும். நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவனும் தனது கடமையைச் செய்து முடிப்பானாயின் அந்நாட்டிற்கு எதுவிதமான குறையும் இருக்காது. இன்று நம் நாட்டில் யாவரும் கடமையை மறந்து உரிமையையே கோருகின்றனர். நமது சமய குரவர் 'நன்றே செய் அதனையும் இன்றே செய்' என்றும், 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே' என்றும் கடமையின் அத்தியாவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளனர். யாவரும் தத்தம் கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து முடித்தலே தமது வீட்டிற்கும், நாட்டிற்கும், வாழ்க்கைக்கும் தேவையான தத்துவமாகும்.

3. சேவை : சமயத்தைப் பரப்பிய மகான்கள் யாவரும் மக்களுக்குச் சேவை செய்தலையே நோக்காகக் கொண்டவர்கள் யேசுநாதர் மக்களின் சென்ம பாவத்தைக் களைந்தார். நோயுற்றோர் துன்பம் துடைத்தார். அங்கவீனருக்கு ஆதரவளித்தார்.

நாவுக்கரசர் உளவாரத் தொண்டு செய்து தொழில் மகத்துவத்தை விளக்கினார். ஞானக் குழந்தையுடன் படிக்காக பெற்றுப் பஞ்சத்தில் வாடிய மக்கள் பசியை அகற்றினார். அன்று அப்பர் ஆலயத் தொண்டே செய்தார் என்றால் தேவாலயமும் வித்தியாலயமும் ஒன்றாக இருந்த காரணத்தால் அத்தொண்டு கல்வித் தொண்டாயிற்று.

ஆலயத்தில் வேதம் ஒதப்பட்டது. 'இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒரு பால், இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு பால் என ஆலயத்திலே பலரும் பரவி நின்றனர். அங்கே தொண்டு செய்தோர் 'மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை' என உணர்ந்திருந்தனர். துன்பத்தால் வாடுபவனின் துயர் தீர்க்க எண்ணுதவன் கடவுளை நினைந்து கண்ணீர் மல்கிப் பயனில்லை. இவ்வாறு சமயக்கல்வி வாழ்க்கையோடு ஒட்டி இருப்பதை நாம் சவனிக்கவேண்டும்.

4. எளிமை : 'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்' என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. மனிதனின் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக உள்ளது 'நான்' 'எனது' என்னும் அகங்காரமும் மமதையுமே. ஆனால், தெளிந்த எளிமையும் அடக்கமுமே மனிதனுக்குப் பெரிதும் வேண்டப்படுவது. குருந்த மர நிழலில் ஞானாசிரியரை வந்த இறைவனிடம் நேரில் திருவடி தீட்சை பெற்ற மணிவாசகப் பெருமான் தன்னைக் குறிக்கும் எளிமை எம்மையெல்லாம் மெய்சிலிர்க்கவைக்கும். அதனை

‘நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு’

‘நாயேனை ஆட்கொண்ட’

‘கடையவனேனைக் கருணையினூற் கலந்தாண்டுகொண்ட’

‘இரண்டுமலித் தனியனேற்கே’ என்னும் கூற்றுக்களினின்றும் நாம் அறிவோம்.

அப்பர் வயதில் மூத்தவராயினும் சம்பந்தருடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர். ஞானக் குழந்தையை அவர் சிவிகையில் காவி வரும்போது ‘அப்பரே எங்கிருக்கிறீர்? எனக் குழந்தை வினவும்போது ‘இதோ இங்குதான் இருக்கிறேன், நான் வயதிற் பெரியவனாயினும் நீ ஞானத்திற் பெரியவன்’ என அப்பர் சிவிகை காவுவோரில் ஒருவராக நின்று கூறுவது அவர் எளிமையை வலியுறுத்துகிறது.

சமயமும் கலையும்

சமயம் ஏனைய துறைகளிலும் பார்க்கக் கலைத்துறையையே, குறிப்பாகக் கவின் கலைத் துறையே, மிகவும் வளம்படுத்தியுள்ளது. சமயக்கல்வியின் உப பிரிவுகளாக இசை, நடனம் நாடகம், சிற்பம் ஓவியம் ஆகிய கலைகள் இடம்பெறுகின்றன. மூவேந்தர் காலத்தில் சகல தேவஸ்தானங்களிலும் நுண்கலைக் கல்லூரிகள் இயங்கி வந்தன குரு சிஷ்ய முறையில் கலைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. கலைகளிற் தேர்ச்சி பெற்றவர்களுக்கு அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. அரங்கேற்ற வைபவத்தில் குருவுக்குச் சன்மானம் வழங்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு துறையிலும் திறமையானவர்கள் தேவஸ்தான வித்துவான்களாக நியமிக்கப்பட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்டனர். தஞ்சைக் கோயில், மாமல்லபுரச் சிற்பங்கள் ஆகியன சமயக் கலைகளின் எடுத்துக்காட்டுக்களாகும்.

இசைக்கலையினால் ஈர்க்கப்படாதவர்கள் எவரும் இல்லை. கொடிய விடப் பாம்பும் இசையினால் கட்டுண்டு கிடக்கும் ‘நாத விந்து கலாதி நமோநம’ என்று மக்கள் இறைவனை இசை வடிவிலே கண்டு மகிழ்ந்தனர். அருணகிரிநாதர் ‘பாடும் பணியே பணியாய் அருள்வாய்’ என்றும், குமரகுருபரர் ‘பாடும் பணியிற் பணித்தருள்வாய்’ என்றும், ஞானசம்பந்தர் ‘நானும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தர்’ என்றும் இறைவனை வேண்டினர் பண்ணோடு இசை பாடிப் பயன்பெற்றோர் பலர். இவ்வாறான பண்கள் காலே, மாலைக்கு வெவ்வேறாக உண்டு. அவற்றை அறிந்துபாடுதல் வேண்டும்.

இசைக்கலையோடு வாத்தியக் கலை தேவஸ்தானங்களில் சிறந்து விளங்கின. குறிப்பாக நாதஸ்வரம் என்னும் மங்கள வாத்தியம்

ஆலயங்களிலும் மற்றும் மங்கல வைபவங்களிலும் இடம்பெறுகின்றது. நடனம் எனப் பொதுவாகக் கருதப்படும் மீரத நாட்டியம், கதகளிமுதலியனவும் சமயத்துடன் தொடர்பானவையாகவே இருந்து வந்துள்ளன. முற்காலத்தில் தேவதாசிகள் தேவஸ்தானத்தில் நடனமாதர்களாக இருந்து நடனக்கலையை வளர்த்து வந்தனர். ஆனால் இன்று நடனக் கலை தனியார் துறையாக வளர்க்கப்படுகின்றது.

சமயக்கல்வியும் விஞ்ஞானமும்

சமய வீதிகள் யாவும் ஆழ்ந்த சிந்தனையின் விளைவாக எழுந்தன என்பதை நாம் பலவிடத்திலும் அவதானிக்கலாம். 'புலர்வதன் முன் அலகிட்டு, மெழுக்குமிட்டு' என்பதிலிருந்து சுகாதார விதிகள் புலப்படுகின்றன. மேலும் மெழுகவும் தெளிக்கவும் உபயோகிக்கப்படும் சாணம், மஞ்சள் ஆதியன கிருமி நாசினிகளாகும்.

விரதம் அனுஷ்டிப்பதும், நோன்பிருப்பதும் உடல் நலவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டன. தினமும் மூன்றுவேளை உணவுண்ணும் நாம் வாரத்தில் ஒருநாளாவது உணவைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்குடனேயே உபவாசம் பற்றிய கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன.

மேலும் சமயத்தையே மனிதன் தனது தேவைகளுள் ஒன்றான காப்புத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்துகின்றான். தான் அஞ்சும் பொருட்களினின்றும் தப்பி அபயம் புகும் சாதனமாகச் சமயம் அமைகின்றது.

சமயமரபும் கல்வியும்

ஞானமே இந்து தர்மக் கோட்பாடாகும். சமயமும் மெய்யறிவும் ஒன்றியுள்ளதை இந்து சமயம் வலியுறுத்துகின்றது. உள்ளத்தூய்மை, நல்லொழுக்கமும், சமூக உணர்வு, சமய ஒழுங்கு ஆகியவற்றுடன் கைத்தொழிலும் கவின்கலையும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன. கல்வியை ஞானயோகம், பக்தியோகம், கர்மயோகம், ராஜயோகம் ஆகிய மார்க்கங்களிற் பெறவேண்டுமென்ப பகவத்கிதை கூறும். அறிவிதிகளைக் கற்பது கல்வி ஆகாது. கல்வியால் பெற்ற நல்லறங்களைக் கடைப்பிடித்தொழுகுதலே முழுமையான கல்வி என்பர் வள்ளுவர்.

பொலக்த மரபு, பகுத்தறிவு ஞானத்தை அடிப்படையாக கொண்டது. அறியாமையிலிருந்து மக்களை விழித்தெழச் செய்து

அவர்களைப் பரிநிர்வாண நிலைக்கு எடுத்துச் செல்ல உதவுவது கல்வி என்பது பௌத்தக் கொள்கையாகும். மன இருளை நீக்கி அறிவாகிய ஒளி பரப்பும் கல்வி எல்லா மக்களையும் சென்றடையவேண்டும்.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் உதித்த இஸ்லாமியக் கல்வி மரபிற்கு மதமே அடிப்படையாகும். இஸ்லாமிய மறையாகிய 'குர் ஆன்' கூற்றின்படி ஞானம் முடிவற்றது. இம்மார்க்கத்தில் அறிவை ஒருவன் இறுதி யாத்திரை வரை தேட வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சமயம், சமய அனுட்டானம் ஆதிக் புனிதமான அறிவு, புனிதமான இடத்தில் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது இஸ்லாமிய மரபுக் கொள்கையாகும்.

கிறிஸ்தவ மரபும் சமயத்தைக் கல்வியின் மையமாக அமைத்து எழுந்ததாகும். சமயமே கல்வியின் கரு தூய வாழ்க்கையில் இறைவனை அடைய கல்வி துணையாக அமைய வேண்டும்.

சமயம் சுற்பித்தல்

சிறு குழந்தைகளுக்குச் சமயத்தின் உட்கருத்தையும் ஆழ்ந்த தத்துவத்தையும் சுற்பித்தல் சிரமமாகும். உதாரணமாக, இறைவனை "அருவமும் உருவமுமாகி..." எனக் கூறிப் பொருள் சொன்னால் குழந்தையின் உள்ளத்தில் தேவையற்ற மயக்கம் உண்டாகும். ஆனால் கடவுள் தாய் போல நம்மீது அன்புள்ளவர் என்றும், தந்தைபோல நம்மைப் பாதுகாப்பவர் என்றும் உருவகித்துக் கூறும்போது தெளிவான உருவம் படியலாம். "தந்தை தாய் பேண்" என்னும்போது மொழியை விளக்கி, அதன் பின்னர் "காலையும் மாலையும் கடவுளைத் தொழு தெழு" என்பதை விளக்குதல் எளிதாகும்.

இவ்வாறாகச் சமயத்தை வாழ்க்கையோடு ஒட்டிய உதாரணங் காட்டி, அதனைப் பொருள் கொண்டதாக்கிக் சுற்பித்தால் குழந்தை இலகுவில் விளங்கிக் கொள்வதுடன் குழந்தையின் வாழ்க்கையிலும் அது பயன்படும். வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் கல்வியே குழந்தைக்குப் பெரிதும் வேண்டியது. இங்கு புராணக் கதைகளில் உள்ள பகுத் தறிவுக் கொவ்வாத பேய் பிசாசுகள் பற்றிய விருத்தாந்தங்களை முற்றாகத் தவிர்க்க வேண்டும். இயன்றவரை குழந்தைகளுக்கு நேரான உதாரணங் காட்டி நல்லனவற்றையே விளக்குதல் வேண்டும். இடைநிலை மாணவருக்குச் சமய ஞானிகள் சரித்திரத்தையும் தத்துவங்களையும் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தக்கூடிய வழிவகைகளைக் கூறி விளக்குதல் வேண்டும்.

சிறுவர் மனதில் நல்ல எண்ணங்கள் தோன்றக்கூடிய முறையில் சமய சரித்திரங்கள் போதிக்கப்படல் வேண்டும். எளிய இலகுவான பாடல்கள் விளக்கப்படவேண்டும். அப்பாடல்களை மனனம் செய்யுமாறு தூண்டுதல் வேண்டும். சமயம் என்பது தத்துவார்த்தமானது என்பதை மாணவருக்குக் கூறுது, அது உண்மையான நாளாந்த வாழ்க்கையுடன் இரண்டறக் கலந்தது என விளக்குதல் வேண்டும். சமயம் தமக்கு வேண்டியது என்ற தன்மையை மாணவர் பெற்று, அதில் நாட்டம் பெறச் செய்தல் வேண்டும்.

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து சமயக்கல்வி மனிதனுக்கு வாழ்க்கை நெறி, ஒழுக்கம், பண்பு, பண்பாடு அனைத்தையும் அளிப்பதோடு, அமைதியையும் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் காணக்கிடக்கின்றது. சமய இலக்கியங்களை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது அன்பு, தன்னடக்கம், பரிவு, இயாகம், வீரம் போன்ற பல முத்துக்களடங்கிய ஆழ்கடலாகச் சமயம் விளங்குகின்றது. எனவே சமயக் கல்வி மனித வாழ்க்கையின் ஈடேற்றத்துக்கு முக்கியமானதாகும்.

கல்வியும் தேசிய ஒருமைப்பாடும்

“தாய்நாடு எனக்களித்த தண்டனையை நான் மனமார ஏற்க வேண்டும்”. - இது தத்துவமேதை சோக்கறற்றீஸ் தனது மரணத்தின் வாயிலிலே கூறிய உணர்ச்சி பூர்வமான வார்த்தையாகும். இக் கூற்றிலே தேசிய உணர்வு இழையோடிக் காணப்படுவதை நோக்கலாம். இதுவே தேசிய உணர்வின் தோற்றுவாய் போன்று காணப்படுகின்றது. இக்கருத்தின் தாக்கத்தினால் உந்தப்பட்ட பிளேட்டோ “உண்மையைக் காண்பதற்காகத் தன்னைத்தானே நாட்டுக்குத் தியாகம் செய்யவேண்டும்” என்று கூறினார். கல்வி அரசின் உடைமையாக இருப்பதோடு தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழிவகுக்கும் சாதனமாகவும் இருத்தல் வேண்டுமென்பது பிளேட்டோவின் கருத்து. “தாய்நாட்டின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே நற்குடி மக்களின் இன்பங்கள் தங்கியுள்ளன. அரசு மக்களின் உள்ளத்தைக் தொழிற் படுத்தி நாட்டுப்பற்று ஏற்படும்வகையில் கல்வியை வழங்குதல் வேண்டும்.” என்று சித்தனைப் புரட்சியாளரும் இயற்கைவாதியுமான ஜீன் ஹெக் ரூசோ குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய மூதறிஞர்களின் கருத்துக்கள் இன்றைய தேசிய அரசுகளின் உருவாக்கத்துக்கும் நிலை பேற்றுக்கும் ஆதாரமாவனவையாகவும், அவசியமானவையாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ளமையை காணமுடிகிறது. தேசிய உணர்வை உருவாக்கி ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக்காக்கும் வழிவகையினை வழங்கக் கூடிய சிறந்த சாதனம் கல்வியென்னும் கருத்து இன்றைய அரசுகளில் பெரும்பாலானவற்றினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடைமுறையிலும் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அந்நிய ராதிக்கத்தின் கீழ் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த பாரதநாட்டின் விடுதலைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டினை வலியுறுத்திய மகாத்மா காந்தியடிகள் அதனை கல்வியின் மூலமே வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்யமுடியும் என்பதையும் எடுத்துக்கூறினார் அந்த அடிப்படையிலேயே அவரது ‘வார்த்தா கல்வி’ மூறையும் அமைவுபெறலாயிற்று. கல்வியின் முக்கிய பணிகளுள் ஒன்று தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கிப் பேணுவது என்னும் கருத்து பொதுவானதாக இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஒரு சமுதாயம் இனம், மொழி, மதம், பண்பாட்டு இயல்புகளில் வேறுபட்ட பன்மைத் தன்மைகொண்ட மக்கட் கூட்டத்தினை உடையதாக இருக்கலாம். அல்லது ஒரே மொழி, ஒரே இனம் ஒரே சமயம் என்ற வகையில் தனித்துவத் தன்மையைக் கொண்ட மக்கட்

கூட்டத்தினைக் கொண்டதாக இருக்கலாம். இத்தகைய வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாக, வரலாற்று, பாரம்பரிய காரணிகளின் தாக்கத்தினால் உருவாக்கப்பெற்ற ஒரு ஒற்றுமையுணர்வின் அடிப்படையில் கட்டியமைக்கப்பட்ட மக்கட் கூட்டத்தினைக் கொண்டு அமைவு பெற்றதே 'தேசம்' என்பதாகும். அத்தேசத்தின் நிலைபெற்றையும், வளர்ச்சியையும் உறுதிசெய்வது தேசிய ஒருமைப்பாடாகும். தேசிய ஒருமைப்பாட்டு உணர்வினையே தேசிய உணர்ச்சி என்போம். இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளில் தவித்துவதைப் பேணும் இயல்பினை இயற்கையாகவே பெற்றுள்ள மனித இனத்தினிடையே ஓர் ஐக்கிய உணர்வினை உருவாக்கி வளர்த்து தேசிய அரசினை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்குடைய அரசுகள் யாவுமே அதற்கு ஏற்ற வழிவகைகளைக் காணவும் கைக்கொள்ளவும் விழைவதில் வியப்பில்லை. இன்றைய தேசிய அரசுகள் அனைத்துமே தமது நோக்கிற்கு ஏற்ற சிறந்த ஒரு சாதனமாகக் கல்வி முறையைக் கருத்திற் கொள்கின்றன. கல்வித்துறையை அரசின் நேரடியான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்து அதன் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வைத் தோற்றி வளர்க்கும் முயற்சியை மேற்கொள்கின்றன. இப் பொறுப்பு முழுமையாகக் கல்வித்துறையைச் சார்ந்தது என்று கருதும் நாடுகள் உள. அதேவேளை தேசிய உணர்வினை மக்களிடையே ஊட்டி வளர்க்க வேண்டுவ தில்லையென்றும் அதற்காக கல்வியைப் பயன்படுத்த வேண்டுவ தில்லையென்றும் கருதும் பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளுமுள். தேசிய உணர்வினைக் கல்வியின் மூலமாக ஊட்டி வளர்க்கவேண்டுமென்ற கருத்தினைக் கொண்ட நாடுகள் அதற்குப் பொருந்தும் வகையில் கல்வித் திட்டங்களை வகுத்துள்ளதோடு சிறப்பான பாட ஏற்பாடுகளையும் நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றன.

ஐக்கிய அமெரிக்கா

பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் குடியேறிய பல மொழிகளைப் பேசிகின்ற மக்களைக் கொண்டு புதிதாக உருவாக்கம் பெற்ற ஒரு நாடு ஐக்கிய அமெரிக்கா அம்மக்களை அமெரிக்கமயமாக்க வேண்டிய அவசியம் அமெரிக்க அரசுக்கு ஏற்பட்டது. எனவே, தேசிய உணர்ச்சியை வலிந்து மக்களிடத்திற் புகுத்துவதற்கான சகல நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டிதாயிற்று. கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒரு புதிய நாகரிகப் பாதையில் மிக விரைவாக முன்னேற வேண்டிய அவசியம் அமெரிக்காவுக்கு ஏற்பட்டது. சமத்துவ சனநாயக கருத்துகள் கூடியளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. மத்தியதர வகுப்பின் விழுமியங்களுக்கே பெருமளவுக்கு முக்கியத்துவமளிக்கப்படலாயிற்று. சகல

மக்களினதும் ஆற்றலும் நாட்டின் துரித வளர்ச்சிக்கு ஒன்று திரட்டப்படவேண்டிய ஒரு தேவை எழுந்தது. எனவே இதற்கு கல்வியே அடிப்படையாக அமைய வேண்டுமென்பது உணரப்பட்டது. 18-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியிலேயே இத்தேவையினை பெஞ்சமின் பிராங்க்லின் வலியுறுத்தினார். அமெரிக்கச் சுதந்திரப்போரின் பின்னர், அமெரிக்க நாட்டுக்குப் பொருத்தமுடைய ஒரு கல்விமுறையை உருவாக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை கல்வியியலாளர் முன்வைத்தனர். கல்வி இரண்டு அடிப்படை நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று குடிமக்களைச் சமூகத்தின் விவேகமான அங்கத்தினர்களாக உருவாக்குவது, மற்றையது அமெரிக்க மக்களுக்குத் தேசிய உணர்ச்சியை ஊட்டுவது. ஆகவே அமெரிக்க கல்விமுறை தேசிய உணர்ச்சியினை மக்களுக்கு நேரடியாக வழங்குவதன் மூலம் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் நோக்கினை அடிப்படை அம்சமாகக் கொண்டுள்ளது. பொதுவாக வரலாற்றுக் கல்வி இந்த நோக்கை நிறைவுசெய்யும் கருவியாகக் கருதப்படுகிறது. விசேடமாக அமெரிக்க சுதந்திரப்போர் இந் நோக்கிலேயே பாடத்திட்டத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. இவற்றோடு குடியியல், சமூக அறிவியற் பாடங்களும் இந்நோக்கினை நிறைவுபடுத்தும் வகையில் பாடத்திட்டத்தில் முதன்மைபெறுகின்றன. இவற்றோடு நாட்டுப்பற்றை ஏற்படுத்தும் சின்னங்களும், கொண்டாட்டங்களும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகின்றன. பாடசாலை தொடங்கும்போது எல்லா மாணவர்களும் தேசியக் கொடிக்கு வணக்கம் செலுத்துவதோடு விசுவாசப் பிரமாணம் செய்வதும் வழக்கமானதாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குப் பங்கமேற்படுத்தும் வகையிலான எந்த ஒரு பாடப் போதனையும் இடம்பெறாதவகையில் பொதுமக்களின் கவனம் பாடசாலை மீதும் ஆகிரியர்கள்மீதும் ஈர்க்கப்படும் வகையில் பாடசாலைக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையில் மிக நெருக்கமான தொடர்பு பேணப்படும் விதத்திலான கல்வி நிருவாக முறை அமெரிக்காவில் மத்தியகட்டுப்பாடொன்றின் கீழ் பன்முகப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதொர் அம்சமாக விளங்குகிறது.

ஐக்கியராச்சியம் :

நீண்டகால சனநாயக அரசியல் வரலாற்றுப் பெருமையை யுடைய ஐக்கியராச்சியத்தில் தேசிய உணர்வு மக்களிடையே ஆழப்பதிந்து காணப்படுகிறது. ஏகாதிபத்திய வல்லரசாக விளங்கி வரும் அந்நாட்டில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வை ஊட்டி வளர்க்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆதலால் அப்பணியில் பாடசாலைகளை ஈடுபடுத்தவோ கல்வித்துறையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தவோ பிரித்தானியா விரும்பவில்லை. சில தேசிய இயக்கங்கள் பாடசாலைபாட ஏற்பாடு

களில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வைப் புகுத்தவேண்டுமென்ற கோரிக்கைகளை முன்வைத்தபோதும் அக்கருத்து செல்வாக்குப்பெறவில்லை. தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வு பிரசாரத்தின் மூலம் வளர்க்கப்பட வேண்டுவதொன்றல்ல என்ற கருத்து அங்கு வலுவுற்றுள்ளது.

மொழியும் தேசிய ஒருமைப்பாடும்

தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குச் சவாலாக அமைகின்ற காரணிகளுள் மிகவும் முக்கியமானது மொழியாகும். பல மொழிகளைப் பேசுகின்ற மக்களைக் கொண்ட நாடுகளில் ஒவ்வொரு மொழிப் பிரிவினரும் தந்தமது மொழியின் தனித்துவத்தைப் பேண முயற்சிக்கும் போதும் பெரும்பான்மை மொழி தனது தனித்துவத்தை முழுமையாக நிலைநிறுத்த எடுக்கும் முயற்சியின்போது பிறமொழிப் பிரிவினர் பாதிப்பும்போதும் மொழிப்பிரச்சினை எழுகின்றது. இந்நிலையில் தேசிய ஒருமைப்பாடு சீர்குலையவே நாடு முன்னேற்றம் காணுவதிலும் சுபீட்சமடைவதிலும் பல்வேறு இடர்பாடுகள் தோன்ற ஏதுவாகிறது. இத்தகைய நாடுகளில் எந்தவொரு பிரச்சினைக்குமான தீர்வினை மொழி சார்புடைய மூறையிலேயே அணுக வேண்டியுள்ளது. நாட்டின் எந்தவொரு பிரச்சினையிலும் மொழிப்பிரச்சினையும் இழையோடிக்காணும் நிலை காணப்படுகிறது. இந்நாடுகளின் கல்விப் பிரச்சினையிலும் மொழி முக்கிய இடம் பெறும் அதேவேளை மொழிப் பிரச்சினைக்கான தீர்வினைக் காணும் முக்கிய பொறுப்பும் கல்வியைச் சார்ந்ததாக அமைந்து விடுகிறது. இலங்கை, இந்தியா, சுவிட்சர்லாந்து போன்றநாடுகளை இதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளலாம். எனினும் இந்நாடுகளின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு வழிகோலும் செயன்முறைகளிலும், மொழிப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும் அணுகுமுறைகளிலும் ஒன்றி, லொன்று வேறுபாடுடையன.

இலங்கை குடியேற்றநாட்டாட்சியின் கீழ் இருந்த காலத்தில் அரசகருமமொழியின் அந்தஸ்தையும் போதனாமொழியின் தானத்தையும் ஆங்கில மொழிபெற்று விளங்கியது. அந்நிலையில் போதனாமொழி தானத்தில் தாய்மொழி வலியுறுத்தப்பட்டுச் சுதேச மொழிகளின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தி நிலைநிறுத்தும் முயற்சியில் சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும் ஒருங்கிணைந்து தேசிய இன உணர்வோடு ஒற்றுமை மனப்பாங்கில் தீவிர பங்குகொண்டு கிளர்ந்தெழுந்து காலப்போக்கில் வெற்றியும் கண்டனர். ஆங்கில மொழி அரசகரும மொழியின் அந்தஸ்தோடு விளங்கும்வரை சுயாட்சி பெற்ற பின்னரும் கூடக் கல்வித்துறையிலும் அரசியல், பொருளாதார சமூகத்துறைகளிலும் சுதேச மக்களிடையே நிலவி வந்த தேசிய இன ஒருமைப்பாடு, 1956ஆம் ஆண்டு 'சுயபாஷா' திட்டத்தின் கீழ் சிங்களம்

அரசகருமமொழி அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தப்பட்டதன் பின்னர் நீடிக்க வில்லை. இரு மொழிகள் மட்டுமே தேசிய மொழிகளாக இருந்த போதும் சகலதுறைகளிலும் சமவாய்ப்பும் அந்தஸ்தும் பேணப்படாத நிலை தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பதாக அமைந்தது. கல்வித்துறையிற் காணப்பட்டுவந்த பாரபட்சங்கள் இவ்விரு தேசிய இனங்களுக்குமிடையே பெரும் பிளவுக்குக் காரணமாக அமைந்ததை மறுக்கமுடியாது. எனவே, இத்தகைய சூழ்நிலையை மாற்றியமைத்துத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்திப் பேணும் பொறுப்பை கல்வித்துறை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றக் கூடிய முறையில் மொழி சார் அணுகுமுறை மேற்கொள்ளப்படுவது நாட்டின் அபிவிருத்திக்கும், மக்களின் சுபீட்சமாவ எதிர்கால வாழ்வுக்கும் வழிவகுக்கும் என்பது நடைமுறைப் போதனையால் பெறப்பட்ட உண்மையாகும்.

மூன்று மொழிப்பண்பாடுகள் சங்கமித்துள்ள ஒரு நாடு சுவிட்சர்லாந்து. ஜெர்மன் மொழி பேசுவோர் 72% உளர். பிரஞ்சு மொழியினர் 20% இத்தாலியர் 6% அண்மைக்காலத்தில் உருமாள்ஸ் மொழிப்பிரிவினரும் ஒரு தேசிய இனமாகக் கருதப்படுகின்றனர். இந் நான்கு மொழிகளுமே போதலு மொழியாகவுள்ளன. அவை அனைத்தும் அரசகருமமொழி அந்தஸ்தினையும் உடையன. சுவீஸ் மக்களின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு மொழிப்பாகுபாடு எந்தவிதத்திலும் பாதிப்பாக அமையாமை அங்கு நிலவும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அம்சமாகும். எந்த ஒரு மொழிப் பிரிவினரும் அங்கு தேசிய சிறுபான்மையினர் எனக்கருதப்படுவதில்லை. ஒவ்வொருவரும் தேசிய உணர்வோடு நாட்டைக்காக்கவும், அபிவிருத்தியடையச் செய்யவும் பாடுபடுகின்றனர். கல்வியில் வழங்கப்பட்டுள்ள சமவாய்ப்பு தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு உறுதியப்படுதோடு, கல்வித்துறையில் சுவீஸ் கூட்டுறவு பன்முசுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் சுவீஸ் நாட்டின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கல்வி ஒருசாதனமாக அமைந்துள்ளது.

நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மொழிபேசும் மக்களைக் கொண்ட இந்தியாவில் வேற்றுமையில் ஒற்றுமைகண்டு தேசிய ஒருமைப்பாட்டை நிலைபெறச் செய்யும் அடிப்படையிலேயே கூட்டாட்சி முறை உருவாக்கப்பட்டது. மாநில அரசுகளின் கீழ் தமது தனித்துவத்தைப் பேணும் பல்வேறு மொழிப் பிரிவுகளும் மத்திய அரசின் கீழ் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பேணத் தவறவில்லை. இந்தியாவின் உயர் கல்விப்பீடங்களான பல்கலைக்கழங்கள் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பேணத் தவறவில்லை. இந்தியாவின் உயர்கல்விப் பீடங்களான பல்கலைக்கழகங்கள் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக்காக்கும் பாரிய பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள அரிய சாதனங்களாகவே இருந்து வருகின்றன. கல்வித்துறையில் மொழிப்பாகுபாடு தேசிய ஒருமைப்

பாட்டுக்குப் பாதகம் ஏற்படுத்தாத வகையிலேயே பேணப்பட்டு வருகிறது. இந்த அடிப்படையிலேயே இந்திய கல்வி முறையில் போதனாமொழி மும்மொழித் திட்டத்தினால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. மும்மொழித் திட்டத்தின் கீழ்.

1. தாய்மொழி அல்லது பிராந்திய மொழி.
2. இந்தி அல்லது ஆங்கிலம்
3. மற்றுமொரு தற்கால இந்திய மொழி

என்ற அடிப்படையில் மூன்று மொழிகளை எல்லா மக்களும் சுற்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. உயர் கல்விப் பீடங்களில் ஆங்கிலமே போதனாமொழியாகவுள்ளது. இத்திட்டங்கள் நடைமுறையில் முற்றிலும் வெற்றிகரமானவையாகக் காணப்படாதபோதும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை முழுமையாகக் கருத்திற் கொண்டுள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இங்கும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்குக் கல்வி கருவியாகக் கருதப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. சீரூ, இரஷ்யா போன்ற பொதுவுடைமை நாடுகளிலும் கூடத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைக் கட்டிக் காத்துப் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தின் கீழ் அரசினைப்பாதுகாக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சிறந்த சாதனம் கல்வியேயென்ற கருத்து முக்கியமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வியைக் கருவியாகக் கொண்டு பாடசாலைகளினூடாகத் தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வைப் புகட்டமுனையும் அரசுகள் அவ்வப்போது அந்நோக்கிற்கு ஏற்புடையவகையில் பாடத்திட்டங்களிலும் பாடங்களிலும் மாற்றங்களைப் புகுத்தி வந்துள்ளன. வரலாறு, குடியியல் முதலிய பாடங்கள் இந் நோக்கினை நிறைவு செய்யச் சிறந்தனவாகக் கருதப்பட்டுவந்துள்ளன. வரலாற்றுப்பாடத்திட்டத்தின் உள்ளடக்கம் அரசியல்மாற்றங்களுக்கேற்ப மாற்றமடைந்து வந்துள்ளமைக்குச் சான்றுகளுள். முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் பிரஷ்ய நாட்டிலும், இரஷ்யாவிலும், துருக்கியிலும் அந்நாடுகளில் இடம்பெற்ற புரட்சிகளின் பின்னரும் அரசின் நோக்கிற்கும் இயைபுடைய வகையில் வரலாற்று பாடத்திட்டத்தில் மாற்றங்கள் கொண்டுவரப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. முன்னர் வரலாற்றுப் பாடம் வகித்து வந்த இத்தகைய பங்கை இன்று 'சமூகக் கல்வி' எனும் புதிய பாடம் முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது.

கல்வியின் நோக்கம் தனியாள் சார்பையும் சமூகச் சார்பையும் உடையது. தனியாரின் அறிவையும் திறன்களையும் வளர்க்கும் நோக்குடைய கல்வி அவனைத் தான் வாழும் சமூகத்துக்குப் பொருத்தப்

பாடு கொள்ளும் வகையிலான மனப்பாங்குகளையும், விழுமியங்களையும் உருவாக்கி வளர்க்கும் முக்கியமான நோக்கிலேயும் கொண்டுள்ளது. நல்ல மனப்பாங்குகளின் உருவாக்கத்திலேயே தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வு நிலைபெறமுடியும். சமூகம் சார்ந்த தேசியம் சார்ந்த மனப்பாங்குகளை உருவாக்குவதற்கு சமூகக் கல்வி மிகவும் பொருத்தமுடையது. அவசியமானதுமான ஒரு பாடமென்பதை நிகல்ஸ், ஹைட், ஹெர்மிங் போன்ற சமூகவியலாளர்களின் கருத்துக்கள் வலியுறுத்துகின்றன. தனியாளின் வாழ்க்கையினைச் சமுதாயத்தோடும் தேசியத்தோடும் இணைக்கக்கூடிய ஒரு பாடமாகச் சமூகக் கல்வி கருதப்படுகிறது. சமூகக் கல்வியின் நோக்கம்பற்றி ஆய்வு நடாத்திய ஸ்கொட், வாந்து ஆலோசனைக்குழு, அறிவுசார் தகவல்களையும், திறன்களையும், வழங்குவதுமட்டுமன்றிப் பிறரைப் பற்றியும் பிறசமூகங்களைப்பற்றியும் செம்மையான விரும்பத்தக்க மனப்பாங்குகளை வளர்த்தலோடு சமூகதேசிய உணர்வையளித்து வளர்த்ததும் சமூகக் கல்வியின் நோக்கம் என்பதை தனது அறிக்கையில் வலியுறுத்தியுள்ளது. பொதுவாக தேசிய ஒருமைப்பாட்டை மக்களிடையே உருவாக்கி வளர்க்கும் முழுமையான பொறுப்பு ஆசிரியனின் கையிலேயே ஒப்படைக்கப்படுவதால் ஆசிரியர் பொறுப்புணர்ச்சியோடு செயற்படவேண்டுமென்பது அவசியமாகிறது. தேசியம், சமூகம் சார்பான விரும்பத்தக்க மனப்பாங்குகளைக் கட்டியெழுப்பவேண்டிய ஆசிரியர் தமது சொந்த அபிப்பிராயங்களுக்கும் அபிலாசைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவராய் பாரபட்சமற்ற நடுவராக நின்று செயற்படவேண்டுவது மிக அவசியமானது.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்ப்பதில் கல்வித்திட்டங்களும், கொள்கைகளும் தீவிரமாகச் செயற்படும் வேலைகளில் சர்வதேச ஒருமைப்பாடு சீர்குலைவா யப்பிட்டு. நாடுகள் ஒன்றை ஒன்றுபுரிந்து கொண்டு செயற்படவும், சமாதானத்தைப் பேணவும் முடியாத நிலை உருவாகலாம். கல்வி தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கு வழியாக அமைவதோடு சர்வதேசிய உலகரீதியான- ஐக்கிய உணர்வுக்கும் வழிவகுக்கும்போது முழுமனித சமுதாயத்தையும் பற்றிய சிந்தனைக்கு இடமளிப்பதாக அமையமுடியும்.

இனம், மதம், மொழி என்பவற்றில் தனித்து வந்ததைப்பேணும் விழைவுடைய இயல்பான சுபாவங்கொண்ட மனிதனின் நடத்தையை மாற்றியமைத்து தேசியம் என்ற அமைப்பின்கீழ் ஒற்றுமை காணுவதற்கான மனப்பாங்குகளை உருவாக்கி வளர்த்து செம்மைப்படுத்தும் முக்கியமான பொறுப்பினை இன்று கல்வி ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது. வரலாற்று, பாரம்பரிய காரணிகளால் உருவாக்கம் பெற்ற தேசிய அரசுகள் உறுதியோடு நிலைத்து நின்று வளர்ச்சிப்பாதையில் முன்னேற்றம் காண தேசிய ஒருமைப்பாடு இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து

கொண்ட அரசுகள் அதனை உருவாக்கிவளர்பதில் பல்வேறு முயற்சிகளை மேற் கொண்டுள்ளன. அம்முயற்சிகளும் மிகவும் பொருத்தமான கருவியாகக் கல்வித்துறையினைக் கருதியமையால், கல்வி அப்பணியில் முழுமையான பங்கை வகித்து வருகிறது. அந் நாடுகளில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டைச் செம்மையாக்கி அரசின் கட்டுக்கோப்பையும் மேன்மையையும் உறுதிசெய்யும் அரும்பெரும் சாதனகமாகக் கல்வி விளங்குகிறது.

கல்வியும் சமூகமும்

கல்வி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவருக்கும் கல்வியின் தன்மை, கடமை, இலக்கு போன்றவை பற்றிய அறிவு அவசியமாகும். இவ்வறிவைப் பெறுவதற்குக் கல்விக்காக வகுக்கப்பட்ட வரைவிலக்கணங்களைத் துணைக்கழைப்பது பலரினதும் முதல் முயற்சியாக அமையும். ஆனால் கல்விபற்றி எத்தனை சிந்தனையாளர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டனரோ அவர்கள் அத்தனை பேரிலும் இருமடங்கான வரைவிலக்கணங்கள் இன்று கல்வியியல் நூல்களிலே காணப்படுகின்றன. 'அறிவை உபயோகிக்கும் அருங்கலையை அறியத்தருவதே கல்வி என்று அல்பிரட் வைட்கெட் (Alfred Whitehead) கூறும் அதேவேளையில், உடல், உளம், ஆன்மா, ஆகியவற்றின் இயற்கைப் பெற்றிகளை வெளிக்கொணர்ந்து விளக்கம் பெறத் தரண்டுவதே உண்மையான கல்வி என்று காந்தியடிகள் கூறுகின்றார். சுவாமி விவேகானந்தரோ வேறொரு கோணத்திலிருந்து "ஆண்மை தரும் கல்வியே கல்வி" என்று பிறிதொரு வரைவிலக்கணத்தை வகுத்துள்ளார். இவ்வரைவிலக்கணங்களை ஆராயும் பொழுது வெவ்வேறு கல்விச் சிந்தனையாளரின் நோக்கங்களும் வேறுபட அவர்தம் விரைவிலக்கணங்களும் மாறுபடுகின்றன என்பது தெளிவாகின்றது.

பண்டைய கல்விச் சிந்தனையாளர்களிற் பலர் கல்வி என்பது தனிப்பட்ட ஒருவரின் அடிப்படைத் திறன்களை வளர்க்கவும் அவருக்கு நல்ல அறவொழுக்கங்களைக் கற்பிக்கவும் கடமை கொண்டது எனக் கருதுகின்றனர். ஒரு சிலர் இன்றைய சிறுவர்கள் நாளைய பெரியவர்களாகும்போது ஏற்றதொரு தொழிலைச் செய்து பணம் சம்பாதிப்பதற்குத் தேவையான பயிற்சியை அளிப்பதே கல்வி என்று எண்ணுகின்றனர். ஆனால் இங்கெல்லாம் தனிமனிதனின் பயிற்சியும் வளர்ச்சியும் அதனால் அவனடையப்போகும் உயர்ச்சியுமே முதலிடத்தைப் பெறுகின்றன. மேலத்தேய மேதாவினரும் கீழைத்தேய நல்லறிஞர்களும், முதலாளித்துவ சமூகப் பின்னணியிலே வாழும் தத்துவஞானிகளும், பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்திலே இரண்டறக் கலந்த மெய்யியல் வல்லுநர்களும் கருத்து வேறுபாடுகளேதுமின்றி ஏற்றுக் கொள்வது "ஒரு மனிதனின் நடத்தையை மாற்றும் சாதனமே கல்வி," என்னும் எண்ணக்கருவாகும். இதிலிருந்து ஒரு தனிமனிதனின் நடத்தையை எதற்காக மாற்றவேண்டும் என்ற வினா எழுகின்றது மனிதன் சமூகத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து இனப்பெருக்கம் செய்து இயற்கை எய்துகிறான். இதுதான் இயற்கை வட்டம். தனை

இயற்கை நியதி என்றும் கூறலாம். ஆகவே கல்வி சமூகத்திலே நடைபெறுகின்ற ஒரு செயலாகுமென்பது தெளிவாகின்றது. தனியாக இவ்வுலகிலே பிறக்கும் மனிதன் வளரவும், வாழவும் சமூகத்தை நாடல் வேண்டும். இதற்கென அம்மனிதன் சமூகத்துடன் பிணக்குகள் அற்ற இணக்கமான வாழ்வில் ஈடுபடல் வேண்டும். ஆனால் பிறக்குமபோதே சமூக வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்கான இயல்புகள் குழந்தையிடம் கிடையாமையால் சமூகவாழ்விற்கு ஏற்றவகையில் குழந்தை உருவாக்கப்படல் வண்டும். ஆகவே சமூகம் காண விழைகின்ற சான்றோரை உருவாக்கும் அருஞ்சாதனமே கல்வி என்றும் கூறலாம். சாதாரண மனிதனின் தனி இயல்புகளும்; விருப்புவெறுப்புகளும், பழக்க வழக்கங்களும் உள்ளவன் எனவே சமூக வாழ்விற்கு ஏற்ற வகையில் அவன் நடத்தை மாற்றப்படல் வேண்டும்.

வரலாற்று ரீதியாகக் கல்வியின் நோக்கங்களை அவதானிப்பின் முற்காலத்தில் பாடங்களை மையமாக வைத்தே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. தத்துவம், இறையியல் போன்ற பாடங்கள் அவற்றின் சிறப்பிற்காவே கற்பிக்கப்பட்டன. ரூசோ போன்றவர்களின் எழுத்தாற்றலின் தாக்கத்தால் குழந்தையை மையமாக வைத்துக் கல்வி கற்பிக்கும் முயற்சி 18ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கியது. இதன் பின்னர் முதலாம் இரண்டாம் உலகமகா யுத்தங்களின் பொழுது தனிமனிதனின் சேவையும், தியாகமும் நாட்டிற்குத் தேவைப்படவே 'பிள்ளையும் சமூகமும், என்ற எண்ணக்கரு மேலோங்கியது'. 'இன்று ஜே. டி. யி போன்றவர்களின் முயற்சி காரணமாக, 'சமூகத்தின் பிள்ளை' என்னுய எண்ணக்கரு முதலிடத்தைப் பெறுகின்றது எனவே இன்றைய கல்வி சமூக வாழ்விற்கான பயிற்சியை அளிக்கவேண்டும். சமூகத்தில் நிலவும் சட்ட திட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகள் பழக்கவழக்கங்களுக்கு ஏற்பவாழும் ஆற்றல் பிறப்புரிமையாகக் குழந்தைக்குக் கிட்டாது என்பதையும் நோக்கல் வேண்டும்.

சமூகத்தில் நிலவும் சட்ட திட்டங்கள் சம்பிரதாயங்கள் பழக்க வழக்கங்கள் என்று நாம் கூறும்பொழுது, இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் சமூகவியலின் அணையை நாடவேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. சமூகவியலின் முக்கியபணி மனித சமுதாயத்தின் கட்டமைப்பையும் சமுதாயத்தில் இருக்கும் வேறுபட்ட குழுக்களை ஒன்றிணைக்கும் சமூக சத்தியையும் கண்டறிவதாகும். சமூகவியல் ஆராய்ச்சிகளின் முன்னோடிகளாக பிரான்சு நாட்டில் டேர்க்கைம் (Durkheim) என்பாரும், ஜெர்மனியில் மக்ஸ்வெபரும் (Moxwer) இங்கிலாந்தில் கொப்கவுஸ்கம் (Habhouse) விளங்குகின்றார்கள் ஆனால் இன்று சமூகவியலின் உறை விடமாக அமெரிக்காவே விளங்குகின்றது.

கல்வியியலையும், சமூகவியலையும் இணைப்பது தான் 'கல்விச் சமூகவியல்' இவ்வியல் கல்விக்கும் சமூகத்திற்கும் உள்ள உறவுகளை அறிவியல் ரீதியாக ஆராய்கின்றது. அது ஒரு சமூகத்தினுடைய கல்வியின் நோக்கங்களையும், முறைகளையும், கல்வித்தாபனங்களையும் அவற்றின் நிருவாக முறைகளையும், சமூகத்தில் நிலவும் பொருளாதார, அரசியல், சமய, சமூகப்பண்பாட்டுச் சக்தியின் பின்னணியில் வைத்து ஆராய்கின்றது, என்று கூறலாம். கல்விக் கோட்பாடுகள் என்று பொதுவாகக் கூறும் பொழுது அது கல்வி மெய்யியலையும் கல்விச் சமூகவியலையும் உள்ளடக்குகின்ற போதிலும் கல்வி மெய்யியலிற்கும் கல்விக் சமூகவியலிற்கும் அடிப்படையேறுபாடுகள் உண்டு. கல்வி மெய்யியல் கல்வி இப்படித்தான் நடைபெறவேண்டும் என்று அறவழிகளைக் காட்டி நெறிப்படுத்தித் திசை காட்டுகின்ற பொழுது, கல்விச் சமூகவியல் கல்வி எப்படி நடைபெறுகின்றது, என்னும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகின்றது. மேற் கூறப்பட்ட வேறுபாடுகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு சமூகமயமாக்கலை அணுகுவது கூடிய விளக்கத்தைத் தருமென்று கருதலாம்.

தனிப்பட்டபிள்ளையை, அப்பிள்ளை வாழப்போகும் சமூகம் எதிர்பார்க்கும் ஒழுங்குகளுக்கு ஏற்ப அதன் நடத்தையை அமைத்துக் கொள்ளச் செய்தலையே சமூகமயமாக்கல் அல்லது சமூகப்படுத்தல் என்று கூறுகின்றோம் (Socialisation) சமூகவியல்பினராக்கல் என்னும் சொல்லும் இப்பொருளிலேயே உபயோகிக்கப்படுகின்றது. சுருங்கக் கூறின் பிள்ளையைத்தன் குழலுடன் பொருத்தப்பாட்டடையச் செய்வதே சமூகமயமாக்கலாகும். பிள்ளை வாழப்போகும் சமூகம் என்று கூறும்பொழுது பிள்ளை தற்பொழுது எங்கே வாழுகின்றது. சமூகத்தில் வாழவில்லையா என்ற வினாவெழக் கூடும்.

இதற்காக, கொலிங்வுட் (R. G. T. Colling wood) என்பவர் Community - 'Society' என்ற இரு ஆங்கிலச் சொற்களுக்கும் சமூகவியல் ரீதியாக அளிக்கும் நுணுக்க விபரவேறுபாடுகளை நாமும் எம் மொழியில் ஏற்று வேறுபாடுகளைக் காட்டி விளக்கம் தரலாம். Community என்ற சொல்லை சமுதாயம் 'என்றும் Society' என்ற சொல்லை 'சமூகம்' என்றும் பொருள் கொள்ளும் போது சமுதாயம் சற்று விரிந்த பொதுவான கருத்தைத் தருகின்றது. சமுதாயம் வயதில் சிறியவர்களையும், மூத்தவர்களையும், பச்சிளங்குழந்தைகளையும், பழுத்த கிழவர்களையும் உள்ளடக்குகின்றது. சமுதாயத்தில் வாழ்பவர்கள் புவியியல் ரீதியில் ஓரிடத்தில் வாழ்பவர்களாகவும் ஒரேமாதிரியான வாழ்க்கையில் பங்கெடுப்பவர்களாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும் தம்முடைய சமுதாய அமைப்பை நன்கு உணர்ந்த நிலையில், தத்தமக்குரிய கடமைகளில் ஈடுபடக்கூடியபக்குவம் உடை

யவர்கள் எனக்கூறமுடியாது. இவ்வாறு நோக்கும்போது சமூகம் சமுதாயத்திலும் வேறுபட்டது. சமூகம் சமுதாயத்தினுள் காணப்படும் ஒருவகைச் சிறிய சமுதாயம் அல்லது சமுதாயத்தின் ஒரு கூறு என்றும் கூறலாம். சமூகத்தில் வாழ்பவர்கள் விழிப்புடனும், உணர்வுடனும் சமூகவாழ்வில் பங்குபற்றுகின்றார்கள் இவர்கள் சமூகத்தின் விழுமியங்களையும் (Values) நோக்கங்களையும் நன்கு உணர்ந்தவர்கள். சமூகத்தில் வாழும் உறுப்பினர்களுடைய கடமைகளையும் உரிமைகளையும் நன்கு உணர்ந்தவர்கள் சுருங்கக் கூறின் அவர்கள் சமூகவியல்பினராக்கப்பட்டவர்களாவர்.

ஆகவேதான், சமுதாயத்தில் வாழும் பிள்ளை சமூக உறுப்பினர் உரிமையைப் பெறுவதற்குச் சிலதகைமைகளைப் பெறல் வேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகின்றது. கல்வியின் பணி இத்தகைமைகளை அளித்தலாகும். இன்று பொதுவாகக் கல்வி சமுதாய அமைப்பிற்கேற்ற முறையிலேயே அமைகின்றது. பல்வேறுபட்ட நிறுவனங்கள் இன்று சமூகமயமாக்கலில் ஈடுபடுகின்றன. குடும்பம், சகபாடிகள், பாடசாலை போன்றன குறிப்பிடத்தக்கன. ஒரு விரிந்த நோக்கில் கல்வியும் சமூகமயமாக்கலும் ஒரு செயலுக்கான இரு சொற்களாகும்.

ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் குறிக்கப்பட்ட நோக்கங்களும், விழுமியங்களும் உண்டு. இவை அச்சமூகம் செல்லும் இலக்கைக் காட்டுகின்றன எச்சமூகமும் தேக்கநிலையில் இருப்பதை விரும்பாது. எல்லாச் சமூகங்களும் முன்னேற்றமடையவே விரும்புகின்றன. சமூக நோக்கங்களையும் விழுமியங்களையும் முற்றாக உணராத உறுப்பினர்கள் முன்னேற்றத்தை நோக்கங்களுக்கு முரணான பாதையில் திசைதிருப்ப முயலுவார்கள் அல்லது முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக இருப்பார்கள் இதனைத் தவிர்க்கவும். சமூக உறுப்பினர்கள் எல்லோரிடமும் பொருத்தப்பாட்டினை ஏற்படுத்தவும் வெவ்வேறு சமூகங்கள் வெவ்வேறு நுட்பமுறைகளில் சமூகமயமாக்கல் மேற்கொள்ளுகின்றன. எல்லாம் சமூகமயமாக்கப்படும்போது தனிமனிதனுடைய தனித்தன்மையும் பாதிக்கப்படக் கூடுமெனும் எண்ணம் பலருக்கு எழக் கூடும். ஆகவே கல்வி சமூகவாழ்விற்கான தன்மைகளை அளிக்கும் அதே வேளையில் பிள்ளையினுடைய தனித் தன்மையையும் ஆளுமையையும் பேணி வளர்க்கவேண்டும். ஒருவரது உந்தல்கள், விருப்புகள், சிந்தனைகள், சமூகத் தன்மைகள் தோற்றம் முதலியவற்றின் தொகுப்பே ஆளுமையாகும். சுருக்கமாகக் கூறின் ஒரு குறிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவர் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார் என்பதிலிருந்து ஒருவருடைய ஆளுமையை ஓரளவிற்கு அறியலாம். உலகில் எத்தொழில் புரிபவரானாலும் மனிதத்தன்மை அவசியம் தனிமனிதனின் சமூகவாழ்வில்

தன்னிறைவைக் காணவேண்டும். எல்வோரும் வாழ நிலைப்பது ஒன்று; தான் மட்டும் வரழ நிலைப்பது பிறிதொன்று. எனவே சமூகத்தில் வாழவிரும்பும் மனிதன், சுயநலமும் கூடப் பொதுநலத்துள் அடங்கும் என்னும் விரிந்த மனப்பான்மை உடையவனாக விளங்கவேண்டும். டாக்டர் ராதாக்கிருஷ்ணன் அவர்களது அறிக்கையில் "கல்லூரிப் படிப்பின் முக்கியத்துவம் மனிதனுக்கு உலகின் தோற்றத்தினையும், வாழ்க்கையின் தரத்தினையும் எடுத்துக் காட்டவேண்டும். ஆதலால் கல்லூரிப்படிப்பு இக்கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதாக இருத்தல் வேண்டும்" என்று கூறியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சமூகமயமாக்கலின் நோக்கங்களைச் சுருக்கமாக மூன்று பிரிவுகளின் கீழ் அடக்கலாம்.

1. சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் அனுசரிக்க வேண்டிய அடிப்படைப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்பித்தல் இப்பழக்க வழக்கங்களில் உடற்சுத்தம், உணவு உண்ணும் முறை, பெற்றோர்க்கும் வயதில் மூத்தோர்க்கும் அடங்கி நடத்தல் போன்றன அடங்கும்.
2. சமூகத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குரிய கடமைகளை (roles) நிறைவேற்றப் பயிற்சி அளித்தல் மாணவர் பருவத்தினருக்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்றப் பள்ளிப் பிள்ளைகள் அனைவரும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றனர். இதேசமயத்தில் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது குடும்பத்தில் பிள்ளைகளுக்கூரிய கடமைகளையும் சகோதர சகோதரிகளுக்கூரிய கடமைகளையும் நிறைவேற்றும் பொறுப்பு உடையவர்களாகவும் இருக்கலாம். இதனால் வெவ்வேறு சமயங்களில் வேறுபட்ட பொறுப்புகளை நிறைவேற்றும் கடமைக் கூறுகளைக் கற்றல் அவசியமாகின்றது.
3. பருவமடைந்த பின்னர் சமூகத்தில் வாழ்வதற்குரிய ஆற்றல்களை அளித்தல். சமூக உறுப்பினர்கள் ஒருவரில் ஒருவர் வாழ்ச்சையை நடாத்துவதற்குத் தங்கியுள்ளமையினால் ஒருவருடன் ஒருவர்தொடர்புகொள்ள வேண்டியமை அவசியமாகும். இதனால் கடிதம் எழுதுதல், தொலைபேசியை உபயோகித்தல் பிழையறப் பணத்தைக் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்தல், வங்கி, சேமிப்பு வங்கி என்பவற்றின் உபயோகத்தை அறிந்திருத்தல் போன்றவற்றுடன் ஊதியம் பெறுவதற்குரிய தொழிலொன்றின் அடிப்படை ஆற்றல்களையும் கல்வி அளித்தல் அவசியமாகும். சுருங்கக் கூறின் அறிவு, திறன், மனப்பாங்கை கல்வியளித்தல் வேண்டும்.

ஒரு பிள்ளையை சமூகவியல்பினராக்குவதில் குடும்பம், சகபாடிகள் பள்ளி ஆகிய மூன்றும் பெரும் பங்கினை வகிக்கின்றன. ஆனால் முன்னேற்றமடைந்த சமூகங்களில் சமூகவகுப்பே ஒரு பிள்ளையைச் சமூகவியல்பினராக்குவதில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. குறிப்பாக இங்கிலாந்தில் இது காணப்படுகின்றது.

சமூகமயமாக்கலும் குடும்பமும் :

குடும்பம் என்பது சமுதாயத்தில் காணப்படும் மிகச்சிறிய குழுவாகும். சிறிய குழுவாக இருந்தாலும் கூட பிள்ளையைச் சமூகவியல்புகள் உடையவனாக ஆக்குவதில் மற்றெல்லாத் தாபனங்களை யும் விடப் பெரும் பங்கினை வகிப்பது குடும்பமாகும். பெரும்பாலும் குடும்பத்தில் உள்ள பெற்றோரும், உறவினரும் சமூகம் ஏற்கும் பண்பாட்டு மாதிரியொன்றை இலக்காகக் கொண்டு இலட்சியப் பிள்ளையை உருவாக்க முயல்கின்றார்கள். குழந்தை குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் ஊடாட்டம் நிகழ்த்தத் தொடங்கும் போது, அதன் சமூகமயமாக்கல் தொடங்குகின்றது. முதலில், பிறந்த குழந்தை, பாலைக் குறிக்கப்பட்ட இடைவேளைகளின் பின்னர் மாத்திரம் குடிப்பதற்குப் பழகும் பொழுதே அது சமூக விதிகளை அனுசரிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. இப்பழக்கத்தைத் தாய் குழந்தையின் உடல்நலத்தை முன்னிட்டு முதலில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருகின்றாள். சில வேளைகளில் தாயின் சுயநலமும் இதில் அடங்கியிருக்கலாம். இரவு வேளைகளில் குறிக்கப்பட்ட நேரங்களில் மாத்திரம் பாலருந்தப் பழகுவதனால் தாயின் நித்திரைக்குப் பங்கமேற்படாது இக்காரணத்திற்காகவும் பெற்றோர் இப்பழக்கத்தைக் குழந்தைக்குக் கற்றுத் தரலாம். பிள்ளை குடும்பத்திலேயே மொழியைப் பேசவும், உணவு உண்ணவும், மலங்கழித்தல் முகம் கழுவுதல் போன்ற உடலியல் தேவைகளை நிறைவேற்றவுங் கற்றுக் கொள்கின்றது. பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகள் :-

பெற்றோர் பிள்ளையை வளர்க்கும் முறையைப் பொறுத்தே பிற்காலத்தில் அதன் நடத்தையும். ஆளுமையும், ஆற்றல்களும் அமையுமென்பது ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்ட முடிவாகும். பெற்றோர்கள் பிள்ளையை வளர்க்கும் முறை அவரவர் பண்பாட்டில் தங்கியுள்ளது. வெவ்வேறு சமூகங்களின் பண்பாடுகளில் பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகளின் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதனையே ‘‘பண்பாட்டுக் கோலங்கள்’’ என்று அழைக்கின்றோம். இச் சொற்றொடர் ருத் பெனடிக்ஸ் (Ruth Benedict) என்பவரின் புகழ் பெற்ற ‘‘பண்பாட்டுக் கோலங்கள்’’ என்னும் நூல் 1935ல் பிரசுரிக்கப்பட்டபின்னர் நடைமுறைக்கு வந்ததாகும். பழங்குடிச் சமூகங்

களில் பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகளினதும், பண்பாட்டினதும் தாக்கத்தை நாம் நேரடியாகக் கண்டறியலாம். தற்காலச் சமூகங்களில் மற்றச் சக்திகளின் பாதிப்பின்றி பண்பாட்டின் தாக்கத்தை நேரடியாகக் கண்டறிதல் கடினமாகும்.

மாகிறட் மீட் (Margaret Mead) என்னும் மானிடவியல் வல்லுநர், நியூகினி தீவில் வாழும் இரு பழங்குடிச் சமூகங்களை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் அத்தீவின் மலைகளிலே வாழும் அரபேஷ் (Mountain Aropesh) என்னும் குடிகளையும், அவர்கள் வசிக்கும் இடத்திலிருந்து ஒரு சில மைல்களுக்கப்பால் ஆற்றோரச் சமவெளியில் வசிக்கும் முண்டுகுமோர் (Mundugumar) என்ற குடிகளையும் ஒப்புநோக்கியுள்ளார். இவ்விரு சாதியினர்களை ஒரு சில மைல்கள் மாத்திரம் பிரித்தாலும் இவர்களுடைய பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகள் முற்றிலும் மாறுபட்டவை. அரபேஷ் மக்கள் சமாதானத்தை விரும்புகின்றவர்கள். கூட்டுறவு முறையில் கூடி வாழ்பவர்கள். பல குடும்பங்கள் ஒன்றாக இணைந்து தோட்ட வேலையில் ஈடுபடுகின்றனர். தாயும் தந்தையும் ஆவலுடன் பிள்ளைப் பேற்றை எதிர்பார்த்து, பிறந்த குழந்தைகளை அன்புடன் வளர்க்கின்றனர். பிள்ளைகட்கு மூன்று வயதாகும்பொழுதும் தாய்ப்பால் கொடுக்கப்படுகின்றது. பிள்ளைகள் வசதியான வலைப்பையொன்றில் இடப்பட்டுச் சொகுசாக வளர்க்கப்படுகின்றார்கள். எல்லாப் பொருட்களும் "நல்ல" என்ற அடைமொழியுடன் அறிமுகப்படுத்துகின்றன. உதாரணமாக நல்ல மாமன், நல்ல சவ்வரிசி என்று அறிமுகப்படுத்துவதனைக் கூறலாம். பிள்ளைகளிடமும் போட்டி மனப்பான்மை கிடையாது. இச்சமூகத்தில் போரிடுதலும் போருக்கமும் வேண்டப்படுவதில்லை. கோபமடையும் வேளைகளில் நிலத்தைக் காலால் உதைத்தல் போன்ற வழிகளில் கோபம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. போரிடுதலுக்குத் தண்டனையாக மேலுமதிக உடற் தண்டனை அளிக்கப்படுவதில்லை. இதற்கு மாறாக நட்டம் விளைவித்தவர் அந்நட்டத்தை ஈடுசெய்யக் கோரப்படுகின்றார். இதனால் பிள்ளைகள் பெருந்தன்மை உடையவர்களாகவும், சாதுவானவர்களாகவும் விளங்குகின்றார்கள்.

முண்டுகுமோர் சாதியினருடைய வாழ்க்கை சம வெளியில் நடைபெறுவதினால் உணவு இலகுவாகக் கிடைக்கின்றது. ஆனாலும் இவர்கள் ஒற்றுமையற்றவர்கள், ஒருவரிடமும் அன்பு செலுத்தாதவர்கள், முரட்டுத்தனமாக வாழ்பவர்கள்; மனித தலைகளைக் கொலை செய்து மாலையாக அணிபவர்கள்; இச்சமூகத்தில் எவர் அதிகம் தலைகளைக் கொய்து வருகிறாரோ அவரே அதிகம் திறமை உடையவராகக் கருதப்படுகின்றார். ஒருவருக்குப் பல மனைவிகள்

உண்டு. இம்மனைவிகள் எல்லோரும் வயது சென்ற உறவினர்களுடன் ஓர் அடைப்புள்ள வீட்டினுள் வாழுகின்றார்கள். ஒருவர்தன்னுடைய மகளை அல்லது தங்கையைக் கொடுத்து ஒரு மனைவியைப் பெறலாம். ஆகவே தந்தையும் தனயனும் ஒரே பெண்ணை மகளென்றும், தங்கையென்றும் உரிமை கொண்டாடி மனைவியொருத்திக்கு மாற்ற முற்படும் போது தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் பொருதல் ஏற்படுகின்றது. சொத்துரிமை தந்தையிடமிருந்து மகளுக்கும், பின்னர் அவள் பெறும் ஆண்பிள்ளைகளுக்கும் செல்லுவதால் சகோதர, சகோதரிகளுக்கிடையிலும் போட்டி பொருமை நிலவுகின்றது. இதனால் பிள்ளைப்பேற்றை எவருடனும் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பிறக்கும் குழந்தைகள் கடினமான உடையொன்றில் இடப்பட்டு வளர்க்கப்படுகின்றார்கள். குழந்தைக்குப் பால் கொடுக்கும்போது கூட தாய் நின்று கொண்டு கொடுப்பதினால் பிள்ளை வளர்ப்பில் அன்பு இடம்பெறுவது கிடையாது என்பதை உணரலாம். வளரும் குழந்தைக்கு இதைச் செய்யாதே, அதைச் செய்யாதே என்று கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்படுகின்றன. சுருக்கமாகக் கூறின் குழந்தைகள் அன்பு அற்ற சூழலில் பிறந்து அவலம் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழுகின்றார்கள். போரிடுதல் ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்படுகின்றது. சாதுவானவர்கள் இச்சமூகத்தில் வாழ்வதற்குப் பொருத்தமற்றவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இதனால் பிள்ளைகளின் பிற்கால நடத்தையும், ஆளுமையும், பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகளில் தங்கியுள்ளன என்று துணிந்து கூறலாம்.

“சமோவாவில் பருவமடைதல்” என்னும் தலைப்பில் மாகிரட் மீட் அவர்கள் எழுதிய நூலில் சமோவாப் பழங்குடி மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றி விளக்கியுள்ளார். இப்பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கையில் கட்டிளமைப் பருவத்திற்குப் பெரு முக்கியத்துவம் அளிப்பது கிடையாது. எமது சமூகத்தில் கருதப்படுவது போன்று இக்காலம் மனவழுத்தமும், மனத்தாக்கமும் நிறைந்த காலமெனக் கருப்படுவதில்லை. மனித வாழ்வின் மற்றப் பருவங்கள் போன்றே கட்டிளமைப் பருவமும் சாதாரண ஒரு பருவமாகக் கருதப்படுகின்றது. இதனால் தற்காலச் சமூகங்களில் கட்டிளமைப் பருவத்தினரிடையே காணப்படும் மனவெழுச்சி, பண்பாட்டு அடிப்படையில், பிள்ளை வளர்ப்பு முறையால் ஏற்படுகிறதொன்று என மாகிரட் மீட் கருதினார். இன்றைய சமூகத்தில் கட்டிளமைப் பருவத்தினர் வேறுபட்ட நடத்தை மாதிரிகளில் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றவர்களாக விளங்குகின்றனர். அவர்களிடம்

எதிர்பார்க்கப்படும் நடத்தை நியமங்களிலும் பெரும் முரண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் எம்முடைய சமூகச் சூழ்நிலை மனமுரண்பாடுகளை அவர்களிடம் தோற்றுவிக்கின்றதெனக் கூறலாம்.

சமூகமயமாக்கலில் பிள்ளை வளர்ப்பு முறைகள் மாத்திரமன்றிப் பெற்றோரும் உளப்பாங்கும் பெரும் பங்கை வகிக்கின்றது. சில பெற்றோர் தமது பிள்ளை வளர்ப்பு முறையிலேயே பிள்ளையின் ஆளுமை தங்கியிருக்கின்றது எனக் கருதுகிறார்கள். இதனால் இவர்கள் பிள்ளைகளைக் கவனமாக மேற்பார்வை செய்வதோடு பிள்ளைகளின் குறைகளைக் கண்டு அவைகள் ஏற்படத் தாம் காரணமாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணுகின்றனர். வேறு சில பெற்றோர் ஹெறும் காவலர்களாக ஊன், உடை, அளிப்பதோடு பிள்ளைகளின் மட்டில் தமக்குரிய கடமை முடிந்தது என்று எண்ணுகின்றனர். பிள்ளைகளின் ஆளுமை மனிதசக்திக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியொன்றால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்று எண்ணும் இவர்கள் குறைபாடுள்ள தம் பிள்ளைகளைக் கண்டு கோபமடைகின்றார்கள். இது மட்டுமன்றி இத்தகைய பிள்ளைகளுக்குத் தாம் பெற்றோராக அமைந்தமைக்காக மற்றவர்களிடமிருந்து அனுதாபத்தையும் பெறுகின்றார்கள்.

டேவிட் ரீஸ்மன் (David Rissman) என்பார் "தனித்த கூட்டம்" (The Lonely crowd) எனும் தமது நூலில் இருவகைப் பெற்றோர்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகின்றார். இவர்களுள், ஒரு வகையினர் அதிகாரமுறையில் பிள்ளைகளை வளர்க்கின்றார்கள். சமூகமயமாக்குவதற்கு இவர்கள் உபயோகிக்கும் முறை தண்டனையாகும் மற்றவரைப் பெற்றோர் பிள்ளைகளுடன் கலந்துரையாடி அவர்களுடைய பிழைக்கான காரணத்தை விளக்குகின்றார்கள். ஏற்க முடியா நடத்தைகளுக்குப் பதிலாகப் பிள்ளைகளுக்கு மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய மாற்று நடத்தைகள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. இதனால் இப்பிள்ளைகள் எத்தகையோருடனும் சமாளித்து வாழும் விற்பனைப் பிரதிநிதிகளுடைய ஆளுமையை உடையவர்களாக வளர்கின்றார்கள்". என்றுரீஸ்மன் கூறுகின்றார். சிலவேளைகளில் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளின் உதவியினால் சமூகத்தில் எவ்வளவு மதிப்பைப் பெறுகின்றார்கள் என்பதைப் பொறுத்து சமூகமயமாக்கும் முறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படலாம். தற்கால நகர வாழ்க்கையில் பல குடும்பங்கள் அடுக்கு மாடி வீடுகளில் வசிக்கின்றன. இவர்களின் பிள்ளைகள் பள்ளியிலும், விளையாட்டிலும் தமது பெற்றோரிலும் பார்க்க அதிகமானவர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றார்கள். இதனால் பல பெற்றோர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் இன்றருடைய

தந்தை தாய் என்றே அறிமுகமாகும்நிலை ஏற்படுகின்றது. அயலவர்களும் ஆசிரியர்களும் குழந்தைகளின் நடத்தையைக் கொண்டு தங்களை மதிப்பிடுகின்றார்கள் என்று உணரும் பொழுது அப்பெற்றோர்கள் மரபு முறையான விழுமியங்களான சுத்தம், விதிகளுக்கு அமைதல், வயதில் மூத்தவர்களை மதித்தல் போன்றவற்றிற்கு உடன்பாடான வழிகளில் தம்பிள்ளைகளை வளர்க்க முற்படுகின்றார்கள் எனக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சமூகவகுப்பும் கல்வியும் ;

சமூகமயமாக்கலில் பெற்றோரின் சமூகவகுப்புகள் எவ்விதத்தில் வேறுபாடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன என்பதை ஏ. இங்கிலசு (A. Inkeles) என்பவரின் 'கைத்தொழில் மனிதன்;' (The Industrial man) என்னும் நூல் விரிவாக ஆராய்கின்றது. இவரின் ஆய்வின்படி பாட்டாளிகள் அல்லது உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்கள், போற்றும் விழுமியங்கள், மத்திய வகுப்பினரின் விழுமியங்களில் நின்று வேறுபடுகின்றன, இது உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களினால் ஏற்படுகின்றது. உடலுழைப்புத் தொழிலாளர் குறைவான ஊதியம், தொழிலில் பாதுகாப்பின்மை இரவிலும், பகலிலும் சுழற்சி முறையில் அமையும் வேலை நேரங்கள், அழகுணர்வு சற்றுமில்லாத வேலையும் செய்யும் சூழல், உயிருக்கே பேராபத்து ஏற்படக்கூடிய ஆபத்தான வேலைகள், எப்பொழுதும் அதிகாரத்திற்கு அடங்கிப் போகவேண்டிய இக்கட்டான நிலை போன்றவற்றினால் மனமுறிவு உடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். இதனால் இவர்கள் தங்களின் எதிர்காலம் பற்றிப் பேரவா கொள்வதில்லை. தொழில் பாதுகாப்பின்மையும், வறுமையும், நிரந்தரமற்ற வருவாயும், இவர்களின் பெரும் பிரச்சினையாக இருப்பதினால் இவர்களின் உளப்பாங்கு பாதுகாப்புள்ள சாதாரண நிலையையே நாடுகின்றது. தங்களின் பிள்ளைகளுடைய திறமையைக் கூட மற்றவர்கள் சுட்டிக் காட்டினாலொழிய இவர்கள் அதனைக் கண்டறிவதில் ஆர்வம் கொள்வதில்லை.

W. J. B. டக்லஸ், S. F. Floud, Holsey, E. Emaitin என்பவர்கள் தமது ஆராய்ச்சிகளின் மூலம் சூழல் பிள்ளைகளின் கல்வியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றதென்பதை நிரூபித்துள்ளனர். டக்லஸ் Home & School என்ற ஆராய்ச்சியில் வெவ்வேறு சமூக வகுப்பைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியை அவதானித்து தொழிலாளர் மத்திய வகுப்பு, மேல் வகுப்பு ஆகியவற்றில் பொருளாதார வகுப்பில் கூடிய பிள்ளைகள் கூடிய வசதி பெறுவதால் கூடிய கல்வியைப் பெறுகின்றனர். பிள்ளைகளின் குடும்பங்களின் அளவு, அதன் தராதரம்

பெற்றோரின் ஆர்வம், பெற்றோரின் குறிக்கோள்கள் என்பன பிள்ளையின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும். பிள்ளையும் கல்வியில் விருப்புடையதாக விளங்கும். இது மத்திய மேல்வகுப்புக்குக் குடும்பங்களில் கூடியதாகவும், தொழிலாளர் குடும்பங்களில் குறைவாகவும் உள்ளது. இதனால் தொழிலாளர் வகுப்பைச் சேர்ந்த நுண்மதி ஈவு கூடியபிள்ளை அதே நுண்மதி ஈவு உள்ள மத்திய உயர்வகுப்புப் பிள்ளை ஈற்றில் அடையும் நிலையிலும் வேறுபட்ட கல்விப் பெறுபெற்றதை அடைய அவர்களின் குடும்பப் பொருளாதாரமே காரணமாகும். Early Leaving என்ற அறிக்கையில் உயர்ந்த நுண்மதி ஈவுகளை உள்ள தொழிலாளர்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்த பிள்ளைகள் 11 வயதிலேயே கல்லூரியை விட்டு விலகுவதால் திறமை வீண்விரயமாகின்றது எனக் கூறப்படுகிறது.

இரண்டாம் நிலைக்கல்வியிலும் சமூகவகுப்பே முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. டி. எல். ஜெயசூரியா (D. L. Jayasuriya) அவர்களின் ஆய்வு, ஆண்பிள்ளைகளின் விழுமியங்கள் அவரவர் தந்தைமாருடைய தொழிற்கேற்ப உள்ளதென நிறுவியுள்ளது. பிள்ளைகளின் விழுமியங்களில் வேறுபாடுகள் காணப்பட்டபோதிலும், நுண்மதி ஈவு இவ்வேறுபாடுகளைக் காட்டாமையினால், வேறுபாடுகளுக்கு அடிப்படை தந்தையரின் தொழில் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. தொழில், சமூக வகுப்பினோடு தொடர்புடையதால் பிள்ளைகள் தங்கள் எதிர்காலம் பற்றிக் கொள்ளும் கனவுகள் கூடச் சமூக வகுப்பின் அடிப்படையிலேயே ஏற்படுகின்றன என்று கூடக் கூறலாம். இங்கிலாந்தை எடுத்தால் 65% தொழிலாளரின் பிள்ளைகள் புதிய பாடசாலை (Modern School)க்குச் செல்கின்றனர். இவர்களே ஈற்றில் கைத் தொழில், சுரங்கம், விவசாயம், மீன்பிடி, போக்குவரத்து, உற்பத்தி முதலியவற்றைச் செய்யும் சிறுவர்த்தகராகின்றனர். பொதுவுடைமை நாடான U. S. S. R-ல் கூட, தந்தையின் தொழிலே பிள்ளையைப் பாதிக்கின்றது. விவசாயியின் பிள்ளை உயர் கல்வி பெறுவது மிக அரிது. கீழ்க்காணும் புள்ளி விபர மூலம் இதை அறியலாம்.

பெற்றோர் தொழில்

பூரல் பல்கலைக்கழகம்

தொழில்நுட்பக்கல்லூரி

ஸ்வெட்சு லொவ்ஸ்க்

தொழிலாளர்	24.4 %	44.9 %
விசேடவல்லுனர்	38.5 %	50.1 %
அலுவலர்	19.2 %	
கூட்டுப்பண்ணை	1.0 %	4.8 %
விவசாயிகள், பிறர்	17.2 %	

எங்கள் நாட்டிலும் தந்தையின் தொழிலுக்கும் அடைவுக்கு மிடையே இணைப்புக்குணகம் அதிகமே. '52 தாயின் தொழிலுக்கும் .67 சமூகப்பொருளாதார நிலைக்கும் அளவிற்குமிடையே உள்ள தொடர்பு. 61 ஆகும். எங்கள்நாட்டில் குடும்பத்தின் பங்கு அதிகமாக உள்ளது. ம. ஜி. மக்கின்லி (D. G. Mackinley) என்பார் சமூகவகுப்பும் குடும்ப வாழ்க்கையும் (Social Class and Family Life) என்னும் ஆய்வில் நகர்ப்புறங்களில் வாழும் கீழ் வகுப்புப் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தண்டனை அளித்தலுக்குக் காரணமாய் விளங்குவது அவர்களுடைய மன முறிவு ஆகுமென்று கூறுகிறார். கைத்தொழிற் சமூகத்தில் நிலவும் அதிகார முறை, பரிசளிக்கும் முறை முதலியன இப்பெற்றோர்களை மனமுறிவு அடையச் செய்கின்றன. இம்மனமுறிவை அவர்கள் பாதுகாப்பற்ற குழந்தைகளிடம் காட்டுகின்றார்கள். தந்தையை இலட்சிய புருசனாகக் கொண்டு அவனைப் பின்பற்றித் தம்வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு தந்தையிடம் எத்தகைய உயர்வான இயல்புகளையும் காணாத பிள்ளைகள், கட்டிளமைப்பருவத்தை அடையும் பொழுது சகபாடிகளிடம் கூடிய கவர்ச்சி கொள்கின்றனர். என மக்கின்லி கூறுகின்றார்.

மேற்கறிப்பட்டவாறு குடும்பம் பாதிக்கப்படுவதினாலும், இன்றைய நவீனவசதிகளைக் பெற முடியாதுள்ளதாலும் சமூகமயமாக்கலில் குடும்பம் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்ய முடியாதுள்ளது. உதாரணமாகத் தொலைக்காட்சி, காப்புறுதி, பென்சன், வங்கித்திட்டம் போன்றனவற்றைக் கூறலாம்.

மேற்கு நாடுகளில் குடும்பத்தைவிட நிறுவனங்கள் நல்ல முறையில் கடமையைச் செய்கின்றன. ஆனாலும் குழந்தைகளைச் சமூகமயமாக்குவது, அன்பை அளிப்பது, பாதுகாப்பை அளிப்பது, ஆளுமையை உருவாக்குவது என்பதில் சிறந்து விளங்குவது குடும்பமாகும். குடும்பம் இல்லையேல் மனிதன் ஓரளவிற்கு விலங்குகளைப்போல வாழநேரிடும். தனிமனிதனின் பெருமை, மதிப்பு போன்றவை தான் செயல்படும் முறையினால் சமுதாயத்தில் அளவிடப்படுகின்றது.

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம் கருமமே கட்டளைக் கல்”.

சமூகமயமாக்கலும் சகபாடிகளும்:-

வயதிலும், சமூகமதிப்பு நிலையிலும் அண்ணளவான ஒருமைப்பாடு உடையவர்கள் Peers சகபாடிகள் என்று அழைக்கப்படுவர். ஒருவர் பிறந்த குடும்பத்திற்கு அடுத்தபடியாக, மிகவும் சக்தி வாய்ந்த சமூகமயமாக்கும் தூதுவர்களாக சகபாடிகள் விளங்குகின்

றார்கள். இன்றைய சமூக அமைப்பிலே சகபாடிகளின், செல்வாக்கு, முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. பிள்ளைகள் குறிப்பாகக் கட்டிளமைப் பருவத்தினர் தங்கள் செய்கைகளுக்குப் பெற்றோரிலும் பார்க்கச் சகபாடிகளின் ஒப்புதலையே பெரிதும் விரும்புகின்றார்கள்.

சிறுகுழந்தைகளுடைய சகபாடிகள் குழு பெரும்பாலும் குழந்தையின் விளையாட்டுக்குமுடிவாகும். ஆனால் கட்டிளமைப் பருவத்தினருடைய சகபாடிகள் குழு அவர்களுடைய உட்குழு (Chique) ஆகும். சகபாடிகள் சூழுவிலே பிள்ளை தனக்குரிய கடமைக் கூறுகளைக் கற்கத்தொடங்கும் வாய்ப்புண்டு. இதற்கு உதாரணம் விளையாட்டாகும். விளையாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட பங்கை அல்லது வேலையைப் பொறுப்பேற்கும் போது சமூகமயமாக்கல் ஆரம்பிக்கின்றது. எப்பொழுதும் பிள்ளை தந்தையாகவோ அன்றேல் சேனைத்தலைவனாகவோ விளையாடமுடியாது. விளையாட்டிலும் விதிகள் உண்டு. முதன் முதலில் பிள்ளை இவ்விதிகளை ஏற்காமலும் விரும்பாமலும் இவற்றை மீறி நடக்கலாம். ஆனால் நாளடைவில் பிள்ளை விதிகளை ஏற்கின்றது. சிறிது காலம் சென்ற பின்னர், இப்பிள்ளை விதிகளின் காவலனாக மாறி விளையாட்டில் சட்டம், ஒழுங்கு ஆகிய இரண்டினையும் தானே காத்து நிற்கின்றது. இவற்றை மீறுபவர்களுக்குக் கட்டுப்பாட்டை விதிக்கவும் பிள்ளை தவறுவதில்லை. ஜீன் பியாஜே (Jean Piaget) குறிப்பிடும் அறந்தியையும் பிள்ளை இங்கேயே கற்கின்றது. வயது முதிர்ச்சியுடையோரின் சகிப்புத்தன்மையைப் பரிசோதிப்பதற்கும் ஏற்றவிடம் சகிபாடிகளின் குழு வாகும். பிள்ளை முதிர்ச்சியுடையோரின் விதிகளை மீறி அவர்களின் சகிப்புத்தன்மையைப் பரீட்சிக்கும் அதேவேளையில் இவ்விடயம் தொடர்பாகத் தன்னுடைய சகபாடிகளை எந்தளவிற்கு நம்பலாம் என்பதையும் கற்றுக்கொள்கின்றது.

இன்றைய இளைய தலைமுறையினருடைய விழுமியங்கள் மூத்த தலைமுறையினருடைய விழுமியங்களுடன் பெரும்பாலும் முரண்படுகின்றன. ஆனால் சிலவேளைகளில் இவை ஒத்திருப்பதும் உண்டு. சகபாடிகளின் விழுமியங்கள் பெற்றோருடைய விழுமியங்களுடன் ஒத்திருக்கும் பொழுது சமூகமயமாக்கல் இலகுவாகின்றது. இதற்கு உதாரணமாக " பிள்ளை வளர்ச்சியின் சமூகவியல் " (Sociology of Child Development) என்னும் நூலில் யேம்ஸ் போசாட் (James Bossard) விபரிக்கும் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். இங்கு (Bill) " பில் " என்னும் கட்டிளமைப்பருவத்தின் கடைசிக்கட்டத்தில் இருந்த உயர்வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கும், அவரிலும் தாழ்வான வகுப்பினைச் சேர்ந்த பெண்ணுக்கும் ஏற்பட்ட உறவை

முறிப்பதற்கு பில் என்பவரின் தாயார் கையாண்டமுறை விபரிக்கப் பட்டுள்ளது. தாழ்ந்த வகுப்புப் பெண்ணுடன் பில் கொண்டநட்புறவை விரும்பாத தாயார், சகபாடிகளின் செல்வாக்கை உபயோகித்து அவ்வுறவை முறிப்பதில் வெற்றிகண்டார். அவர் அப்பெண்ணைப் பார்பதற்கு வீட்டுக்கு அழைத்து வருமாறு பில்லை வேண்டுகின்றார். அதனைத் தற்செயல் நிகழ்ச்சியாகக் காட்டுவதற்கு பில்லுடைய நண்பர்கள் சிலரையும் விருந்தொன்றுக்கு அழைத்திருந்தார். விருந்திற்கு வந்த பில்லின் சகபாடிகள் தாழ்ந்தவகுப்புப் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளாததைக் கண்ட பில்லிற்கும் அவனின் காதலிக்கும் இடையில் நிலவிய உறவில் விருந்து முடியுமுன்னர் விரிசல் ஏற்பட்டதைப் பொசாட் விளக்கியுள்ளார். சகபாடிகளின் குழுவில் பரிசுகளும், தண்டனைகளும் உண்டு. சகபாடிகள் ஒருவரோடு ஒருவர் ஒத்துப்போதலையே விரும்புகின்றனர். தனிப்பட்ட ஒருவரது விருப்பு, வெறுப்புக்கள், சமூகவாழ்வில் ஒற்றுமை நிலவுவதற்காகக் கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். வெறும் பகட்டும் சகபாடிகளினால் வெறுக்கப்படுகின்றது.

ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கும் சகபாடிகளின் குழு அவரவருடைய உள்பாங்கினையும் நடத்தையையும் பொறுத்ததாகும். இது தொடர்பாக பார்சன் என்பவரும், வைட் என்பவரும் (Parson and White) கூட்டாக ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார்கள். இவர்களின் ஆய்வின்படி உயர் தொழில்களைச் செய்ய விரும்பும் பிள்ளைகள் தம்மிலும் உயர்வான சமூகவகுப்பைச் சேர்ந்த சகபாடிகளின் குழுவையே நாடுவர். இத்தகைய நாட்டமுள்ள உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களுடைய பிள்ளைகள் பாடசாலையில் மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களைச் சகபாடிகளாகக் கொண்டிருந்தமை அவதானிக்கப்பட்டது. இதே போன்ற வேறொரு ஆய்வை எல்லீஸ் (Ellis) என்பவரும் லேன் (Lane) என்பவரும் இணைந்து மேற்கொண்டார்கள். இவர்களின் ஆய்வு நாலு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது இதில் பல்கலைக்கழகங்களிற் சுற்றும் வாய்ப்பைப் பெற்ற தொழிலாளர்களுடைய பிள்ளைகள், உயர்நிலைப்பள்ளியில் மத்திய வகுப்பைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளை நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்தமை கண்டறியப்பட்டது. இங்கிலாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த சுகர்மன் (Sugar Man) என்பவர் வேறொரு ஆய்வில் ஓர் இலக்கணப்பாடசாலை மாணவர்களையும், இரு இடைநிலைக் கூட்டுப்பாடசாலை மாணவர்களையும் உள்ளடக்கினார் இலக்கணப்பாடசாலைகளில் உடல் உழைப்பால் ஊதியம் பெறாத பெற்றோரின் பிள்ளைகளே பெரும்பாலும் காணப்பட்டனர். மேலும் இப்பள்ளிகளில் உள்ள மாணவர்களில் கட்டிளமைப்பருவத்தை அடைந்தோரிடம் புகைத்தல், பெண்களு

டன் ஊர்கற்றுதல், உடலுடன் ஒட்டிய நாகரிக உடைகளை அணிதல் போன்ற பழக்க வழக்கங்கள் பெரும்பாலும் காணப்பட்டன. ஆசிரியர்கள் குறைவாக மதிப்பிடும் இப்பழக்கங்களுக்கு மாணவர்கள் பெருமதிப்பு அளித்து, இவர்களைப் போற்றுவது குறிப்பிடத்தக்க முரண்பாடாகும்.

இடைநிலைப் பள்ளியொன்றில் நிலவும் சமூக உறவுகள். (Social Relations in a Secondary School) என்னும் நூலில் டி. எச். ஹார்கிறீவ்ஸ் (D. H. Hargreaves) என்பார் இடைநிலைப்படிதய பாடசாலை ஒன்றில் (Secondary Modern School) நிலவும் உப-பண்பாட்டை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார். இவர் தம் ஆய்விற்காகப் பதினொரு வயது தொடங்கிப் பதினெட்டு வயதுவரை உள்ள நானூறு பிள்ளைகள் படிக்கும் "லம்லி" (Lumely) என்னும் பள்ளியிலே வாழ்ந்து கல்வி கற்பித்து, அவர்களின் பாடப்புறச் செயல்களிலே பங்கெடுத்து விரிவான ஆராய்ச்சியை மேற்கொண்டார். இவர் கல்வியில் நாட்டமுள்ளவர்களுக்கும் நாட்டமற்றவர்களுக்கும் இடையில் ஒருபண்பாட்டுப் பிரிவு நிலவுவதை அவதானித்தார். கல்வியில் கருத்தாக இருக்கும் பிள்ளைகள் கடின உழைப்பாளிகளாக இருப்பதோடு உடற் சுத்தம் உள்ளவர்களாகவும், தூய்மையான ஆடைகள் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்துபவர்களாகவும் காணப்பட்டார்கள். மற்றவர்கள், நீளமாகத் தலைமயிரை வளர்த்தல், பள்ளி வளவிற்குள்ளேயே புகைத்தல், மற்றவர்களைப் பார்த்துப் பரீட்சை எழுதுதல் போன்ற பள்ளி விதிகளுக்கு மாறான செய்கைகளில் ஈடுபடக் காணப்பட்டார்கள். கல்வியில் ஈடுபாடில்லாத சகபாடிகளின் மத்தியில், விதிகளுக்குமுரணான செய்கைகள் உயர்மதிப்பைத் தருவனவாகக் காணப்பட்டன. குறைவான கல்வித்தரம் உடைய வகுப்புகளில் கல்வியில் கவனம் செலுத்துதல் சகபாடிகளின் பண்பாட்டிலிருந்து அல்லது நியமத்திலிருந்து விலகிச் செல்லும் நடத்தையாகக் கணிக்கப்பட்டது. ஆனால் உயர் கல்வித் தரத்தை உடைய வகுப்புகளில் கல்வியில் திறமையும், ஊக்கமும் மதிக்கப்பட்டமை ஹார்கிறீவ்ஸின் ஆய்வினால் நிறுவப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜேம்ஸ் கோல்மன் (James Coleman) என்பவரின் கட்டிளமை பருவத்தினரின் சமூகம் (Adolescent Society) என்னும் ஆய்வில் இன்றைய இளைய தலைமுறையினருடைய பண்பாடு மூத்த தலைமுறையினரின் பண்பாட்டிற்குப் பெரிதும் முரணாகவே காணப்படுகின்றது. இவர் அளவிலும், சமூகச் சூழலிலும் ஓத்த பத்து உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் தம்முடைய ஆய்வை நடத்தி இறுதியில் மாணவர்களின் பண்பாட்டில் உயர்மதிப்பு நிலையை அளிப்பவை கல்வியுடன் தொடர்பற்ற விட

யங்களாக இருப்பதைக் கண்டறிந்தார். ஆண்பிள்ளைகளைப் பொறுத்த அளவில் உடற்பயிற்சி விளையாட்டில் சிறப்புப்பெற்றிருத்தலும், பெண்பிள்ளைகளைப் பொறுத்த அளவில் அழகும் ஆளுமையும் உள்ளவர்களாக இருத்தலும், சகபாடிகளின் மத்தியில் உள்ள உப பண்பாட்டில் உயர் அந்தஸ்தைத் தருவனவாகக் கண்டறியப்பட்டன. ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்ட எல்லாப் பள்ளிகளிலும், வகுப்பில் சிறந்த புள்ளிகளைப் பெறுதலும், கல்வியில் உயர் நிலை அடைதலும் குறைவான மதிப்புடையவையாகக் காணப்பட்டன. பள்ளிச் சூழல் கல்வித் தரத்தை அடைவோரைப் போற்றுவதாக அமையின், உயர் நுண்மதி ஈவு உடைய பிள்ளைகளே வகுப்பிற் கூடுதலான புள்ளிகளைப் பெற்றனர். ஆனால் கல்வித் தரத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காத சூழலிலுள்ள பள்ளிகளில் உயர் புள்ளிகளைப் பெறும் பிள்ளைகள் அப்பள்ளிகளிலுள்ள கூடிய நுண்மதி ஈவுடைய மாணவர்கள் அல்லர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“பேரவாவின் சமூக அமைவு” (The Social Context of Ambition) என்ற தலைப்பின் கீழ் ஆய்வொன்றை மேற்கொண்ட ஆர். இரேணர் (R. Turner) சகபாடிகளின் குழு அமைவதில் சகபாடிகளின் சமூகப்பிறப்பு நிலை, பேரவா, முன்னேற விரும்பும் திசை போன்றவற்றால் ஏற்படும் அடுக்கமைவு போன்று, முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தில்லை என்று கூறுகின்றார். ஆனால் அவர் அம்முடிவுக்குத் தகுந்த சான்றுகளைத் தரவில்லை. சகபாடிகளின் குழு கீழ்வகுப்புக் குழந்தையின் விழுமியங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் இருக்கின்றதா? அல்லது சமூக அசைவை நாடும் மத்திய விழுமியங்களைக் கொண்ட குடும்பத்தின் வற்புறுத்தலினால் பிள்ளைகள் மத்திய வகுப்புச் சகபாடிகளின் குழு தனது குடும்ப நோக்கிற்கு வசதியான சூழ்நிலையைத் தருவதினால் அத்தகைய சகபாடிகளை நாடுகின்றதா என்பது தெரியவில்லை.

தற்பொழுது சகபாடிகளின் செல்வாக்கு அதிகமாகி வருவதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. இன்றைய பிள்ளைகள் மற்றவர்களின் சாடைகளால் வழி நடத்தப்படுகின்றனர் தீஸ்மன் என்பார் கூறுவதுபோன்று எம் ஒவ்வொருவருள்ளும் ஒரு நுண்ணிய “இரேடார்” கருவியொன்றுள்ளது. அது மற்றவர்கள் தெரிவிக்கும் சாடைகளுக்கேற்ப எமது நடத்தையை அமைத்துக்கொள்ளச் செய்கின்றது என்று கூடக் கூறலாம். தற்கால நகரங்களிலே அடுக்கு மாடிகளில் வசிக்கும் மக்கள் சிறிய குடும்பத்தையே உருவாக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளார்கள். இதனால் இக் குடும்பங்களிலே

பிறக்கும் குழந்தைகள் வினையாடுவதற்குப் போதிய சகோதரர்களின்மையால் சகபாடிகளை நாடிச் செல்லுகின்றார்கள்.

2. சமூகமாற்றங்களும், விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தொழில் நுட்பவிருத்தியும் இரு தலை முறையினருக்கிடையிற் சந்ததி இடைவேளையை உருவாக்கியுள்ளது. பிள்ளைகள் பெற்றோரின் அறிவு நடத்தை, உடைகள், தோற்றம் முதலியவை அனைத்தும் பழமையானவையென எண்ணுகின்றனர். புதுக்கருத்துக்களின் உறைவிடமாகத் தமது பெற்றோர் விளங்குவதில்லை என்பதை உணரும் பொழுதும் அவர்கள் சகபாடிகளை நாடிச் செல்வதில் வியப்பில்லை. உதாரணம் இன்றைய விஞ்ஞான யுகத்தில் நவீன சாதனங்களைப் பெறமுடியாதவர்கள் சகபாடிகள் சூழுவில் அங்கம்வகிப்பார். நம் நாட்டில் V. D. O , T. V. போன்றவற்றை பார்ப்பதற்குச் சகபாடிகள் குழு உதவுகின்றது.
3. இன்று பல்கலைக் சமூகக் கல்வியைப் பெறும் வாய்ப்புப் பலருக்குக் கிட்டியுள்ளது. இதனால் பொருளாதார வசதி குறைந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளும் உயர் கல்வியைப் பெறும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெறுகின்றார்கள். கல்வி காரணமாக உயர்வான சமூக வகுப்பொன்றை நோக்கி அசையும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெறும் பாட்டாளிகளின் பிள்ளைகள் தாமடையப்போகும் சமூக அந்தஸ்திற்குப் பெற்றோரின் விழுவியங்கள் துணை செய்ய மாட்டா என்பதை உணர்ந்து சமூக அசைவிற்காகச் சகபாடிகளை நாடுகின்றார்கள்.
4. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடைபெற்ற உற்பத்திப் பெருக்கத்தினால் நுகர்வோர்கள் கூடிய முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளனர். இன்றைய பேருற்பத்தி (Mass Production) யுகத்தில் விற்பனைப் பிரதிநிதி ஒருவர் தன் பொருட்களை மற்றவர்களுக்கு விற்க முயற்சிப்பது போல், சமூகத்தில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஆளுமையை மற்றவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்தலையே இன்று பெரும் நோக்காகக் கொண்டுள்ளனர். எனவே பிள்ளைகள் தம் சகபாடிகள் தம்மை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க முறையில் தமது நடத்தை அமைத்துக்கொள்வதில் வியப்பில்லை.

சகபாடிகளின் செயற்பாடு, பள்ளிச் சூழ்நிலையில் செயற்படும் பொழுது, கல்வியில் அது ஏற்படுத்தும் தாக்கம் ஆக்கபூர்வமாகவும் எதிராகவும் அமையலாம். சிலர் ஆசிரியருக்கு எதிராகவும் பாடசாலைக் கெதிராகவும் தொல்லை கொடுப்பர். பிரித்தானியாவில் Sugarman

என்பவரின் ஆராய்ச்சிப்படி இருசாரார் உள்ளனர். (1) கல்வியில் ஊக்கமெடுப்பவர். (2) ஆசிரியருக்குத் தொல்லை கொடுப்பவர். அமெரிக்காவில் இச் சகபாடிகள் குழு சமூக அந்தஸ்தைப் பெறுவ தற்காக விளையாட்டுக்களில் அதிகளவில் ஈடுபடுகின்றது. நம் நாட்டில் பொருளாதாரத்திற்குப் பெற்றோரை எதிர்பார்க்கவேண்டியிருப்பதால் கட்டிளமைப் பருவத்தினர், குழுக்களைப் பார்க்கிலும் பெற்றோரையே நம்பியுள்ளனர். ஆசிரியர் நவீன முறைகள்மூலம் குழு அமைப்பைப் பற்றி அறிந்து அதற்கேற்பச் செயலாற்றுவது அவசியமானதாகும்.

சமூகமயமாக்கலும் பள்ளியும் :

வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தின் வளர்ச்சி என்ற அங்கம் பள்ளி என்ற மேடையிற்ருன் அரங்கேறுகின்றது. சமூக உறுப்பினர்களால் குறிக்கப்பட்ட இடத்தில், உரிய நேரத்தில், ஏற்ற சூழ்நிலையில் வகுக் கப்பட்ட விதிகளுக்கமையக் கல்வி அளிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இடம்தான் பள்ளி. ஒருவர், சமூகத்தில் உள்ளமற்றவர் மாட்டில், எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணம் வகிக்கும் இடமும் பள்ளிதான், என்று கூறுவதும் மிகையாகாது. எப்பொழுதும் குடும்பத்தினரும், சகபாடிகளும் தான் சமூகமயமாக்கலில் முக்கிய பங்கை வகிப்பார்கள் எனவும் கூறமுடியாது சில வேளைகளில் சமூகமயமாக்கல் பள்ளிமூலம்தான் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. பொருளாதார வசதி நிறைந்த சூழ்நிலையில் இருந்து வரும் பிள்ளைகளின் சமூகமய மாக்கலை இதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம். மேலும் பள்ளியில் நடைபெறும் கல்வியில், ஆசிரியருக்கும் மாணவர்களுக்கும், மாணவர் களுக்கும் மாணவர்களுக்கு இடையில் நடைபெறும் ஊடாட்டம் (Inter-action) இடைவிடாமலும், நெருக்கமாகவும் நடைபெறுகின்றது. பள்ளியில் நடைபெறும் சடங்குகள் சமூகமயமாக்கலில் பெரும்பங்கை வகிக்கின்றன. பள்ளியை ஆரம்பித்தவர் தினம், ஆண்டு நிறைவு விழாக்கள், அதிபரின்விழா, வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டிகள் வீடுதலைக்காகப் பாடசாலை மூடப்படும் முறை, பின்பு திறக்கப்படும் முறை, பாடசாலை மாணவர் தலைவர்களுக்குப் பதவி வழங்கப்படும் முறை முதலியன சமூகமயமாக்கலில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்து கின்றன.

பள்ளியில் குழுவும், பிள்ளைகளுக்கு நல்ல விழுமியங்களை அளிப் பதற்கு துணைபுரிகின்றது. பாடசாலைத் தோட்டம், பூந்தோட்டம் வகுப்பறையில் உள்ள பாடங்கள், குப்பை கூழங்களை அகற்றும் முறை முதலியன அழகுணர்வை வளர்ப்பதில் துணைபுரிகின்றன. பள்ளியில் ஆசிரியர் உற்சாகத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கல்வியைப் போதிக்கும்போது மாணவர் உயிர்த்துடிப்புள்ள கல்வியைப் பெறு கின்றனர்.

வில்பர் புறாக்கோவர் (Wilbur Brookover) என்பார் பள்ளியில் வரலாறு கற்பிக்கும் அறுபத்தாறு ஆண் ஆசிரியர்களை மாதிரியாகக் கொண்டு நடத்திய ஆய்வில், மாணவர்களுடன் நட்புறவுடன் பழகி அவர்களுடன் விளையாட்டில் பங்குபற்றும் ஆசிரியர்களின் மேல் மாணவர்கள் நம்பிக்கை வைத்துத் தம் இரகசியங்களையும் அவர்களுடன் பகிர்ந்தனர் என்றும் கண்டிப்புடன் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களை ஏளனஞ் செய்யும் ஆசிரியர்களையும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் பெண்தன்மை உடையவராகக் கணித்தனர் என்றும் வெளியிட்டார். இவ்வாய்வின் இறுதியில், மாணவர்களினால் சிறந்த ஆசிரியர்களாகப் போற்றப்பட்டவர்கள், உண்மையில் வரலாறு போதிப்பதில் மற்ற ஆசிரியர்களிலும் சிறப்பானவர்கள் என்று கூறமுடியாதென்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. ஆர். என். புஸ் (R. N. Bush) என்பார் ஆசிரியர் மாணவர் தொடர்பாகச் செய்த ஆய்வில், ஆரம்பப்பள்ளியில் ஆசிரியர்களால் விரும்பப்படும், மாணவர்கள் இவ்விருப்பத்தைத் தம்மாசிரியர் மட்டில் பிரதி பரிப்பதில்லை என்பது தெளிவாகியது.

டேவிட்சனும், லோங் (Davidson & Long) என்பவரும் நடத்திய ஆய்வில் ஆரம்பப் பள்ளிப்பிள்ளைகள் தம்முடைய ஆசிரியர்பற்றிக் கொள்ளும் காட்சி, சமூகமயமாக்கலில் முக்கிய இடத்தைப் பெறுவது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக் காட்சி நேர்முறையில் அமையும்பொழுது இது பிள்ளைகளின் கல்விக்கும், நல்ல நடத்தைக்கும் துணை புரிகின்றது. மேற்கூறப்பட்ட ஆய்வுகளெல்லாம் ஆசிரியர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையில் நடைபெறும் ஊடாட்டம் சிக்கல் நிறைந்ததென்பதைக் காட்டுகின்றன.

20-ம் நூற்றாண்டில் (1960) பள்ளிகள் எல்லாம் நாடுகளின் முழுத் தேவையையும் நிறைவேற்றவில்லை என்பதை அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளிலும், அடையாத நாடுகளிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் இன்று பல நிறுவனங்கள் தோன்றியுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வகுப்புவாரியற்ற பள்ளிக்கூடங்கள், கூட்டுப் பாடசாலைகள், ஒன்றிணைந்த கல்லூரிகள், சமுதாயக் கல்லூரிகள், தொழிலாளர் பள்ளிக்கூடங்கள், திறந்த பள்ளிக்கூடங்கள், கட்டிடம் அற்ற பள்ளிக்கூடங்கள் என்பன குறிப்பிடத்தக்கன. எங்கள் பாடசாலைகள் இன்று பரீட்சையையே முக்கியமாகக் கருதுவதனால் சமூக நிறுவனம் செய்யவேண்டிய கடமையை மறந்துவிடுகின்றன.

பாசன்ஸ் (Parsons) என்பவர், 'இப்பொழுது பாடசாலை இயங்கும் முறையில் போட்டியே காணப்படுகின்றது. பள்ளிக்கூடங்கள் போட்டி மனப்பான்மையையும், தானே வெல்லவேண்டும் என்ற தனி

நோக்கத்தையும் உருவாக்குகின்றன. இது சமூகமயமாக்கலுக்கு விரோதமானதாகும். அடைவைக் கொண்டு மாணவரை மதிப்பிடுவதால், சிறந்த ஆளுமை உள்ளவர்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றனர். போட்டி மனப்பான்மை நல்லது போலத் தோன்றினாலும் சமூகத்தை வளர்ப்பதற்கு ஏற்றதல்ல. பள்ளியினது கடமைகற்பிப்பது மட்டுமல்ல. சிறந்த ஆளுமையை உருவாக்குவதுமாகும். இன்றைய பள்ளிகள் இதைச் செய்யத் தவறுவதனால் பள்ளிக்கூடம் தேவையில்லை' எனக் கூறுகின்றார்.

1950க்குப் பின் கல்வி கற்பிக்கும் சாதனங்கள் பல தோன்றியுள்ளன. ஒருவன் தனது அறிவைத் தன் சொந்த ஊக்கத்தினாலும், ஆர்வத்தினாலும் வளர்க்கக்கூடியதாக உள்ளது. கற்பிக்கும் இயந்திரம், நிரலித்த கற்பித்தல் முறை, வெகுசனத் தொடர்பு சாதனம், நூல்கள் பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி எல்லாம் கற்றலுக்கு உதவும் புதிய சாதனங்களாகும். தொலைக்காட்சி சிறந்த சமூகமயமாக்கும் சாதனமாக இன்று உள்ளது. முன்னேற்றமடைந்தநாடுகளில் மொத்தக் கல்வி கற்பிக்கும் நேரத்தில் 40% தனித்துப் படிப்பதற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவிருந்து நாம் அறிவது யாதெனில், மாணவனை சமூகமயமாக்கலில் பள்ளிக்கூடம் தன்பங்கை இழந்து வருகின்றதென்பதாகும். பள்ளிக்கூடம் இதனை உணர்ந்து தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்வதன்மூலமே சமூகமயமாக்கலில் ஈடுபடமுடியும்.

வளர்முக நாடுகளில் காணப்படும் இறக்குமதி செய்த கல்வி முறை அடிமைத்தனத்தை வளர்க்கின்றது. கல்வி, அபிவிருத்திக்காக அமைய வேண்டும். எழுத வாசிக்க மட்டும் அறிந்து, ஒரு சில வினாக்களுக்கு விடைகள் எழுதிப் பரீட்சையில் தேறுவது சமூகத்திற்குப் பொருத்தமற்றது. நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை விளங்கி, அதற்கேற்ற முறையில் தன்னைத் தயார்ப்படுத்திப் பிரச்சினைகளைச் சமாளிக்கக் கூடியதாகக்கல்வி அமையும்போதே, சமூகமயமாக்கல்சிறப்பாக நடைபெறும். இதற்கு அதிபர், ஆசிரியர், மாணவர்தாங்களும் ஒற்றுமையுடனும், ஆர்வத்துடனும் செயற்படுதல் அவசியமாகும்.

சமூகமயமாக்கலில் குடும்பமும், சகபாடிகளும்; பள்ளியும் ஒன்றிற்கொன்று துணையாக அமையும்போது சமூகமயமாக்கல் சமூகமாகவும் சிக்கலின்றியும் நடைபெறுகின்றது. குடும்பம் சிக்கனத்தைக் கற்பிக்க முற்படுகையில் சகபாடிகளின் குழு, பொருட்களை விரயம் செய்தலையும், அழித்தலையும் போற்றுமாயின் சமூகமயமாக்கலில் சிக்கல் ஏற்படுகின்றது. இதேபோன்ற நிலைதான், பள்ளி, கூட்டுறவு வாழ்க்கையையும், சமத்துவத்தையும் போதிக்க முற்படுகையில், குடும்பம் சுயநலத்தையும், சாதிப் பாகுபாட்டையும் கற்பிக்கும்பொழுது ஏற்படுகின்றது.

வெவ்வேறு தாபனங்கள் வேறுபட்ட நடத்தை மாதிரிகளை மாணவர்களுக்கு முன்வைக்கும்பொழுது அவர்கள் மனமுறிவடைந்து பாலியக்குற்றவாளிகளாக மாறும் நிலையேற்படுகின்றது.

பள்ளியிற் சமூகப்படுத்தல், நனவு நிலையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. எனவே ஆசிரியர்கள் சமூகத்திற்கேற்ற வகையில் பிள்ளைகளைச் சமூகவியல்பினராக்க முயற்சித்தல் வேண்டும். இதனைத் திறம்படச் செய்வதற்கு ஆசிரியர்கள் தம்முடைய சமூகத்தின் விழுமியங்களை நன்குணர்ந்தவர்களாகவும், சமூகவாழ்வின் எல்லா முயற்சிகளிலும் பங்குபற்றுபவர்களாகவும், விளங்குதல் வேண்டும். சமூகமயமாக்குதல் திறமையாகவும், முழுமையாகவும் மேற்கொள்ளப்படுவதற்குக் கல்வியறிவு, சமூகம்முழுவதிலும் பரவலாக்கப்படல் வேண்டும்.

கலைத்திட்ட அபிவிருத்தியும் அதன் வகைகளும்

“ஒரு மனிதனிடம் அடங்கிக்கிடக்கும் உள்ளார்ந்த ஆற்றல்களை வெளிக்கொணர்ந்து, உடல், ஒழுக்கம், அறிவு, ஆன்மா ஆகிய வற்றிலே பூரண விருத்தியை ஏற்படுத்துகின்ற கல்வியே மனித இனத்துக்கு எக்காலத்துக்கும் தேவையான கல்வியாகும்.”

மண்ணிலே பிறந்த ஒரு பிள்ளை, இந்த உலகைப்பற்றிய பூரண அறிவைப் பெற்றவனாகவும், அதனூடாகச் சிறந்ததொருகுடிமகனாகவும் தன்னளவிலே திறமையும் தன்னம்பிக்கையும் உடையவனாகவும், கூட்டுறவு மனப்பான்மையும், அழகியல் உணர்வும் நல்லொழுக்கமும் உடையவனாகவும், வாழ்விலே ஏற்படும் தடங்கல்களை, அச்சமின்றி எதிர்கொண்டு பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் சக்தியையுடையவனாகவும். இன்றைய நவயுகத்திலே தன்னைப் பொருத்திக் கொள்ளுபவனாகவும் வளருமாறு, அவர்களுக்குக் கல்வியென்னும் பயிற்சியை அளிக்க நாம் எல்லோரும் விரும்புகின்றோம். இத்தகைய பெறுபேறுகளை மாணவரிடையே ஏற்படுத்தும் கல்வியை எவ்வாறு வகுத்துத் திட்டமிட்டு, எந்தளவுக்குக் கற்பிக்கலாமென, அறிவியல், உளவியல் அடிப்படையிலே கல்விச் சிந்தனையாளர்கள் காட்டிய ஒழுங்குமுறையே கலைத்திட்டமாகும்.

கலைத்திட்டம் என்பதன் ஆங்கிலப் பதமான (Curriculum) என்பது இலத்தீன் மொழியிலிருந்துதோன்றியது. ஆங்கில மொழியிலே ‘ஒடும்பாதை’ என்னும் பெயருடன் வழங்கிய பின்னர் ‘வழி காட்டும் பாதை’ என்ற கருத்திலே, இச் சொல் வழங்கலாயிற்று. ஆகவே கலைத்திட்டம் என்பது பாடசாலைகளில் ஒருவன் கற்கவேண்டிய துறைகளைக் கொண்ட (Course of Study) வழிகாட்டும் பாதை என்ற பொருளில் வழங்கி வருகின்றது.

உலகில் வாழ்வாங்கு வாழ வழி காட்டும் கல்வியானது, மனித சமுதாயம் தோன்றிய காலமுதற்கொண்டு வளர்ந்து வருகின்றது. மனித நாகரீகத்தின் மிக உயர்ந்த விழுமியம் கல்வியே. பண்டைய இந்திய, கிரேக்க, உரோம நாகரீகங்களின் உயர்வுக்குக் காரணமாயிருந்ததும் கல்வி மேம்பாடே. எனினும், ஒரு நாட்டின் தேவைக்கும்

கொள்கைக்கும் ஏற்பவே கல்வியைக் கொடுக்கும் கலைத்திட்டம் மிகப் பழைய காலத்திலேயே அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. கிரேக்க நாட்டிலே கல்வி வளர்ச்சி பெற்றிருந்த ஸ்பார்ட்டா (Sparta) அதென்ஸ் (Athens) ஆகிய இரு நகர்களும் அருகருகே இருந்தும், இரு வேறு பட்ட நோக்கிலே கல்வியை வழங்கிவந்தன. ஸ்பார்ட்டா நகரக் கல்வி சிறந்த போர்வீரனை உருவாக்குவதிலும், அதென்ஸ் நகரக் கல்வி, சிறந்த குடிமகளை உருவாக்குவதிலும், வெற்றிகண்டன. எனினும் ஒருவன் முழு மனிதனாக மாறும்போது, என்ன செய்வானோ அதனையே கற்பிக்கவேண்டும் என்னும் கருத்து இருநகரக் கல்வியின் நோக்கங்களிலும் காணப்பட்டது. 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு, நூற்பயனே' என்ற முதுமொழிக்கேற்பப் பண்டைய தமிழ் நாட்டின் கல்வி, 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு நான்கையும் அளிப்பதாக இருந்தது. நிலையில்லாத பொருட்களிடையே வாழுகின்ற நமக்கு என்றும் அழிவுபடாத ஆழ்ந்த உண்மைகளை எடுத்துரைக்கின்ற கல்வி சிறப்பான பொருளாகவும், அழகிய பொருட்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், அழகிய பொருளாகவும் தமிழ் நாட்டிலே கருதப்பட்டது.

பழைய காலத்திலிருந்து, நாட்டுக்கு நாடு, தேவைக்கு ஏற்பக் கலைத்திட்டங்கள் வேறு வேறான முறையிலே அமைக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கிரேக்க நாட்டிலே ஸ்பார்ட்டா நகரத்தில் வாழ்ந்த அறநூற் பேராசிரியர் 'லிகர்கஸ்' (Lycurgus) என்பவர் உடற்பயிற்சியும் உளப்பயிற்சியும் கொடுத்துக் கல்வி புகட்டியதாக அறியமுடிகின்றது. இதனால் கிரேக்க நாட்டிலே உடற்கட்டமைந்த வீரர்கள் உருவாக்கப்பட்டனர். எனவே இந்நாட்டைப் பழைய யவன ஆசிரியர்கள் 'வீரமாபுரம்' எனப்புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர். பழைய தமிழ் நாட்டிலே அறநூல், பொருள் நூல், கலை நூல், வீட்டு நூல் எனக் கல்வியை நான்கு துறைகளாகப் பகுத்துக் கல்வி புகட்டினர். சீவகசிந்தாமணி முதலியவற்றிலே, இத்தகைய துறைகளின் விரிவான பாடங்களை நாம் காணலாம். திருக்குறளிலே அற நூல், நீதி நூல், படைக்கல நூல் முதலியவற்றின் பயிற்சிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. சுதந்திரமடைவதற்கு முன்னரும், சற்றுப் பின்னரும், இலங்கையில் இருந்த கலைத்திட்டம், இலிகிதர்களை உருவாக்கக் கூடிய வாசிப்பு, எண், எழுத்து முதலிய முக்கிய தனித்த பாடங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டிருந்தது. ஆதலால் காலத்துக்குக் காலம், நாட்டுக்கு நாடு, தேவைகருதிக் கலைத்திட்டத்திலே பாடங்கள் இடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தமையினை நாம் காண்கிறோம்.

எனவே கலைத்திட்டம் என்பதற்கு வரைவிலக்கணம் காணமுற்படுவோர் இன்று, பல விதமான கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். கலைத்திட்டமென்பது, பிள்ளைகளுக்கு அறிவைத்திரட்டிக் கொடுப்பதற்காக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கல்வி முறை. அது சமுதாயத்திலுள்ள மக்களின் நம்பிக்கை, தத்துவம், சமூக அறிவியல் விழுமியங்கள், என்பனவற்றைக் கல்வியினூடாகப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு திட்டமாகும் என்பர். அரசும், கல்வியியலாளர்களும், அனுபவமுதிர்ச்சி மிக்கோரும் சேர்ந்து, நாட்டின் தேவைக்கேற்பப் பிள்ளைகளை ஆக்கிக் கொள்ளும் நடைமுறைக்கெனத்தயாரித்துக் சொள்வதே கலைத்திட்டமாகும். தனியாளினதும் சமுதாயத்தினதும் குறிக்கோளையடைவதற்கு வழிகாட்டக்கூடிய கல்வியனுபவங்களை முன்னரே திட்டமிட்டுத் தீர்மானிப்பதே கலைத்திட்டமாகும். வகுப்பறையிலே ஆசிரியரின் இயங்கு சக்தியாக விளங்குவது கலைத்திட்டம். ஆசிரியர் மாணவர் தொடர்பின் அடிப்படையில், அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையில் உயிர்ப்புடன் இயங்கக் கூடியதாக அமைவது கலைத்திட்டம். வழிவழியாக வரும் அறிவையும், அனுபவத்திறன்களையும், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும், கல்வியினூடாக இளைஞர்களுக்கு அளிப்பதற்கு வகுக்கப்பட்டதே கலைத்திட்டம். பிள்ளையின் அறிவையும் ஆற்றலையும் வளர்த்து அவர்களைச் சூழலுக்கேற்பத்தமக்கும் சமூகத்துக்கும் நாட்டுக்கும் நற்பயன் தரத்தக்க பொருத்தப் பாடுடையவர்களாகவும், முழுமையான ஆளுமையுடையவர்களாகவும் ஆக்குதற்கு அறிஞர்களாலும் முதியோர்களாலும், ஆசிரியர்களாலும், அரசினாலும், அமைக்கப்பட்டதிட்டமே கலைத்திட்டமாகும்.

மேற்கூறிய வரைவிலக்கணங்கள் யாவற்றையும் பார்வையிட்டுப் போது பிள்ளைகளை முரண்பாடற்ற ஆளுமையுடையவர்களாகவும் சூழலுக்கும் தனக்கும் சமுதாயத்துக்குமிடையில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றவேறுபாடுகளுக்கேற்பத் தம்மைச் சீராக்கிக் கொள்ளக்கூடியவர்களாகவும் உள்ள குடிமக்களை உருவாக்குவதே கலைத்திட்டத்தின் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டுமென்பது புலனாகிறது. டக்ளஸ் (Douglas) என்பவர் கலைத்திட்டம் பற்றிக் கூறும்போது, கலைத்திட்டமென்பது பாடசாலையின் நோக்கிலே கற்பதற்குரிய சூழலை ஏற்படுத்துவதையும், மாணவனுடைய நோக்கிலே அத்தகைய சூழலில் எத்தகைய அனுபவங்கள் பெறத்தக்கன என்பதையும் திட்டவாட்டமான முறையில் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றார். ரக் (H. Rugg) என்பவர், பாடசாலையின் முழுமையானவேலைத்திட்டங்களைக் கொண்டது கலைத்திட்டம். அதில் அடங்காதவை எவையுமேயில்லை. குறிப்பாக, ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் செய்யவேண்டிய யாவற்றையும், அது உள்ளடக்கியுள்ளது. கல்வியை அடையும் முக்கியவழியே கலைத்திட்டம். அது இரு முனைகளைக்கொண்

டுள்ளது. ஒரு முனையில் பாடசாலைச் செயல்கள் உள்ளன. பாடசாலை வாழ்க்கையின் முழுமையான செயல்கள் அனைத்தையும், இது கொண்டுள்ளது. மறுமுனையில் இத்தகைய செயல்களைச் செய்வதற்குரிய பொருட் கூறுகள் உள்ளன? இதிற்கற்றற்குரிய பாடங்கள், புத்தகங்கள், செயல்களுக்குரிய கருவிகள், இசை நடன நாடக நிகழ்ச்சிகளுக்குரியன யாவும் அடங்கியுள்ளன, எனக் கூறியுள்ளார்.

கலைத்திட்டமானது சமுதாயத் தேவையின் பிரதிபலிப்பாக இருத்தல் வேண்டும். ஆகவே கலைத்திட்டத்தினை அமைக்கும்போது, கல்வியின் நோக்கத்திற்கும் சமுதாயத்தின் நோக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை நாம் மனதிலே கொள்ளுதல் வேண்டும். கலைத் திட்டம் புதியதொரு சமுதாயத்தினையே உருவாக்கவல்லது. அது மாணவனையும் அவனது அனுபவத்தையும், பாடத்தினையும், நாட்டின் அபிவிருத்தியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுவது. கல்விப் பயனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கலைத்திட்டம் அமைவதால் கல்விப் பயனுக்கும் கலைத்திட்டத்திற்கும் இடையில் தொடர்பு இருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

ஆரம்பகாலத்தில் கலைத்திட்டமானது வெறும் அறிவுத்தகவல் களைத் திரட்டிக்கொடுக்கும் ஒரு ஏற்பாடாகவே இருந்தது. ஆனால் கற்றல் என்பது மாணவனின் நடத்தையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் சாதனமாக அமைவதால் வெறும் ஏட்டுப்படிப்பினைக் கொடுக்கும் கலைத்திட்டத்தால் பயனில்லை என்பது காலப்போக்கிலே உணரப்பட்டது. ஆகவே பிள்ளையின் வளர்ச்சிப் பருவங்களுக்கும், ஆற்றல், நாட்டம் என்பனவற்றிற்கும் ஏற்பப், பிள்ளையின் அனுபவம் மூலமாக ஏற்படும் முழுமையான கல்வியைப் பிள்ளைக்கு வழங்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அத்துடன் தற்கால விஞ்ஞானப் போக்கிற்கேற்ப வாழ்வுக்கு உரியதாகக் கல்வியை வழங்குவதுதான் மாணவரிடையே ஆக்கபூர்வமான பணிகளைச் செய்யும் திறனைவளர்ப்பதற்கு வழி வகுக்கும்.

கலைத்திட்ட அமைப்பிலே மூன்று விதமான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. அவையாவன அறிவுநோக்கு, பிள்ளைநோக்கு, வாழ்வுநோக்கு என்பனவாகும். அறிவுநோக்கம் என்பது, மனிதன் தலைமுறை தலை முறையாகப் பெற்றுவந்த அறிவைப் பிள்ளைகளுக்கு எந்த வகையிலாவது கொடுத்துவிடவேண்டும் என்பதாகும். பிள்ளைநோக்கு என்பது, பிள்ளைகளின் தனியாள்வேறுபாடுகளைக்கவனத்திற்கொண்டு, அவர்களது சுதந்திரம் மகிழ்ச்சி என்பவற்றுக்கேற்பக் கலைத்திட்டத்தை அமைக்கவேண்டும் என்பதாகும். வாழ்வு நோக்கம் என்பது, பிள்ளையை எதிர்கால வாழ்க்கைக்குத் தயார் செய்யும் வகையிலே, முன்னர் கூறிய இருநோக்கங்களையும் இணைத்து, அனுபவ வாயிலாகக் கல்வியை அளிக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

எனவே கலைத்திட்டம் அமைப்பதில், பின்வரும் அம்சங்களை நாம் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். கல்வியின் நோக்கத்தினை மனதில் கொண்டே கலைத் திட்டம், எல்லா நாடுகளிலும் அமைக்கப்படுகின்றது. பின்வரும் அம்சங்களின் அடிப்படையில், கல்வியின் நோக்கத்தினை அடைவதற்குக் கலைத்திட்டம் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும்.

1. சமூகத்தின் வழி வழிச் சொத்துக்கள் யாவற்றையும் பெற்று, அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகின்றது.
2. பிள்ளைக்கு வெறும் அறிவைக்கொடுக்கும் புத்தகக் கல்வியை மட்டும் கொடுக்காது, பாடப்புறச்செயல்களையும் கலைத்திட்டக் கூட்டுச் செயல்களாக (Co - Curricular Activities) ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.
3. நற்பண்பாட்டினை விருத்தி செய்யும் முகமாக, நம்பத்தகுந்த, நேர்மையான, நீதியான, நல்லெண்ணமும் சினேகப்பண்பும் கொண்டு, ஒத்துழைப்பை நல்குவவரைக் குடிமகளை ஆக்குதல் வேண்டும்.
4. ஒவ்வொரு மாணவனது, இயல்புகளையும் தூண்டிவிடக் கூடிய தாகவும், இயல்புகளை வெளிக் கொணரக்கூடிய தாகவும் கலைத் திட்டம் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். மாணவர்களது தனியாள் வேறுபாடுகளையும், அவர்களது நாட்டம், கவர்ச்சி, ஆற்றல் என்பனவற்றையும் கருதி, அவற்றிற் கேற்ப, விரும்பிய துறைகளைக்கற்பதற்கு இடமளிக்கும் வகையில், கலைத் திட்டம் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும்.
5. சனநாயகப்பண்பாட்டின் அடிப்படையில் வாழ்க்கையை அமைக்கக் கூடியவனை உருவாக்குதல் வேண்டும்.
6. திறமைவாய்ந்த உற்பத்தியாளனாகவும், நுகர்பவனாகவும், பொருளாதாரத்தின் சக்தி முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தவனாகவும், ஆக்கமுறையிலே தனது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணக் கூடியவனாகவும் உள்ள குடிமகளை ஆக்குதல் வேண்டும்.
7. மனிதாபிமானத்தோடும், சந்தோசத்தோடும் தன்னிறைவோடும், வாழக் கூடியவனை உருவாக்குதல் வேண்டும்.
8. சிந்திக்கத்தூண்டிவிடுதல், திறனாய்வு ஆற்றலைவிருத்தி செய்தல், உண்மையைத் தேடுதல், பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல் முதலிய திறன்களைக்கலைத்திட்டம் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

9. ஓய்வு நேரத்தைப் பயன் தரும் வழிகளிற் செலவிடுவதன் மூலம் நல்ல சமூகத்தொடர்புகளைப் பெறும் பயிற்சியைக் கொடுக்கக் கூடியதாகக் கலைத்திட்டம் அமைதல் வேண்டும். சமூகவிழாக்கள், நாடகம், இசை முதலியவற்றில் ஈடுபாடுகொள்ளத் துணைபுரிவதுடன் முருகியல் உணர்வை வளர்க்கவும், மற்றவரைப் புரிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பினைக் கலைத்திட்டம் தருதல் வேண்டும். மேற்கூறிய தேவைகள் எக்காலத்துக்கும், எச்சமூகத்துக்கும், எவ்வயதடிப்படைக்கும் பொருத்தமானதாக அமையும். ஆகவே, முரண்பாடற்ற ஆளுமையை உடையவனாகவும், குழலுக்கும் தனக்கும், சமுதாயத்துக்கு மிடையில் ஏற்படக்கூடிய மாற்ற வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பத் தன்னைச் சீராக்கிக்கொள்ளக் கூடியவனாகவும் உள்ள ஒரு குடிமகனை உருவாக்குவதே கலைத்திட்டத்தின் பூரணமான நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும்.

அடுத்து, கல்வித்தத்துவ அடிப்படையில் கலைத்திட்டம் அமைக்கப்படுதல் அவசியமாகின்றது. ஒருநாட்டின் கல்வித்தத்துவம் அந்நாட்டுமக்களது வாழ்க்கைத்தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைகின்றது. இவ்வாழ்க்கைத்தத்துவம், மக்களது ஆத்மீக, கலாச்சார, ஆட்சிமுறைக் கோட்பாடுகளைப் பொறுத்தே அமையும். உதாரணமாக, கத்தோலிக்க நாடான இத்தாலியின் கல்விமுறைக்கும் பெளத்த, இந்துமதக் கோட்பாட்டைத் தழுவும் இலங்கையின் கல்வித்தத்துவ முறைக்கும் வேறுபாடுண்டு. அதேபோல், சனநாயக ஆட்சி முறையுள்ள அமெரிக்கக் கல்வி முறைக்கும், பொதுவுடைமையாட்சியுள்ள சோவியத்துக்குடியரசின் கல்வி முறைக்கும், பெரிதும் வித்தியாசமுள்ளது. ஆகவே நாம் அமைக்கவிருக்கும் கலைத்திட்டமானது, எவ்வித சமயக் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப அமைய வேண்டும், எவ்வித ஆட்சி முறைக்கேற்ப அமைய வேண்டுமென்பதனைப் பொறுத்து வேறுபடும்.

மூன்றாவது, நாம் அமைக்கும் கலைத்திட்டம் சமூகத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும், நடைமுறையிலே பயன் தரத்தக்க பாடங்களைத்தன்னகத்தே கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பிள்ளைக்கும் நாட்டுக்கும் பயன் தரும் கலைத்திட்டமே சமூகத்தால் விரும்பப்படும் கலைத்திட்டம். சமூகத்தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டாராயும் போது, நமது நாட்டையே உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். குறிப்பாகப் பல இன, மதமக்கள் வாழும் நமது நாட்டின் தற்போதைய பிரச்சினைகளையும், எதிர்காலத்தில் நோக்கவிருக்கும் பிரச்சினைகளையும் மனதிலே கொள்ளவேண்டும். இன ஒருமைப்பாடு, சகோதரத்துவம், நாட்டுப்பற்று, பொருளாதார முன்னேற்றம் இவற்றை

ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடும் வகையிலே கலைத்திட்டத்தினைத் திடப்படுத்துதல் வேண்டும்: பொருளாதார முன்னேற்றமே சமுதாயத்தின் முன்னேற்றமாகவும், அதன்தேவையாகவும் இருப்பதனால், மரபு முறைக் கல்வியினை மாற்றி, நடைமுறையிலே அதிக வேலைவாய்ப்பு, உற்பத்திப் பெருக்கம், சனத்தொகைக் கட்டுப்பாடு முதலியவற்றைத்தரக் கூடிய பாடங்களைக்கலைத்திட்டத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஆகவே கலைத்திட்டமானது, மாணவனின் வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதாகவும், பொழுதுபோக்கைப் பயன்தரும் வகையிலே கழிக்க வழிசமைப்பதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

மேலே கூறப்பட்ட கல்வியின் நோக்கம், கல்வித்தத்துவம், சமுதாயத்தேவை முதலியவற்றை நிறைவான முறையிலே நாம் அடைவதற்குப் பாடப் பொருளைக் கருவியாக உபயோகித்தல் வேண்டும். மரபு முறைப்பாடங்களைப் பெருமளவு தவிர்ப்பதுடன் புதிய பாடங்களிடையே பொதுவான இணைப்பினை ஏற்படுத்தும் வகையிலே கலைத்திட்டத்தினைச் சீர் செய்தல் வேண்டும் இத்தகைய இணைப்பே, பிள்ளையின் ஆளுமையைப் பூரணமாகவளர்க்கும். அத்துடன், குறிப்பிட்ட பாடங்களிலே மாணவன், எந்தளவு உண்மையைப் பெற்றான் என்பதைப் பரீட்சிக்கும் வகையிலேயும், பிள்ளையின் மனப்பாங்கு, ஆற்றல் என்பனவற்றை பரீட்சிக்கும் வகையிலேயும் பரீட்சைகளையும் ஆக்கிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இறுதியாகக், கலைத்திட்டம் செயற்படுத்தப்படும் பாடசாலையைப் நோக்குதல் வேண்டும். கலைத்திட்டத்தினைச் செயற்படுத்தும் பாடசாலையில், சகல வசதிகளும் இருந்தாலொழிய, வெற்றிகரமான முறையிலே அதனை நடைமுறைப்படுத்தமுடியாது. ஆதலால், பாடப்புத்தகங்கள், துணைப்பாட நூல்கள் அடங்கிய வாசிக்காலை, கட்புல செவிப்புல சாதனங்கள், ஆய்வுகூடங்கள், தொழிற் கூடங்கள் என்பனவும், திறமையுள்ள சாதாரியம் மிக்க ஆசிரியர்களும் தேவை. இத்தகைய தேவைகளை மனதிற் கொண்டே கலைத்திட்டத்தினை அமைத்தல் வேண்டும்.

கலைத்திட்ட அபிவிருத்தியும் மாற்றமும் :-

மாறிக்கொண்டே வரும் சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கு ஏற்பவும், உலகத்தின் நிலைக்கு ஏற்பவும் கலைத்திட்டத்தில் மாற்றங்கள் அடிக்கடி அவசியமாகின்றன. சமூகம் வளர்ச்சியடைந்து செல்வதனால் சமூகத்தினை மாற்றியமைக்கும் கலைத்திட்டமும், மாற்றமடைந்து செல்வதாக இருத்தல் வேண்டும். வளர்ச்சியடைந்து வரும் சமுதாய

யத்தில், கலைத்திட்டம் நிலைத்த ஒன்றாக இல்லாது நெகிழ்வுடையதாக இருத்தல் வேண்டும் பொருளாதார மறுமலர்ச்சியைப் பெறுவதற்காகப் பல நாடுகள் கலைத்திட்டத்தில் அடிக்கடி மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. ஐக்கிய அமெரிக்காவில், புரட்சிகரமான மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியதுடன், கைத்தொழிற் பொருளாதாரத்துறையிலே சீரிய அடிப்படையை வகுத்துக்கொடுத்தது 'ஜோன் டீயி' என்பவரது கலைத்திட்டமாகும். இந்த நூற்றாண்டுக்குரிய புதிய அறிவியல் தொழில் நுட்பப் பாடங்களைக் கலைத்திட்டத்திலே இவர் புகுத்தியமையால், இன்று ஐக்கிய அமெரிக்கா உலகின் முன்னணி வல்லரசாகத் திகழ்கின்றது. இன்று இலங்கையின், கலைத்திட்டத்திலும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய மாற்றங்களுடன் மனிதாபிமான உணர்விலும் மாற்றம் நிகழ்ந்துவருகின்றது. அறிவியல் மூலமாக ஒன்றே குலம் என்னும் கொள்கை உருவாகுவதற்கும், உலக ஒருமைப்பாட்டுக்கும், கலைத்திட்டம் வழிவகுக்கவேண்டும். உலக நாடுகள் ஒவ்வொன்றும் இந்நோக்கத்துக்காகக் கலைத்திட்டத்திலே நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும். அத்துடன் வளர்ந்துவரும் உளவியல் மாற்றங்களுக்கும், கற்றல் - கற்பித்தல் முறைகளின் நவீன போக்குகளுக்கும் ஏற்பக், கலைத்திட்டத்திலே நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவது கல்வியிலே பெரும் பயனைத் தருவதாகும்.

கலைத்திட்ட வகைகள்

வரலாற்றுப் பின்னணி, கல்விக் கொள்கைகள், சமூகப் பகைப்புலம், பொருளாதாரக் கொள்கைகள், அரசியல் அடிப்படைக் கொள்கைகள், அறிவு வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட புது முன்னேற்றங்கள், வளர்ந்துவரும் உளவியற் கொள்கைகள், கலைத்திட்டத்திற்கு புறம்பான முயற்சிகள், தேர்வுகள், பாடசாலைகளுக்குக் கலைத்திட்டத்தினை ஆக்குவதில் கொடுக்கப்பட்ட உரிமைகள் என்பன, ஒரு முழுமையான கலைத்திட்ட ஆக்கத்தினை நிர்ணயித்த பொழுதிலும், கலைத்திட்டங்களை எத்தகைய உருவங்களில் அமைக்கலாம் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு நிலவுகிறது. எனினும் தற்காலத்திலே பாடக்கலைத்திட்டம் செயன்முறைக் கலைத்திட்டம், மையக் கலைத்திட்டம் என்பன முக்கிய கலைத்திட்டங்களாக உள்ளன.

பாடக்கலைத்திட்டம்

இது அடிப்படையில் பாடங்களை கொண்டமைந்த கலைத்திட்டம். எண், எழுத்து, வாசிப்பு ஆகிய பாடங்கள் ஆரம்பகாலத்தில் இக் கலைத்திட்டத்தில் முக்கிய பாடங்களாக இருந்து பிற்காலத்தில் பல பாடங்களையும் கொண்டு விரிவடைந்தது. பாடத்தின் பொருளடக்க

மான உண்மைகள், திறமைகள் என்பன தர்க்கரீதியிலும், பயனளிக்கக் கூடியவகையிலும் இக்கலைத்திட்டத்திலே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கும். வழிவழியாக வரும் அனுபவங்களும், புதுப்புது அனுபவங்களும், இங்கு திரட்டிக் கொடுக்கப்படும். ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அறிவு கற்பதற்கு இலகுவானதாகவும் பயனளிக்கக் கூடியதாகவும் அமைகின்றது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பாடப்பொருளைக் கற்பதனால் மாணவன் தனது அறிவைப் பயனுள்ள முறையிலும் தொடர்பான முறையிலும் வளர்த்துக் கொள்கிறான். மாணவனின் சுய அறிவு விருத்திக்கும் பின் அதனைப் பிரயோகிக்கவும் இக்கலைத்திட்டம் உகந்தது. விசேட ஆற்றலும், சிந்தனையுமுள்ள தனியாட்களை ஆயத்தம் செய்வதில் இக்கலைத்திட்டம் வெற்றிகண்டது. வெவ்வேறு அறிவுத்துறையைத் திட்டமிட்டுக் கற்பிப்பதற்கும், முக்கிமானதற்கு முதலிடம் கொடுப்பதற்கும் இக்கலைத்திட்டம் இடந்தருகிறது. நிர்வாக அம்சங்களுக்கு இக்கலைத்திட்டம் சிறந்தது. உயர்கல்வூரிகளும் பல்கலைக்கழகங்களும் தமது புகழுகத்தேர்வு, இறுதித்தேர்வுகளை இந்த அடிப்படையிலேயே நடத்துகின்றது. கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் இக்கலைத்திட்டம் இலகுவானதாகும். பாடப்புத்தகம், விரிவுரை, வினா, பயிற்சி என்பவனவே கற்பித்தல் முறைகளாகும்.

எனினும் இக்கலைத்திட்டத்தில் உளவியல் ஒழுங்கு பின்பற்றப்படாததனால் சுற்றல் இடமாற்றம் நடைபெறமாட்டாதென்றும், அதனால் மாணவனது சிந்தனை மந்தமாகவே வளர்ச்சியடையுமெனவும் கூறுவர். பாடப்பொருளைக் கருக்கிக் கற்பிப்பதனால் அறிவுத் தொடர்பு ஏற்படும் எனக் கூறமுடியாது. வாழ்க்கை அனுபவங்கள், மாணவர்க்கு நாட்டமுள்ள அனுபவங்கள், வாழ்வில் அனுபவிக்கக் கூடிய அனுபவங்கள் முதலியன இக்கலைத்திட்டத்தில் இல்லாமை பெருங்குறைபாடாகும். அத்துடன் சுற்றற் குறிக்கோள் மிகவும் குறுகிய இலக்குடையதாக அமைந்திருப்பதும் இதன் குறைபாடாகும்.

இத்தசைய குறைபாடுகளை நீக்குவதற்காக, இணைப்புறு அல்லது தொடர்புறு பாடக் கலைத்திட்டம், பரந்ததுறைக் கலைத்திட்டம் என்பன கொண்டு வரப்பட்டன. இணைப்புறு பாடக் கலைத்திட்டத்தில் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பாடங்கள் அவற்றின் எல்லைகள் சிதையாதவாறு இணைக்கப்படும். உதாரணமாக வரலாறு, புவியியல், பொருளியல் முதலியவற்றை இணைத்து அவற்றின் பொதுவான தொடர்பையும் விளக்கத்தையும் பிள்ளைகளுக்கு அளித்தலாகும். பரந்ததுறைப் பாடக்கலைத்திட்டத்தில், ஒரு பாடம் பல பரந்ததுறைகளை உள்ளடக்கியதாக அமைக்கப்படும். ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட அறிவைப் பிள்ளைகளுக்கு அளிப்பதே இக்கலைத்திட்டத்தின்

நோக்கமாகும். வேறுபடுத்தப்பட்டிருந்த பாடப்பொருட்கள் தத்துவ ரீதியிலும், வரலாற்று ஒழுங்கிலும் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டன. உதாரணமாக எழுத்து, வாசிப்பு, பேச்சு என்பன மொழித்திறன் என ஒரு பாடமாகவும், வரலாறு, பொருளியல், புவியியல், சமூகவியல் என்பன சமூக அறிவியல் என ஒருபாடமாகவும் ஒருமைபெறுகின்றன. இது இவ் பாடங்களில் ஒற்றுமை, தொடர்பு என்பன ஏற்படும்.

செயன்முறைக் கலைத்திட்டம்

பாடக்கலைத்திட்டத்தின் மேற்கூறிய குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யும் நோக்கமாகச் செய்த முயற்சிகளில் ஒன்றே செயன்முறைக் கலைத்திட்டம். பயனற்ற கற்றல், மந்தமான கற்றல், மாணவரின் தனிப்பட்ட தேவைகள், நாட்டங்கள் எனபவற்றைத் தீர்க்குமுகமாக இக்கலைத்திட்டம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. 'மனிதர்கள், எதனை அனுபவிக்கின்றார்களோ அதை அவர்கள் கற்கிறார்கள்' என்பது இக்கலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையாகும். குழந்தையைமையமாகக் வைத்த கற்றற் திட்டம் இதுவாகும். பிள்ளைகளிடையே காணப்படும் உந்தல்களான சமூக உந்தல், ஆக்க உந்தல், புதியவற்றைக் கண்டுபிடித்துப் பரிசோதிக்கும் உந்தல், கலையுணர்வை வெளிப்படுத்தும் உந்தல் என்பன ஊடாக, அவர்கள், தமது நாட்டத்திற்கும், ஆற்றல்களுக்கும் ஏற்ற முறையில் தாம் விரும்பிய செயல்களைச் செய்வதன் மூலம் கல்வியறிவைப் பெறும் வகையிலே செயன்முறைக்கலைத் திட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஜோன் டூயி என்பவரால் அமைக்கப்பட்ட இக்கலைத்திட்டம் கலைத்திட்ட உலகில் பெரும் மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. இக்கலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையிலேயே பிரச்சினைத் தீர்வு, செயற்றிட்ட முறை, கண்டறிமுறை முதலிய கற்பித்தல் முறைகளும் தோன்றின. தேவைகள், அனுபவங்களுடன் தொடர்பான கற்றலே ஒருவனுடைய நடத்தையை மாற்றுகின்றது. பிள்ளை தம்மை எதிர்நோக்கியிருக்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவும் விடயங்களையும், அவர்களது உண்மையான தேவைகளைப் பெறுவதற்கு அவர்கள் கையாளும் முறைகளையும், நாட்டங்களுடன் தொடர்பான செயன்முறைகளையும் நன்கு கற்கின்றனர். தர்க்க ரீதியில் ஒருவன் ஒருவிடயத்தை ஆராய்ந்து கற்கவேண்டுமாயின் அவ்விடயத்தை அவன் செய்ய வேண்டும். கற்பவன் ஊக்கத்துடன் கற்கவேண்டுமாயின் முக்கியமான செயற்பாடுகளில் அவன் ஈடுபடுவதும், தனது சுய இலக்குகளையும், தனது தேவைகளையும் அடைவதற்குத் தடையாக இருப்பவைகளை நீக்குவதும் முக்கியமானவை. அங்குதான் உண்மையான கற்றல் நடைபெறுகிறது.

செயன்முறைக் கலைத்திட்டத்தின் சிறப்பு என்னவெனில், மாணவர்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் முறைகளைக் கையாள ஊக்கு விப்பதுடன் தமது பணிகளைத் தாமேதோற்றுவித்தும் கொள்கின்றனர். பாடப்பொருள் ஒன்றாக இணைந்து செயற்படுகின்றது. கற்றதை அன்றாடத் தேவைக்கு மாணவர்கள் எவ்விதம் உபயோகிக்கலாம் என்ற வகையில் இங்கு கற்பித்தல் நடைபெறுகிறது. எனினும் இக் கலைத்திட்டக் கற்றலுக்கு உண்மைச் சூழலும் நாட்டமும் அடிப்படையாக இருப்பதனால் முன் கூட்டியே இப்பாடங்களைத் திட்டமிடமுடியாதுள்ளமை இதன் குறைபாடாகும்.

வேறொருவகைக் கலைத்திட்டம் 'மையக் கலைத்திட்டம்' எனப் படுகின்றது. மையக் கலைத்திட்டம் என்பது தேவையான பாடங்களின் ஒரு கூட்டமாகும். கூட்டமாக இருக்கும் இப்பாடங்கள் கலைத்திட்டத்தில் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றிருக்கும். இப்பாடங்களைச் சுற்றி, மையத்தின் பகுதியல்லாத தெரிவுப் பாடங்கள் சூழ்ந்து காணப்படும். பாடக் கலைத்திட்டத்தின் எல்லைகளை உடைத்து இணைப்பை ஏற்படுத்தும் முறையில் பாடக் கலைத்திட்டத்தின் சாயலையும், கற்றலுக்கும் வாழ்க்கைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தும் வகையில், செயன் முறைக் கலைத்திட்டத்தின் சாயலையும் கொண்டது மையக் கலைத்திட்டமாகும். அறிவியல் தொழில்நுட்ப வியல் வளர்ச்சியினால் வேகமாக மாற்றமடைந்துவரும் சமுதாயத்தில் பொதுவிழுமியங்களையும், பொதுநோக்கங்களையும் வளர்த்துப், பாடங்களிடையே இணைப்பொருமையை ஏற்படுத்துவதே இக் கலைத்திட்டத்தின் சிறப்பாகும். சமூகத் தொழில்களை மையமாகவும், சமூகப் பிரச்சனைகளை மையமாகவும், கொண்டு கலைத்திட்டங்களை உருவாக்கலாம். மத்தியிலே கூட்டாக அமைந்திருக்கும் பாடங்கள் சகல மாணவர்க்கும் பொதுவானதாக அமையும். உதாரணமாக மொழி, கணிதம், சமயம் முதலியன. சூழவுள்ள பாடங்களே தெரிவு செய்வதற்குரிய பாடங்கள். இவற்றுள் தொழிலை நோக்கமாகக் கொண்ட பாடங்கள் இருக்கும். உதாரணமாக மருத்துவ, பொறியியல் பாடங்கள். இப்பாடங்களுள் ஒன்றையோ பலவற்றையோ தெரிவு செய்து ஒரு தொழிலுக்கு மாணவன் பயிற்சி பெறலாம். இக்கலைத் திட்டத்தில், பிள்ளைகளின் நாட்டத்திற்கு முக்கியத்துவமளிக்கப்படாத போதிலும், அவர்கள் கற்கும் விடயங்கள் அவர்கள் வாழும் சமூகத்தோடு ஒட்டிய பிரச்சனைகளாக இருப்பதனால் அவர்களது நாட்டங்கள், தேவைகள் முதலியவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதற்குப் போதிய சந்தர்ப்பங்கள் அளிக்கப்படுகின்றன.

மையக் கலைத்திட்டத்தில் முக்கிய நான்கு பண்புகள் காணப் படுகின்றன.

1. பொதுவான சுற்றல்— கலைத்திட்டத்தின் மையப்பகுதி சகல மாணவர்க்கும் தேவையான பாடங்களைக் கொண்டிருக்கும்.
2. செயன்முறைகளைக் கூட்டாகத் திட்டமிடல்— கற்பதற்கெடுத்துக் கொண்ட பிரச்சினை, செயன்முறைகளைத் திட்டமிடுவதில் ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒன்றுசேருகின்றனர்.
3. விசேட தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் வசதிகள்— பிள்ளையின் விசேட தேவை, நாட்டத்துக்கேற்பச் செயல் முறைகளை மாற்றியமைக்கலாம்,
4. தேவைகள் மூலம் திறன்கள் கற்பிக்கப்படல்— உட்கருக் கலைத் திட்டம் வெவ்வேறு விதமான திறன்களை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய தேவைகளைத் தோற்றுவிக்கும் பிரச்சினை, அனுபவம் முதலிய வற்றை அளிக்கின்றது.

சமநிலைக் கலைத்திட்டம்

இன்றைய கலைத்திட்ட அமைப்பில் முக்கிய குறைபாடு என்ன வெனில் சமநிலை இல்லாமையேயாகும். இடைநிலைக் கலைத்திட்டத்திலே இக்குறைபாடு உண்டு. வளர்ந்துவரும் அறிவியல் வேகம், பாரம்பரியம், பண்பாட்டு முறைகள் முதலியவற்றை சிதைக்காத வகையிலும், அதேநேரம் வளர்ச்சிக்கேற்ற வகையில் புதிய முறைகளைப் புகுத்தும் வகையிலும் கலைத்திட்டம் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும். ஒரு மனிதன் சகல நிலைகளிலும் பூரணத்தன்மை பெறவேண்டும். 'ஜக்ஸ்' என்ற அறிஞர், கலைத்திட்டத்தில் சமநிலையைக் கொண்டு வருவதற்கு ஆறு பிரதான வழிவகைகளைக் கூறுகின்றார். அதாவது, உடலியற் செயற்பாடுகளை நிர்ணயிக்கும் கல்விமுறையாகக் கலைத் திட்டம் அமைதல் வேண்டும். சமூகத் தொழிற்பாடுகளான சமூகத் துடன் தொடர்பு கொள்ளும் திறன்களைக் கலைத்திட்டத்தில் சேர்த்தல் வேண்டும். இன்னும் கற்பனைத் திறனை வளர்த்தல், ஆக்கத் திறனை வளர்த்தல், அறிவியல் கல்வியைப் பெறும் திறனை வளர்த்தல், ஆன்மீகக் கல்வியை ஊட்டுதல், என்பனவற்றுக்குக் கலைத்திட்டத்தில் இடம் கொடுத்தல் வேண்டுமென்றார் இத்தகைய பண்புகளைக் கொண்டே சமநிலைக் கலைத்திட்டம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

கலைத்திட்ட அபிவிருத்தியும் வெள்ளையறிக்கையும்

குறிப்பாக 1983-ம் ஆண்டிலிருந்து பரீட்சார்த்தமாக நடைமுறைப்படுத்தவிருக்கும் இலங்கையின் கல்வி வெள்ளையறிக்கையைக் கலைத்திட்ட அபிவிருத்தி நோக்கியே ஆராயலாம்.

ஆரம்ப நிலையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கலைத்திட்டம் ஒன்றிணைந்த கலைத்திட்டமாகும். இங்கு பிள்ளைகளது திறன்களின் வளர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆரம்ப நிலையிலேயே இத்தகைய திறன்களின் பயிற்சி பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டால் பிற்காலத்தில், 'வேலைகள் உலகத்துக்கு' மாணவர்களை எடுத்துச் செல்வதற்கு இது இலகுவாக இருக்கும். ஒரு தொழிற்றுறையிலே, சிறப்பான்மைக் கல்விக்கான அடிப்படையை, மிக இளம் வயதிலேயே ஒரு மாணவன் பெறத்தக்க பயிற்சியை இக் கலைத்திட்டம் கொடுக்கின்றது. தன்னைக் குழுவள்ள பொருட்களையும், உபகரணங்களையும் உபயோகித்துக் கொள்வதற்கான பயிற்சியையும், சில தொழில் முன்னிலைத் திறன்களையும், இக் கலைத்திட்டத்தினூடாகப் பிள்ளை பெறும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

கனிஷ்ட இடைநிலைக் கலைத்திட்டம் ஒன்பது பாடங்களைக் கொண்டிருக்கும். முதல் மொழி, சமயம், கணிதம், ஆங்கிலம், அறிவியல், சமூகவியல், அழகியற்கலை, வாழ்க்கைத் திறன்கள், சுகாதார — உடற்கல்வி என்னும் ஒன்பது பாடங்களுடன், பாடசாலை விரும்பினால், பயிற்சிச் சிங்களம் அல்லது பயிற்சித் தமிழ் என்னும் பாடத்தினைப் பத்தாவது பாடமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இதே கலைத்திட்டம் சிரேஷ்ட இடைநிலையில் சிறிது மாற்றத்துடன் தொடர்ந்து பின்பற்றப்படுகின்றது. எட்டாவது பாடமான வாழ்க்கைத் திறன்களுக்குப் பதிலாக தொழில்நுட்பவியற் பாடம் இடம் பெறுகிறது. அத்துடன் அழகியற்கலைப் பாடத்திற்குப் பதிலாகப் பயிற்சிச் சிங்களம் அல்லது பயிற்சித் தமிழ் என்னும் பாடத்தைப் பாடசாலைகள் விரும்பினால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்.

இக் கலைத்திட்டத்தினூடாக நற்பிரசைக்கான ஒரு பயிற்சியே கொடுக்கப் படுகின்றது. மரவேலை, உலோகவேலை, விவசாயம், மனையியல் முதலிய பாடங்களினூடாகத் தொழினுட்பத்துக்கான வாழ்க்கைத் திறன்களின் பயிற்சி கொடுக்கப்படுகின்றது. தேசிய ரீதியாக நடத்தப்பெறும் கல்விப் பொதுத் தராதரத் தேர்வில் முதல் மொழி, கணிதம், ஆங்கிலம், அறிவியல், சமூகக்கல்வி என்னும் ஐந்து பாடங்களும் இடம்பெறுகின்றன. ஏனைய பாடங்களுக்கு மாவட்ட ரீதியான தேர்வுகள் நடத்தப்படும். சமயத்துக்குக் கூடிய இடம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமெனவும் கருத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கலைத் திட்டத்திலே இடம்பெறும் வகையிலே பாடத் துணைச் செயல்களாக (Co-curricular Activities) மூன்று அம்சங்கள் இடம்பெறுகின்றன.

1. வினையாட்டும் உடற்பயிற்சியும்
2. கடைற் பயிற்சி, சாரணர் இயக்கம்
3. பொழுதுபோக்குக் கழகங்கள், செயற்றிட்டக் கழகங்கள்

பிள்ளையின் வளர்ச்சியிலும் கல்வியிலும் மேற்கூறிய மூன்று அம்சங்களும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன. உள்ளத்தையும் உடலையும் வளர்க்கும் வகையிலே இவை உதவுகின்றன.

இக்கலைத் திட்டத்தில் பிள்ளையின் அடிப்படைத் திறன்களுக்கு முக்கிய பயிற்சி கொடுப்பதுடன் பாடசாலைகளுக்கும் பாடங்கள் தெரிவிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கைத் தொழிற்றுறையிலும் விவசாயத்துறையிலும் வளர்ச்சியடைந்து வரும் இலங்கைக்குத் தேவையான சிறப்பாண்மைக் கல்வி பெற்றவர்களை இக்கலைத் திட்டத்தினூடாக உருவாக்கலாம். கவர்ச்சியடிப்படையிலே, பிள்ளைகளது மனப்பாங்கிற்கு ஏற்பக் கற்கைத் துறைகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதும் இக்கலைத் திட்டத்திலே குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கற்பித்தல் பொது முறைகள்

“மனிதனிடம் மறைந்திருக்கும் பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வி”

— சுவாமி விவேகானந்தர்

பிள்ளைகளிடம் இயல்பாக அமைந்திருக்கும் தனித்தனித் திறன்களை வெளிப்படுத்தி அவற்றை முழுமையாக வளர்த்து, அவர்களது சூழலுக்கேற்பச் சிறந்த பொருத்தப்பாடு (adjustment) அடைய உதவுவது கல்வி. இத்தகைய சிறந்த கல்வியின் மூலம் பிள்ளைகள் தங்கள் வாழ்வைச் சிறப்பிப்பது அமைத்துக் கொள்ளவும், வாழ்க்கையில் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளைத் தகுந்த முறையில் விடுவிக்கவும் வல்லமை பெறுவர். எனவே, தமக்கும், சமுதாயத்திற்கும் நற்பயன் நல்கக் கூடிய ஆளுமையுடையவர்களாக அவர்களை ஆக்குவதே கல்வியின் நோக்கம் என்பர். இந்நோக்கத்தை நிறைவு செய்வது ஆசிரியர்களாற் கையாளப்படும் கற்பித்தல் முறையாகும். கற்பித்தல் காரணமாக ஏற்படும் கற்றலினால் பிள்ளைகளின் நடத்தைகளில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். ஆகவே, அறிவைத் திரட்டி வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களாகவோ, கற்றதை அப்படியே பதித்து வைத்திருக்கும் அச்சப் புத்தகங்களாகவோ பிள்ளைகளைக் கருதித் கற்பிப்பது அவ்வளவு பொருத்தமானதன்று.

பழைய கல்வி முறையில் ஆசிரியரும் பாடப்பொருளுமே முதன்மை பெற்றிருந்தன. மாணவர் ஆசிரியருக்கு அடிபணிந்து ‘சித்திரப்பாவையின் அத்தகவடங்கி’யிருந்து கல்வியைக் கற்றனர். ஆசிரியர், ‘கொள்வோன் கொள்கை அறிந்து’ கற்பித்தார் எனினும் ஆசிரியருடைய கவனம் முழுவதும் தம் அறிவுத்திறனையும், பாடத்திறனையும் பிள்ளைகளுக்குத் தம்மாவியன்றவரை எந்த அளவுக்குக் கொடுக்கமுடியும் என்பதில் சென்றதே தவிரப் பிள்ளைகளின் உள்ளம் பற்றி அறிவதில் அதிகம் கவனஞ் செல்லவில்லை. இத்தகைய இயல்பு இன்றும் சில ஆசிரியர்களிடம் காணப்படுகின்றது. “நாம் படித்துப் பட்டம் பெற்றுள்ளோம்; சிறந்த அறிவைப் பெற்றிருக்கின்றோம்; அந்த அறிவைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிப்பதில் என்ன தடை இருக்கின்றது; அப்படித் கற்பிப்பதற்கு ஏதாவது முறைகள் தேவையா?” என ஏளனம் செய்வோரும் உளர். ஆனால் உண்மையான ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபடுவோர் ‘பிள்ளைகள் உயிரும் உள்ள

மும் உடையவர்கள், துடிப்பான செயல்களில் ஈடுபடுவதற்குரிய தனித்திறன்களை உடையவர்கள் என்பதை உணர்ந்து, அவர்களின் தேவைக்கேற்பத் தமது கற்பித்தல் முறைகளை அமைத்துக் கொள்வர். இதனாலேயே "ஆசிரியர் ஆசிரியராகவே பிறக்கின்றார்; அவர் உருவாக்கப்படுவதில்லை" (teachers are born, not made) என்னும் கருத்தும் உருவாகியது

ஆனால் இக்கருத்தினை நாம் அப்படியே ஏற்கவேண்டும் என்பதில்லை. பழைய கல்விக் கொள்கைகள் படிப்படியாக மறைந்து, புதிய கல்விக் கொள்கைகளும் கருத்துக்களும் வெளிவருகின்றன. அவற்றின் அடிப்படையில் புதிய கற்பித்தல் முறைகள் உருவாகி வருகின்றன. ஆசிரியர்கள் அவற்றை அறிந்து தமது கற்பித்தல் முறையை ஒழுங்காகவும் சிறப்பாகவும் அமைத்துக்கொள்ள முடியும். இதன் காரணமாகவே ஆசிரியர், பயிற்சிபெற வேண்டிய அவசியத்தைக் கல்வி அறிஞர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர். மேலும், பிள்ளைகளை அடக்கு முறையால் பாடசாலைகளில் அடக்கிவைத்துக் கற்பித்த காலம் மாறிவிட்டது. இன்று பிள்ளைகளின் இயல்பான வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டும் நிலையங்களாகப் பாடசாலை மிளிர்வேண்டும் என்னும் கருத்து வளர்ந்து வருகின்றது. அதுமட்டுமன்றி ஆசிரியர் பாடப் பொருளைத் பிரம்பினதும், தண்டனையினதும் உதவியுடன் கற்பிக்காது, பிள்ளைகளின் விருப்பு நிலைக்கேற்ப ஊக்கமளிக்கும் கவர்ச்சிபரமான முறைகளைக் கையாண்டு, சுதந்திரமான உறவு நிலையிற் கற்பித்து, அவர்கள் பூரணவளர்ச்சி பெறுவதற்குரிய வழிகாட்டியாக மாறிவருகின்றார்.

இத்தகைய பிள்ளை மையக் (child centred or paedocentric) கல்விக் கொள்கை முதன் முதல் ரூசோ என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. அவருடைய கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்ட அறிஞர்கள் காலத்திற்குக் காலம் அதற்குப் புது மெருகும், உருவமும் கொடுத்து நடைமுறைப்படுத்தலானார்கள். இவ்வாறு புதிய உருவத்துடன் தோன்றிய கற்பித்தல் முறைகள், ஒரு நாட்டில், ஒரு நேரத்தில் தோன்றியவையல்ல. பல இடங்களில் பல்வேறு அறிஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டவையாகும். இம்முறைகள் யாவும் ஒன்றையொன்று தழுவினவாகவே காணப்படுகின்றன. இதனால் இக்கற்பித்தல் முறைகள் வெளிப்பார்வைக்கு வேறுபட்டவைபோலத் தோற்றினும், ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது ஒன்றுடனொன்று தொடர்பான பல பொதுத் தன்மைகளைக் கொண்டனவாயும், பிள்ளைகளின் இயல்பான வளர்ச்சியினை வலியுறுத்துவனவாயும் காணப்படுகின்றன.

கல்வி உளவியலின் வளர்ச்சி காரணமாக இன்று கற்பித்தல் முறைகளிற் புதுமையான மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டு வருகின்றன. ஒரு வகுப்பிலுள்ள பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒரேவிதமான ஆற்றல், திறமை, கவர்ச்சி உள்ளவர்கள் எனக் கருதக் கூடாது எனவும், அவர்களிடம் தனியாள் வேறுபாடுகள் (individual differences) உண்டு என்பதைக் கவனத்திற்கொள்ளவேண்டும் எனவும் கல்வி உளவியல் விளக்குகின்றது. பிள்ளைகளின் இயல்புக்கங்கள், மனவெழுச்சிகள், உளப்போக்குகள், நுண்ணறிவு என்பவற்றை அறிந்து அவர்களின் இயல்பான வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்ட வேண்டும் என்னும் உளவியற் கருந்து எல்லோராலும் ஏற்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாகக் கூட்டமாகவைத்துக் கற்பிக்கும் வகுப்புக் கற்பித்தல் முறை கண்டிக் கப்பட்டுத் தனியாள் கற்பித்தல் முறைகள் தோன்றியுள்ளன. கிண்டர் கார்டன் முறை, மொன்ரிசூரி முறை, விளையாட்டு முறை, பிரச்சனை விடுவித்தல் முறை, (தானே) கண்டறி முறை, வினெட்காத் திட்டம், டோல்ரன் திட்டம், செயற்றிட்ட முறை, அலகுமுறைக் கற்பித்தல், நிரலித்த கற்பித்தல் முறை ஆகியன, புதிய கற்பித்தல் முறைகளிற் சிலவாகும். இம் முறைகள் பற்றிச் சுருக்கமாக அறிந்திருப்பது நன்று.

கிண்டர்கார்டன் அல்லது 'குழந்தைகள் பூங்கா' முறை (Kindergarten Method)

கற்பித்தல் முறையில் பிள்ளையின் முக்கியத்துவத்தினை வற்புறுத்திய ரூசோவின் கருத்துக்களை நடைமுறைப்படுத்தியவர் பெஸ்டலோசி என்பவராவார். புலன் வழிப்பயிற்சி மூலம் பிள்ளைகளிடம் மறைந்திருக்கும் இயல்பான ஆற்றல்களை வளர்க்க முடியும் என்னும் கருத்தை உலகுக்கு ஈந்தவர் இவரேயாவார். மேலும், இவர் "பூரணமான மனித வளர்ச்சிக்குரிய பண்புகள் குழந்தையிடம் அடங்கியுள்ளன; அவற்றை வெளிப்படுத்தி அக்குழந்தையைச் சிறந்த ஆளுமையுடையவனாக்க வேண்டியது கல்வியின் பொறுப்பு" என்றும் கூறியுள்ளார். இதன் காரணமாகக் குழந்தைகளின் கல்வி வளர்ச்சியில் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார். குழந்தைகள் கல்வி பயிலும் இடம் அவர்களுக்கு வெறுப்பை ஊட்டாது, இயற்கையான இல்லைச் சூழல் போன்று அன்பும், பரிவும், சுதந்திரமும் தருவதாக இருக்க வேண்டும், என்பது இவர் கருத்தாகும்.

பெஸ்டலோசியின் இக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் குழந்தைகள் பயிலும் பாடசாலை இன்பப் பூங்காவாக விளங்கும் வகையில் அமைத்தவர் புரோபல் என்பவராவார். குழந்தைகள் வளரும் செய்களுக்கு ஒப்பானவர்கள், செய்கள் வளர்வதற்குத்

தோட்டக்காரன் செடிகளின் வளர்ச்சி நிலையில் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பதுபோல முழுமனிதராக வளர்ச்சி பெறும் குழந்தைகளின் வளர்ச்சிக்குரிய சூழலை ஏற்படுத்தி, அவர்களின் வளர்ச்சியிற் கவனஞ் செலுத்தும் தோட்டக்காரரை ஆசிரியர் இருக்க வேண்டும். தனித்தனியே ஒவ்வொரு குழந்தையின் வளர்ச்சியிலும் அவர் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். மேலும் தோட்டக்காரன் செடிகளின் வளர்ச்சியில் எவ்வளவுதான் கவனஞ் செலுத்தினாலும் செடிகள் அவற்றின் இயல்புக்கேற்றபடியே வளரும். அதுபோலக் குழந்தைகளும் தம் உயற்கை ஆற்றல்களுக்கும், இயல்புக்கங்களுக்கும் ஏற்பக் கவர்ச்சி பெறுவர். இவ்வேறுபாட்டை ஆசிரியர் அறிந்து குழந்தைகளிடம் மறைந்திருக்கும் இயல்புக்கங்கள், திறன்கள் என்பவற்றை வெளிப்படுத்தி, அவை வளர்வதற்கு உதவி புரிந்து, அவர்கள் முழு ஆளுமை பெற்றுப் பயன்தரத்தக்க வாழ்வு நடத்துவதற்கு வழிகாட்ட வேண்டும்.

குழந்தைகளின் கற்றலில் அவர்களின் நாட்டம், ஊக்கம் செயல்கள்; அனுபவங்கள் என்பன முக்கியமானவை. குழந்தைப்பருவம் விளையாட்டில் விருப்புடைய பருவமாகும் விளையாட்டின் மூலம் உரிமை, மகிழ்ச்சி, சுதந்திரம், தனித்திறமை என்பன வெளிப்படுகின்றன. எனவே 'கிண்டர் கார்டன்' முறையிற் பாடப் புத்தகம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. அங்கு குழந்தைகளின் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளித்து, அவற்றை நல்வழியில் வெளிப்படுத்தி வளர்க்கும் விளையாட்டு மூலமே கல்வியளிக்கப்படுகின்றது. இம்முறை பிள்ளைகளின் உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கிணைந்து வளர்ச்சி பெறுவதற்கு உதவுகின்றது. அபிநயம், இசை, இயக்கம் என்ற அடிப்படையில் குழந்தைகள் ஆடிப்பாடி மகிழ்கின்றனர். ஆர்வம் அதிகரிக்க அவர்களின் ஆற்றலும் அறிவும் வளர்ச்சியடைகின்றன. எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து கூடி, ஆடி விளையாடுவதால் கூட்டுமனப்பான்மை, மற்றவர்களை மதித்து நடக்கும் பண்பு, ஒழுக்கக்கட்டுப்பாடுகள் என்பன இயல்பாகவே குழந்தைகளிடம் ஏற்பட்டு வளர்ச்சி பெறுகின்றன. இதனாலேயே "கிண்டர்கார்டன் என்பது இல்லம், சமூகம், நாடு ஆகிய மூன்றையும் வளர்க்கும் நிலையம்" என புரோபல் விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

இம் முறையிற் குழந்தைகளுடைய புலன்களின் பயிற்சியில் மிகுந்த கவனஞ் செலுத்தப்படுகின்றது. அவர்களின் கற்பனாசக்தி வளர்ச்சிக்குச் சித்திரம் மிக முக்கியமாக விளங்குகின்றது. அதனாற் குழந்தைகள் தாம் பார்க்கும், கேட்கும் விடயங்களைச் சித்திரமாக வரைவதற்கு ஊக்குவிக்கப்படுவர். மேலும் குழந்தைகளுடைய புலன்

களின் பயிற்சிக்கென்றே இருபதுக்கு மேற்பட்ட துணைக் கருவிகளைப் புரோபல் வழங்கியுள்ளார். அவை இன்றும் "புரோபலின் கொடை" என்றே வழங்கப்படுகின்றன. இக்கொடைப் பொருட்களின் உதவியுடன் விளையாட்டு ஆரம்பித்ததும் அவை பற்றிய பேச்சு, பாட்டு, அபிநயம் என்பன மூலம் குழந்தைகளின் ஆற்றல்கள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன; கொடைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தும் முறைபற்றிப் பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியரே வழிகாட்டுவார். புரோபலின் கொடைப் பொருட்களின் சில :-

1. வானவில்லின் வர்ணங்களைக் கொண்ட ஆறு கம்பளி நூற் பந்துகள்.
2. மர உருண்டைகள், கனவடிவ மரச்கூற்றிகள், நீள்வடிவ மரச்கூற்றிகள்.
3. சிறு சிறு கனவடிவ உருவங்கள்; இவை பல்வேறு அளவுகளில் நீள் சதுரங்களாகவும், வேறு வடிவங்களாகவும் பகுக்கப் பட்டிருக்கும்.
4. வர்ணம் பூசிய மரச் சட்டங்கள்
5. சக்கரங்கள்

குழந்தைப் பருவத்தில் விளையாட்டின் மூலம் கல்வி தடைபெற வேண்டும் என்று கூறிய புரோபல் அதற்கடுத்த நிலைகளில், அதாவது பிள்ளை வளர்ச்சி பெற்ற பின்னர், தொழில் அடிப்படையில் கல்வி வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியுள்ளார். பிள்ளைகள் கைப்பணிக்கும் உடல் உழைப்புக்கும் உரிய முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து தொழிலுக்கு மதிப்பளிக்கப் பழக வேண்டும். அதற்கேற்ற வகையில் கைப்பணிகளைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது புரோபலின் கருத்தாகும்.

மொன்ரிசூரி முறை (Montessori Method)

கல்வி உலகத்திற்கு ரூசோ, பெஸ்டலோசி, புரோபல் ஆகியோர் அளித்த கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பிள்ளைகளின் இயற்கை நிலையில் அவர்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டுவதன் மூலம் அவர்களைத் திறமைசாலிகளாக வளர்க்கலாம் என்பதனை எடுத்துக் காட்டியவர் மொன்ரிசூரி அம்மையார் ஆவார். உளவிருத்தியில் பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியறிவு புகட்டுவதில் ஈடுபட்ட அம்மையார், தாம் கையாண்ட கற்பித்தல் முறையில் பெருவெற்றிகண்டார். இவ்வெற்றி சாதாரண குழந்தைகளுக்கும் பயனளிக்கும்

வகையில் அவரது கல்விப்பணியைத் தொடரச்செய்தது. ஆரம்பத் தில் ஆறுவயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளுக்கு மட்டுமே ஏற்றதாக அமைந்த தமது கற்பித்தல் முறையினைப் பின்னர் பன்னிரண்டு வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைப்பருவத்தினருக்கும் ஏற்றதாக அமைத்துக் கொண்டார். இவர் அமைத்துதவிய கல்விமுறையே இன்று பொதுவாக எங்கும் காணப்படும் 'மொன்ரிகுரி குழந்தைகள் இல்லம்' ஆகும். குழந்தைகளின் முழுமையான வளர்ச்சியைப் பெரிதும் விரும்பிய இவர், குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் இயல்பாக எழும் திறன்களைக் கட்டுப்படுத்தாது ஏற்றகாலம் வரும்வரையும் காத்திருந்து அவற்றை வளர்க்கவேண்டும் என்று கூறியுள்ளார். எனவே குழந்தைகள் எவருடைய நிர்ப்பந்தமோ, குறுக்கிடோ இன்றித் தாமாகவும், சுதந்திரமாகவும் சுற்கக்கூடிய குழலுடையதாகப் பாடசாலை அமைய வேண்டும். இதன்மூலமே பிள்ளைகளிடம் இயல்பாக அடங்கியிருக்கும் ஆற்றல்கள் வெளிப்படும். ஒவ்வொரு ஆற்றலும் வெளிப்படும் நேரத்தை அறிந்து அது மேன்மேலும் வளர ஆசிரியர் உதவிபுரிய வேண்டும்.

*சுற்பதிற் பிள்ளைகளுக்கு இயல்பாகவே நாட்டம் உண்டு' என்னும் கருத்தைத் தழுவியதே மொன்ரிகுரி முறையாகும். எனவே, அவர்களின் நாட்டம் வெளிப்படுவதற்குரிய பணிகளையும் விளையாட்டுக்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பிள்ளைகளின் செயல்களைக் கவனித்து அவர்கள் தம் நாட்டங்களை வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்கள் வரும்போது அவற்றை நல்ல முறையிற் பூரணமாகப் பயன்படுத்துவதற்கு ஆசிரியர் உதவுதல் வேண்டும். இதன் மூலம் பிள்ளைகள் தாமாகவே சுற்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதுடன் தமது சுற்றல் திறனையும் வளர்த்துக் கொள்வர். எனவே மொன்ரிகுரி அம்மையாரின் குழந்தைகள் இல்லம் பிள்ளைகளிடம் காணப்படும் இயல்பான ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தும் முறையில் அமைந்தது எனலாம். பிள்ளைகளின் தனித்தனி இயல்புகளுக்கு மதிப்பளிக்கப்படுகின்றன. பரிசுகள், தண்டனைகள் என்பவற்றுக்கு அங்கு இடமில்லை. பிள்ளைகளுடைய புலன்களின் பயிற்சிக்கும், தசைகளின் இயக்கத்திற்கும் இடமளிக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு பிள்ளையைப் பற்றியும் ஆசிரியர் நன்கு அறிந்திருப்பார். பிள்ளைகளை வேலை செய்யும் படி கட்டாயப்படுத்துபவர் எவருமில்லை. அவர்கள் தாம் விரும்பிய நேரத்தில் விரும்பியபடி எதனையும் செய்யலாம். தமது மனதிற்குப் பிடித்த எந்தக் கருவியையும் எப்படியும் கையாளலாம். ஆனால் ஒரு பிள்ளை தான் செய்யும் வேலைக்குப் பொருத்தமான கருவியைப் பயன்படுத்துகின்றானு என்பதை ஆசிரியர் அவதானித்துத் திருத்துதல் வேண்டும்.

பிள்ளைகளின் புலன்களுக்குப் பயிற்சியளிப்பதற்கெனக் குழந்தைகள் இல்லத்தில் வர்ணம் பூசப்பட்ட பலவித உருவங்கள், மணிகள், கடதாசி அட்டைகள் என்பன காணப்படும். மேலும் அவர்கள் உருவவேறுபாடு, நிறவேறுபாடு, பொருள் வேறுபாடு என்பவற்றைத் தொடுத்திறன் மூலம் அறியவும், பின்னர் அந்த அறிவைக் கொண்டு கண் - செவிப் புலன்களை வளர்க்கவும் பயில்வர். தசை இயக்க வளர்ச்சிக்குரிய வேலைகளுக்கும் இங்கு இடமளிக்கப்படும். மேலும் குழந்தைகள் இல்லத்தில் வகுப்புமுறை கிடையாது. ஆசிரியர் இல்லத்தின் இயக்குநர் என அழைக்கப்படுவர். பிள்ளைகள் விரும்பும் குழலை அமைத்துக் கொடுப்பதே அவர் பணியாகும். அவர் அன்பும், ஆதரவும், பொறுமையும், நிரம்பியவராகவும், ஒவ்வொரு பிள்ளையினதும் வளர்ச்சியிற் கவனம் செலுத்தக் கூடியவராகவும், சிறந்த உளவியல் அறிவு உள்ளவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

விளையாட்டுமுறை (Play Way Method)

'ஒரு புத்தகத்தில் இளைஞர்களுக்கு வெறுப்பு ஏற்படச் செய்ய வேண்டுமானால் அதனைப் பாடசாலைப் பாடப்புத்தகமாக்க வேண்டும்' என்றார் அறிஞர் பேர்னாட்ஷோ. பிள்ளைகளைக் கட்டாயப்படுத்திக் கற்பிக்கும் கல்வி முறையின் குறைபாட்டை இவரின் கூற்று நன்கு விளக்குகின்றது. பிள்ளைகளுக்கு நாட்டமும் விருப்பமும் இல்லாத ஒரு பாடத்தை வலிந்து கற்பிப்பதால் எவ்வித பயனும் இல்லை. பிள்ளைகள் தாம் கற்கும் விடயத்தில் விருப்பத்துடனும் மன மகிழ்வுடனும் ஈடுபடவேண்டும். பிள்ளைகளின் உடலும் உள்ளமும் ஒருங்கு செயற்படுவதன் மூலமே உண்மையான கற்றல் நடைபெறுகின்றது. இதன் காரணமாகவே கிண்டர் கார்டன் முறையிலும், மொன்ரிசூரி முறையிலும் விளையாட்டுக்கு முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டது. விளையாட்டு மூலம் கற்றலும் கற்பித்தலும் நடைபெறுவதே நல்ல பலனைத் தரும் என்பதனை அனுபவ மூலம் அறிந்த ஆங்கில நாட்டு அறிஞரான கால்டுவெல் குக் (Caldwell Cook) என்பவர், விளையாட்டு முறையில் கல்வி கற்பித்தலை உருவாக்கினார். 'இவர் விளையாட்டு முறை ஒரு விளையாட்டுமட்டுமல்ல; அது சிரமமான வேலைகளையும் மகிழ்வுடன் செய்வதற்குப் பின்பற்றப்படும் ஒரு வழியுமாகும்' என்று விளக்கியுள்ளார். 'பிள்ளைகளின் உள்ளம் விளையாட்டுத் தன்மையுடையதில்லை; செயலிற் கவனமாக இருப்பதே அவர்களுடைய உள்ளத்தில் மிக முக்கியமான இயல்பாகும்; பிள்ளைகளைப்போலச் செயலிற் கவனமுடைய வேறு எப்பொருளையும் காண முடியாது' என்னும் கருத்தையும் கொண்டவர் கால்டுவெல் குக் ஆவார்.

எனவே, பிள்ளைகளின் செயலான கற்றலை எவ்வாறு விளையாட்டு முறையில் அமைக்கலாம் என்பதை விளக்குவதே இவருடைய கற்பித்தல் முறையாகும்.

விளையாட்டு என்பது வெறும்பொழுதுபோக்கு என்பர் சிலர். பிள்ளைகளிடம் காணப்படும் மேலதிக ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் ஒரு முறையே இது என்பர் வேறுசிலர். இன்னுஞ் சிலர், பிள்ளைகள் தமது பிற்கால வாழ்க்கைக்குரிய தயார் நிலையை வெளிப்படுத்த உதவுவதே விளையாட்டு என்று கூறுவர். இவர்களின் கருத்து எவ்வாறாக இருந்த போதிலும் பிள்ளைகளின் கல்விச் செயற்பாட்டில் நாட்டத்தையும், விருப்பத்தையும் ஏற்படுத்தும் ஒரு கருவியாக விளையாட்டுப் பயன்படவேண்டும் என்பதே கால்டுவெல் குக்கின் கருத்தாகும். பிள்ளைகள் தாம் செய்யும் வேலைகள் ஏதோ ஒரு நோக்கத்திற்காகச் செய்யப்படுகின்றன என்பதை உணர்ந்துகொள்வார்களானால் அவர்களுக்கு அவ் வேலைகளில் நாட்டமும் விருப்பமும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன. இதனால் அவர்கள் அவ்வேலையில் மிகுந்த ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் ஈடுபடுகின்றனர். இத்தகையதொரு நிலையைக் கற்றலிலும் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்படச் செய்வதே விளையாட்டு முறையாகும்.

பிள்ளைகள் தமது நாட்டத்திற்கேற்ப ஈடுபடும் வேலைகளிற் சில சமயம் அவர்களுக்கு விருப்பமில்லாத சில செயல்களும் கலந்திருக்கும். அவற்றை அவர்கள் முற்றாக நீக்கிவிட முடியாது. எனவே நமது நாட்டத்திற்கேற்ப மனதுக்கு உகந்த வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் பிள்ளைகளின் மன இயல்பையறிந்து அவர்களை மேலும் ஊக்கப்படுத்தும் ஆசிரியர், பிள்ளைகளுக்கு விருப்பக்குறைவான வேலைகளை நீக்கிவிடாது அவற்றையும் கலந்தே அளிக்கின்றார். இதனால் உயர்ந்த குறிக்கோளை அடைவதற்குப் பல வேலைகளையும் செய்யும் பழக்கம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. எனவே விளையாட்டு ஏதேனும் ஒரு குறிக்கோளை இலக்காக வைத்து நடைபெறவேண்டும். விளையாட்டு முறை மூலம் கற்பதற்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது சாரணர் இயக்கமாகும். பிள்ளைகள் தமக்கு விருப்பக்குறைவான எத்தனையோ பிரச்சனைகளை இவ்வியக்கத்தில் எதிர்நோக்குவதுடன், அவற்றை இலகுவில் வெற்றிகொள்ளவும் பழகிக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் சமூகக் கடமைகளிற் பயிற்சி பெறவும். குடிமைப் பொறுப்புக்களை உணரவும் இவ்வியக்கம் ஊக்கமளிக்கின்றது. சாரணர் கடமைகள் பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டுடன் சேர்ந்த வேலையாக அமைந்த போதிலும், அவற்றின்மூலம் அவர்கள் பெறும் பயன் அளவிடற்கரியதாகும்.

வினையாட்டு முறை மூலம் பிள்ளைகள் தமது மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி கொடுக்கும் விடயங்களை மட்டும் கற்பது ஏற்புடைத் தாகுமா என்ற வினாவும் எழுகின்றது. பிள்ளைகள் ஊக்கத்துடனும், உற்சாகத்துடனும் வினையாட்டு முறை மூலம் கற்கவேண்டுமாயின் தமது நாட்டம், விருப்பம் என்பவற்றுக்கூரிய பாடங்களை அவர்களே தெரிவு செய்யவேண்டும். ஆனால் முழுப் பொறுப்பையும் அவர்களிடமே விட்டுவிட்டால் அவர்களுடைய கற்றல் முழுமையடைய மாட்டாது. எனவே சில முக்கியமான பாடங்களை அவர்கள் ஒதுக்கிவிடாமல் ஆசிரியர் கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் அவர்களுக்குப் பொருத்தமான பாடத்துறைகளை ஆசிரியர் தீர்மானித்த பின்னர் அவற்றிலிருந்து பிள்ளைகள் தாம் விரும்பியதைத் தெரிவு செய்ய அனுமதிக்கலாம். பிள்ளைகள் தெரிவு செய்யும் துறைகளில் வினையாட்டு முறை மூலம் அவர்கள் தம் திறமைகளை வெளிப்படுத்த ஆசிரியர் உதவி செய்யலாம். வினையாட்டு முறையில் ஆசிரியர் வழிகாட்டியாகவே கடமை புரிகின்றார். அவருடைய வழிகாட்டலுடன் செயலைச் சாதிப்பவர்கள் பிள்ளைகளே. பிள்ளைகள் தமது ஆற்றல்களை வீண் முயற்சிகளிற் செலவிடாது, நல்ல வழிகளிற் பயன்படுத்த அவர்களைப் பழக்குவது ஆசிரியருடைய கடமையாகும்.

வினையாட்டு முறையிற் பிள்ளைகள் தமக்கு விருப்பமான நாடகங்களைத் தயாரித்து நடித்தல், சொற்போர்கள் நடத்துதல், பொதுவான சமூக விடயங்கள் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளைத் தயாரித்தல் போன்ற எல்லாத்துறைகளும் அடங்குகின்றன. இவற்றைச் செயற்படுத்தும்போது பிள்ளைகள் தமக்குத் தேவையான மொழித்திறன், கணிதத்திறன் போன்றனவற்றை வளர்த்துக் கொள்கின்றனர். எனவே, வினையாட்டு முறை என்பது கற்றலை வெறுமனே வினையாட்டாகக் கருதவில்லை. இம்முறை வினையாட்டின் மூலம் பிள்ளைகளுடைய நாட்டத்தையும், விருப்பத்தையும் வளர்த்துக் கற்றலில் அவர்கள் சலிப்பின்றி ஊக்கத்துடன் ஈடுபடுவதற்கு உதவும் கருவியாக விளங்குகின்றது.

பிரச்சனை விடுவித்தல் முறை (Problem-Solving Method)

“மனிதனுடைய மேம்பாட்டை ஊக்குவிப்பது சிந்தனைப் புரட்சி. சிந்தனைப் புரட்சி என்பது தேக்கக் கருத்தினை எதிர்த்து எழுந்த ஒரு கிளர்ச்சியாகும். மாணவர்கள் கருத்துக்களைச் சீரணித்துத் தமதாக்கி வாழ்க்கையிற் பயன்படுத்தவேண்டும். புதுப் புதுக் கருத்துக்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு மாணவர்களை ஊக்குதல் வேண்டும்” என்பது அல்பிரட் வைட் (Alfred White) என்பவரின் கருத்தாகும். மனித

னுடைய சிந்தனைக்கு வித்தாக அமைவது சிக்கல் அல்லது பிரச்சனை யாகும். பிரச்சனை ஏற்படும்போது அப்பிரச்சனை தீர்வுகாண்பதற் குரிய அல்லது அதனை விடுவிப்பதற்குரிய வழிவகைகளைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. மனிதன் தனது வாழ்க்கையில் எத்தனையோ விதமான பிரச்சனைகளை எதிர்நோக்கவேண்டியுள்ளான். இதன் காரணமாகவே “பிரச்சனையற்ற வாழ்க்கை மனித வாழ்வின் ஒரு பாதி மட்டுமே” என்று அவ்வில் (L. A. Averil) என்பவர் கூறியுள்ளார். பிள்ளை களின் கற்றல் அவர்களின் செயல் அனுபவமூலம் நடைபெறவேண்டும் என்று விரும்பிய ரூயி என்பவர் “பிள்ளை தனது சூழலுக்கும் சமூ கத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் சீரான பொருத்தப்பாடுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு தனது உடலை நன்கு பழக்கிக்கொள்வதே அதன் முக்கிய பிரச்சனையாகும்” என்று கூறியுள்ளார். எனவே வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்குரிய திறனை மாணவர் வளர்த்துக்கொள்வதற்கேற்ற பயிற்சிகளைப் பாடசாலைகளிற் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியதே பிரச்சனை விடுவித்தல் முறையாகும்.

பிரச்சனைகளை விடுவிப்பதற்குச் சிந்தனை அவசியமானது. சிந்த நையை நான்கு வகையாக ரூயி பகுத்துக் கூறியுள்ளார். அவருடைய கருத்துப்படி முதல் மூவகைச் சிந்தனைகளும் சாதாரண உளச் செயற் பாடுகளுடன் தொடர்பானவை. பகற் கனவு, கற்பனைக் கதைகள், மூட நம்பிக்கைகள் என்பனவற்றிலுள்ள ஈடுபாடுகளையே இம் மூவகைச் சிந்தனைகளும் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், நான்காவது வகையில் அவர் குறிப்பிடும் எதிர்த் தெறிப்புச் சிந்தனையே (reflective thinking) பிரச்சனைத் தீர்வுக்கு அவசியமானது. எண்ணத் தெறிப்பி லுள்ள கருத்தினை அல்லது முடிவுகளைத் தகுந்த முறையில் ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை ஏற்று, தள்ளவேண்டியவற்றை விலக்கு வதே எதிர்த்தெறிப்புச் சிந்தனை என ரூயி குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய எதிர்த்தெறிப்புச் சிந்தனையே பிரச்சனைகளைக் கண்டுபிடிக் கவும் அவற்றின் இயல்பினைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளவும், அவற்றிற்கு ஏற்ற வகையில் தீர்வு காணவும், தான் கொண்ட முடிவை அஞ்சாது எடுத்துரைக்கவும் ஒருவனுக்கு வழிகாட்டியாக அமைகின்றது. எனவே, பிள்ளைகளுக்குப் பிரச்சனைகளைக் கொடுத்து அவற்றை விடுவிக்கும் பயிற்சியை அளிப்பதனால் அவர்களுடைய எதிர்த்தெறிப்புச் சிந்தனை வளர்ச்சியடையும். பிரச்சனைகளுக்கும் தீர்வு காண்பதன் மூலம் ஏற்படும் சிந்தனை வளர்ச்சியும், அறிவு வளர்ச்சியும் பிள்ளைகளுக்குச் சய அனுபவ மூலம் கிடைக்க வேண்டும். பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறும் பிள்ளைகள் எதிர்த்தெறிப்புச் சிந்

தணையை நல்ல முறையில் வளர்த்துக்கொள்வார்களேயானால் அவர்கள் தம்மை எதிர்நோக்கும் எத்தகைய பிரச்சனைகளையும் ஓரளவுக்கு உறுதியுடன் எதிர்நோக்கி வெற்றிகொள்ள முடியும்.

பிரச்சனைகள் ஏற்படும்போது அவற்றை விடுவிப்பதற்கு இரு வழிகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. பிரச்சனைகளைத் திட்டம் எதுவுமின்றிப் பல வழிகளாலும் முயற்சி செய்து தீர்ப்பது ஒரு வழியாகும். இதனை முயன்று தவறும் முறை (trial and error method) எனவும் கூறலாம். இவ்வாறு பல வழிகளாலும் முயற்சி செய்யும் போது திடீரெனத் தீர்வு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. தீர்வு கிடைத்தபின் இதே போன்ற பிரச்சனைகள் ஏற்படும்போது சஷ்டமெதுவுமின்றி இலகுவில் அவற்றை விடுவிக்க முடியும். பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழிவகைகளைச் சிந்தித்துத் திட்டமிட்டு ஒழுங்குபடுத்தி அக்திட்டத்திற்கேற்ப நடைமுறையில் அப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பது மற்றொரு வழியாகும். இதுவே பிரச்சனைகளை விடுவிப்பதற்கு மிகவும் ஏற்றதும் முக்கியமானதுமாகும். ஒழுங்கான முறையில் திட்டமிட்டுப் பிரச்சனைகளை விடுவிக்கப் பயிற்சி பெறும் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு வெளியிலும் தம்மை எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளுக்கு ஏற்றவகையில் திட்டமிட்டுச் செயலாற்ற முடியும்.

ஒரு பிரச்சனையை ஒழுங்கு முறையில் திட்டமிட்டு விடுவிக்கும் போது இரு முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஒன்று விதி வருவித்தல் முறை, (inductive method) மற்றது விதி விளக்கமுறை (deductive method) பலவித எடுத்துக்காட்டுக்கள், உதாரணங்கள் போன்றவற்றால் பிரச்சனையை விடுவிப்பதற்குரிய ஒருபொது விதியினைப் பிள்ளைகள் கண்டறிவதே விதி வருவித்தல் முறையாகும். இவ்வாறு அவர்கள் கண்டறியும் பொது விதிகள் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் பயன்படக் கூடியனவாக இருக்கும். விதி வருவித்தல் முறையிற் பின்வரும் நான்கு ஒழுங்கு முறையான தொழிற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.

1. பிரச்சனைகளைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளுதல்;
2. அவற்றை விடுவிப்பதற்குரிய தரவுகளையும், தகவல்களையும், சேகரித்தல்,
3. சேகரித்த தரவுகளிலிருந்து பொருத்தமானவற்றை ஆராய்ந்து தெரிந்தெடுத்தல்;
4. தெரிந்தெடுத்தவற்றிலிருந்து பொதுவிதியை அமைத்தல்; அதாவது தரவுகளை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றிலிருந்து பிரச்சனைக்குரிய முடிவைக் கூறுதல்.

விதிவிளக்க முறை பொதுவான ஒரு முடிவிலிருந்து தனிப்பட்ட முடிவுகளைத் தீர்மானிக்க உதவுகின்றது. இவ்வாறு தனிப்பட்ட முடிவுக்கு வரும்போது பல கருத்துக்களை ஆராய்ந்து அவை அப்பொதுவான முடிவுக்குப் பொருத்தமுடையனவாக இருந்தாலே அம்முடிவு ஏற்கப்படும். இம் முறையிலும் பிரச்சனைகளைத் தெளிவாக அறிதல், பிரச்சனைத் தீர்வுக்குரிய உத்தேசக் கருதுகோளைத் தேடிப் பெறுதல், தேடிப் பெற்ற கருதுகோள்களிலிருந்து பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கான பொருத்தமுள்ள கருதுகோளைத் தெரிவு செய்தல், தெரித்தெடுத்த கருதுகோள் சரியானதா என்பதைச் சரிபார்த்தல் என்னும் நான்கு ஒழுங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன.

வகுப்பறையில் பிரச்சனை விடுவித்தலுக்கு ஏற்ற வகையில் சுழுக, விஞ்ஞானப் பிரச்சனைகளைப் பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியர் கொடுக்க வேண்டும். அப்பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு - மேற் கூறிய இரு முறைகளையும் ஏற்றவகையில் பிள்ளைகள் பயன்படுத்துவதற்கு ஆசிரியர் உதவ வேண்டும். பிள்ளைகளின் சிந்தனை வளர்ச்சியைத் தூண்டக்கூடிய பிரச்சனைகளைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். பிரச்சனைகள் பிள்ளைகளின் சிந்தனையிற் கருத்து மோதல்களை ஏற்படுத்தவேண்டும். கருத்து மோதல் பிரச்சனையை விடுவிக்கும் வகையில் சிந்திக்கத் தூண்ட வேண்டும். எனவே ஆசிரியர் இத்தகைய பயிற்சியை மிகுந்த கவனத்துடன் மாணவர்களுக்கு அளக்கவேண்டும். பிள்ளைகளின் வயதுக்கும், ஆற்றலுக்கும் ஏற்ற பிரச்சனைகளே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பிரச்சனை விடுவித்தலில் ஹேபார்ட் என்பவரின் கற்றல் படிமுறைகளான ஆயத்தம் செய்தல், முகஞ்செய்தல், ஒப்பிடுதல், பொதுமை காணல், பிரயோகித்தல் என்பவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஆசிரியர் உதவி செய்வது மிகுந்த பயனைக் கொடுக்கும்.

ஹேபார்டின் படிமுறைகளை அடியொற்றிப் பிரச்சனை விடுவித்துக் கற்பிக்கும் முறை ஒன்றினை மொறிசன் (Morrison) என்பவர் உருவாக்கினார். இம் முறை 'மொறிசனின் கற்பித்தல் வட்டம்' (Morrisonian teaching Cycle) என அழைக்கப்படுகின்றது. இக் கற்பித்தல் வட்டம் ஆய்ந்துதேடல், (Exploration) முகஞ் செய்தல் (Presentation) ஒருமைப்படுத்தல், (Assimilation) ஒழுங்காக்குதல் (Organization) மீளக் கூறுதல் (Recitation) என்னும் ஐந்து படிமுறைகளைக் கொண்டுள்ளது.

கண்டறிமுறை (Heuristic Method)

பிள்ளைகளிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ள ஆராய்வூக்கத்தைத் தூண்டி எதனையும் அவர்களாகவே ஆராய்ந்து அறிவுத் திறனை வளர்ப்பதற்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதே தானே கண்டறி முறையாகும். ரூசோ, பெஸ்டலோசி போன்றோர் பிள்ளைகள் இயற்கையாக ஊக்குவிக்கப்பட்டுக் கற்பதையே, பெரிதும் விரும்பினர். பிள்ளைகள் தாமே விடயங்களைக் கண்டறிவதற்கு உதவும் வகையிற் கற்பத்தில் ஆர்வம் கொண்டு அதனை நடைமுறைப்படுத்தியவர் ஆம்ஸ்ரோங் (H. E. Armstrong) என்பவராவார். அவர் விஞ்ஞான விடயங்களைக் கற்பிப்பதற்கும் இம் முறையை முதலிற் பயன்படுத்தினார். இம்முறையின் மூலம் அவர் கண்ட வெற்றி ஏனைய துறைகளிலும் அதனைப் புகுத்துவதற்குத் தூண்டுகோலாயிற்று.

பிள்ளைகளுக்கு வெறுங் கருத்துரைகளை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைவாகக் கூறமுடியுமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு குறைவாகக் கூறுதல் வேண்டும். விடயங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவர்களைத் தூண்டுதல் வேண்டும். அதனாற் பிள்ளைகள் உண்மைகளைத் தமது முயற்சியால் புத்தகங்கள், துணைக் கருவிகள், பெரியவர்களின் ஆலோசனைகள் என்பவற்றின் மூலம் கண்டறிவர். மேலும் அவர்கள் தாம் ஆராய்ந்து உண்மை என்று கண்டவற்றையே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். அவர்கள் தமது சிந்தனையைத் தூண்டும் வினாக்களை எழுப்பியும் மற்றைய பிள்ளைகளுடன் கலந்துரையாடியும் புதிய விடயங்களை அறிந்து கொள்கின்றனர், இவற்றின் மூலம் அவர்களின் ஆராய்வூக்கம் வளரவும், எதனையும் அறிவியல் அடிப்படையில் தூண்டித் துருவி ஆராயும் திறன் வளரவும், சிந்தனை ஆற்றல் வளரவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. மேலும் பிள்ளைகள் தாமாகவே உண்மைகளைக் கண்டறிவதனால் அவை அவர்களின் மனதில் நன்கு பதிந்து வீடுகின்றன. இம்முறை மூலம் கற்பிப்பதில் ஆசிரியர் அதிக கவனஞ் செலுத்த வேண்டும். மேலும், அவர் பிள்ளைகளின் திறன்களை அவதானித்து அவற்றிற்கேற்ப விடயங்களையும், வினாக்களையும் திட்டமிட்டு அமைக்கும் திறனுடையவராகவும் இருக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் கேட்கும் எந்தவிடயத்திற்கும் ஏற்ற பொருத்தமான தகவல்களை எங்கு, எப்படிப் பெறமுடியும் என்பதை அவர் அறிந்திருக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் கேட்கும் வினாக்களுக்குரிய விடைகளை அளிக்கக்கூடிய நூற்பயிற்சியும் அறிவும் உடையவராக அவர் இருக்க வேண்டும்.

வினெட்காத் திட்டம் (Winnetka Plan)

தனியாள் நோக்குக் கற்பித்தல் முறையில் பிள்ளைகள் கற்பிக் கப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துப் படிப்படியாக வலுப்பெற்று வரலாயிற்று. இதன்படி பிள்ளைகளின் தனியாள் வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பக் கற்பித்தல் நடைபெறவேண்டும் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. மேலும், வகுப்பு முறைக் கற்பித்தலில் பல குறைபாடுகளும் கூறப் படலாயின. வகுப்பு முறைக் கற்பித்தல்மூலம் தனியாள் வேறு பாடுகளைக் கவனித்துக் கற்பிக்க முடியாது. ஒரு வகுப்பிலுள்ள மாணவர் யாவரும் ஒரேவிதமான ஆற்றல், திறமை, நுண்ணறிவு என்பன உடையவர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். எனவே, வகுப் பிறைக் கற்பித்தல் மூலம் மாணவர் எல்லோரும் முழுமையான வளர்ச்சியடையமாட்டார்கள் என்பனபோன்ற கண்டனங்கள் வகுப்பு முறைக் கற்பித்தலுக்கு எதிராக எழுந்தன.

இதன் காரணமாகத் தனியாள் நோக்குக் கற்பித்தல் முறை நடைமுறைக்கு வரலாயிற்று. தனியாள் நோக்குக் கற்பித்தல் முறை முதலில் அமெரிக்கக் கல்வியமைப்பிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிள்ளை மையக்கல்வியை அடிப்படையாகக்கொண்டு 1880-ம் ஆண்டு சேர்ச் (H. Search) என்பவர் தனியாள் வேறுபாடுகள், தேவைகள் என்பவற்றுக்கேற்ற கற்பித்தல் முறையை ஆரம்பித்தார். ஆனால், பழைய மரபுமுறைக் கல்வியில் ஊறியவர்கள் இவருடைய முயற்சிக்கு ஆதர வளிக்கத் தயங்கினர். இவருக்குப் பின்னர் பிரடரிக் பார்க் (Fredric- Bark) என்பவரும் மேரி வார்ட் (Mary Ward) என்பவரும் 1915-ம் ஆண்டளவில் இம்முறையைப் பயன்படுத்தலானார்கள். இவர்கள் மாணவர் கற்கவேண்டிய பாடங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனிப் போதனை விளக்கங்களைக் கொடுத்தனர். அவ்விளக்கங்களுக்கு ஏற்ற படி மாணவர்கள் தாமாகவே கற்றனர். இக்கற்பித்தல் முறையை ஆதரித்து அதற்குரிய ஒரு திட்டத்தை வகுத்து, அதனை நடை முறைப்படுத்துவதில் பெரும்பங்கு கொண்டவர் கால்டன் வாஷ் பேன் (Carlten Washburn) என்பவராவார். இவர்கள் மூவரும் சேர்ந்து இத்திட்டத்தை வினெட்கா என்னுமிடத்தில் ஆரம்பித்தமை யால் இத்திட்டம் "வினெட்காத் திட்டம்" என அழைக்கப்பட லாயிற்று.

இத்திட்டத்தின்படி மாணவருடைய பாடசாலை வாழ்க்கை இரு பிரிவாக்கப்பட்டிருக்கும்.

- (1) பொதுப்பாடங்கள் — நூல்சார் கல்வி
- (2) குழு முறைச் செயல்கள்

பொதுப் பாடக் கல்வி பாடசாலை நேரத்தின் முதற்பாதி நேரத்திற் கற்பிக்கப்படும். அவ்வாறு கற்பிக்கப்படும் பாடங்கள் ஆசிரியரால் நேரடியாகக் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. மாணவர் தனித்தனியாகத் தாமாகவே கற்றுக் கொள்வர். இவ்வாறு அவர்கள் கற்பதற்கு வசதியாகக் கற்க வேண்டிய பாடங்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறு சிறு அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு அலகிற்குமுரிய ஒப்படைகள் அல்லது பாடவேலை ஒதுக்கீடுகள் (Assignments) மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும். ஆசிரியர் தமது விளக்க அட்டையில் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் கொடுக்கப்படும் ஒப்படைபற்றிய குறிப்பையும், கொடுக்கப்படும் திகதியையும் பதித்து வைத்துக் கொள்வார். மாணவர் தமக்குக் கொடுக்கப்படும் ஒப்படைகளின் விளக்கத்தின்படியும், தமது நாட்டம், ஆற்றல் என்பவற்றுக்கேற்பவும் விரைவாகவோ மெதுவாகவோ கற்றுக்கொள்வர். ஆசிரியர் மாணவர்களை அவசரப்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை. கொடுக்கப்பட்ட விடயத்தில் மாணவர்கள் எவ்வளவுக்குத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கின்றார்கள் என்பதை அறிவதற்குத் தேர்ச்சிப் பரீட்சை நடைபெறும். அவர்கள் அடுத்த ஒப்படையை ஆரம்பிக்கு முன்னர் முதலிற் கற்ற விடயத்தில் ஏற்பட்ட தவறுகளைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தேவையான உதவிகளையும் விளக்கங்களையும் ஆசிரியர் அளிப்பார். நேர அட்டவணைப்படி கற்கவேண்டுமென்ற கட்டாயம் இவர்களுக்கு இல்லை. ஒரு பாடத்திற்குரிய ஒப்படையைத் தொடர்ந்து செய்யமுடியாவிட்டால் அவர்கள் தாம் விரும்பிய இன்னொரு பாடத்திற்குரிய ஒப்படையைக் கற்கலாம். ஆனால், இறுதியில் எல்லாவற்றையும் கற்று முடிக்க வேண்டும். முதிர்ச்சி, நாட்டம், வயது என்பவற்றிற்கேற்பவே மாணவர்கள் வகுப்புகளிற் சேர்க்கப்படுவர். ஒரு வகுப்பிலிருக்கும் மாணவன் ஒருவன் இன்னொரு வகுப்பிற்குரிய முதிர்ச்சியையும் ஆற்றலையும் கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வகுப்பிற்குச் சலபமாக மாறிக்கொள்ளலாம்.

மாணவர் தனித்தனியாகத் தமது ஒப்படைக்குரிய வேலைகளில் மட்டும் ஈடுபடுவதால் அவர்களுக்கிடையே சமூக உணர்வு குழு உணர்வு, கூட்டுமனப்பான்மை போன்றன ஏற்படுவது குறைவாக இருக்கும். இக்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்காகவே பாடசாலை நேரத்தின் மறுபாதியில் குழுமுறைக் கல்வி நடைபெறும். இக் குழுமுறைக் கல்வி ஆக்கத்திறன்களின் அடிப்படையிலமைந்த செயல்களைக் கொண்டிருக்கும்.

டோலர்ன் திட்டம் (The Dalton Plan)

எட்டு வயது தொடக்கம் பதினெட்டு வயது வரையுள்ள மாணவர்களின் பாடசாலைக் கற்றற் செயன்முறைகளைத் திருத்தியமைக்கும் வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கல்வி முறையே டோலர்ன் திட்டமாகும். இத்திட்டத்தைப்பற்றி விளக்கிக் கூறும்போது இதன் செயலாளர் "பாடசாலை என்பது மாணவர் குழுக்கள் ஒன்றுடனொன்று கலந்து கொள்ளும் ஒரு சமூகச் சங்கமாகும்; மாணவருக்குச் சுதந்திரத்தைக் கொடுப்பதும் கல்வியில் அவர்களுக்கு அதிக பொறுப்பும் கவனமும் ஏற்படச் செய்வதுமே இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்; மாணவருடைய உளப்பாங்கிற்கேற்பவே வேலைத் திட்டம் அமைக்கப்படும்; பாடங்களைக் கற்பதற்கு உதவும் கருவிகளையும் நூல்களையும் கொண்ட ஆய்வு கூடமாகவே வகுப்பறைகள் காணப்படும்" என்று கூறியுள்ளார்.

தனியாட் கற்பித்தல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்திட்டம் ஹெலன் பாக் கேஸ்ட் (Helen Parkhurst) என்பவரால் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. வட அமெரிக்காவிலுள்ள மசாகூசெட்ஸ் மாகாணத்திலுள்ள நகரமான டோலர்ன் என்னுமிடத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையால் இது 'டோலர்ன் திட்டம்' என அழைக்கப்படலாயிற்று. அன்றியும் மாணவர் கட்டுப்பாடு எதுவுமின்றித் தாம் விரும்பியபடி 'ஒப்பந்தங்கள்' மூலம் கற்பதனால் இதற்கு 'ஒப்பந்த முறை' என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. இம்முறையில் வகுப்பறைகள் கற்றலுக்குரிய ஒப்பந்தங்களைச் செய்வதற்கும், ஆராய்ந்தறிவதற்கும் உதவும் கருவிகளையும், நூல்களையும் கொண்ட ஆய்வு கூடங்களாக அமைந்தன. மாணவர் தமது அறிவைப் பெருக்குவதற்கு இந்த ஆய்வுகூடங்களையே பயன்படுத்தினர்.

இத்திட்டத்தில் கற்பிப்பதற்கு நேர அட்டவணை கிடையாது. ஒவ்வொரு வகுப்பிற்குரிய பாடங்களின் ஒப்பந்தங்கள் ஆரம்பத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டு விடும். ஒப்பந்தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சுருக்கமான முகவுரை, படிக்கவேண்டிய பகுதிக்குரிய விளக்கம், குறிப்புகள் என்பன கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். குறிப்பிட்ட காலத்திற்குரிய ஒப்பந்தம் செய்து முடிக்கப்பட்ட பின்னரே மறு ஒப்பந்தம் வழங்கப்படும். ஆனால், மாணவர் தாம்விரும்பியபடி பாடங்களைப் பகிர்ந்து படித்துக் கொள்ளலாம். அவர்களின் அடைவை அறிவதற்குப் பரீட்சைகள் நடத்தப்படும். மாணவர்களுடைய கற்றலில் ஆசிரியர் குறுக்கிடக்கூடாது. மாணவர் விரும்பினால் ஆசிரியருடைய உதவியை நாடலாம். அவர்கள் மனநிலை, ஆற்றல் என்பவற்றிற்கேற்பக் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவர்கள் கற்கின்றார்களா இல்லையா என்பதை ஆசிரியர் அவதானித்தபடியே இருப்பார்.

இத்திட்டத்தில் ஆசிரியர் பின்வரும் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டியவராக உள்ளார்.

1. வகுப்பிற் கற்பதற்குரிய சூழலை உருவாக்குதல்.
2. குறிக்கப்பட்ட பாடத்திற்குரிய ஒப்பந்தங்களில் எவற்றையேனும் விளக்கவேண்டுமாயின் விபரங்களைக் கூறி விளக்குதல்.
3. பாடங்களுக்குரிய கருவிகளை உபயோகிப்பதுபற்றிய குறிப்புகளைக் கொடுத்தல்.
4. முக்கியமான பிரச்சனைகளை எவ்வாறு ஆராய்ச்சிசெய்வது என்பதற்குரிய குறிப்புகளைக் கொடுத்தல்.
5. அவசியமேற்படும்போது பாடத்திற்குத் தேவையான அம்சங்களைப் பற்றியும், அவற்றுக்கும் பாடத்திற்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றியும் விளக்குதல்.
6. ஒப்பந்தங்களை ஆரம்பிக்குமுன் அவற்றிற்குரிய சில வினாக்களைத் தயாரித்து மாணவருக்கு அளிப்பதன் மூலம் அவர்களுக்குக் கற்பதில் ஊக்கமளித்தல்.

இத்திட்ட முறையிற் கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கற்றலிற் கட்டுப்பாடு இல்லை. இதனால் அவர்கள் தாம் விரும்பிய வழி வகைகளைக் கையாண்டு கற்றுக்கொள்வர். கஷ்டங்கள் ஏற்படும்போது அவற்றைத் தீர்க்கும் வழிகளை அவர்களே கண்டுபிடிப்பதனால் அவர்களிடம் தன்னம்பிக்கை வளர வாய்ப்புண்டு.

செயற்றிட்ட முறை (The Project Method)

பிள்ளை மையக் கல்வியின் உயர்நிலையாக விளங்குவது செயற்றிட்ட முறையாகும். பிள்ளைகளுக்காகப் பாடத்திட்டம் இருக்க வேண்டுமே தவிரப், பாடத்திட்டத்திற்காகப் பிள்ளைகள் இருக்கக் கூடாது என்பதை இம்முறை வலியுறுத்துகின்றது. பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கையிற் பயன்படத்தக்க முறையிற் கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும். எனவே, கல்வி அவர்களின் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபடும் அனுபவ முறையில் அளிக்கப்படவேண்டும். மாணவர் தாமே ஒரு செயலைத் தெரிந்தெடுத்து, அதனை அவர்களே செய்து முடிப்பதன் மூலம் தமக்குரிய அறிவு, திறன், அனுபவம் என்பவற்றைப் பெறுவர். இதனால் தமது வாழ்க்கையில் இவற்றைச் சிறப்பாக அவர்கள் பயன்படுத்த முடியும். சூயி என்பவர் பிள்ளைகளின் கற்றல்

அனுபவம்பற்றிக் கூறும்போது “பிள்ளைகள் ‘நாம் கற்கின்றோம்’ என்று கூறுவதைக்காட்டிலும் ‘நாம் அனுபவம் பெறுகின்றோம்’ என்று கூறுவதே சிறந்த கல்வி முறையாகும்,” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“செயற்றிட்டம்” என்னும் பெயர் முதன் முதலில் அமெரிக்காவிலுள்ள கொலம்பியா பல்கலைக் கழகத்தில் தொழிற் பயிற்சித்துறைத் தலைவராக விளங்கிய ரிச்சாட்ஸ் (C. R. Richards) என்பவரால் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவர் அப்பல்கலைக் கழகத்தில் தொழிற் பயிற்சியிலீடுபட்டிருந்த மாணவர் செய்யவேண்டிய பொருட்களை அவர்களே தெரிவு செய்து, திட்டமிட்டு, அதன்படி செய்து முடிக்கும் சுதந்திரத்தை அவர்களுக்கு வழங்கினார். 1920-ம் ஆண்டில் ஹோரன் (E. Horn) என்பவர் “செயற்றிட்டம் என்பது பிரச்சனைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு செயலை அதன் இயற்கையான சூழ்நிலையிலே செய்து முடிப்பதாகும்” என்று சல்வி மகாநாடு ஓன்றில் விளக்கிக் கூறினார். “செயல் மூலம் கற்றல் மாணவருக்குச் சிறந்த ஊக்கத்தை அளிப்பதாகும்; அவர்கள் எப்பொழுதும் ஏதாவது செயலைச் செய்வதற்குத் துடிதுடிப்புடன் இருப்பதனால் அவர்களுடைய செயல்களைக் கற்றலிற் பயன்படுத்துவது மிகவும் சிறந்த முறையாகும்” என ரூயி கூறியுள்ளார். ரூயியின் கருத்துக்களில் ஈடுபாடுகொண்ட கில்பற்றிக் (William H. Kilpatrick) என்பவர் மாணவரின் கற்றலுக்குரிய ‘நோக்குடைச் செயல்’ களின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கினார். அத்துடன் அவரே அச்செயல்களுக்குச் செயற்றிட்டம்’ என்னும் பெயரையும் சூட்டினார். மேலும், அவர் செயற்றிட்டம் என்பதை விளக்கும்போது “ஒரு செயலின் நோக்கத்தைத் தீர்மானித்தல், அச் செயலுக்குரிய செயல் முறைகளை வகுத்தல், அச் செயலின் அக ஊக்கிகளான உந்தல்களை ஏற்படுத்துதல் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட அனுபவத்தின் ஏதேனும் ஓர் அலகு அல்லது நோக்குடைச் செயலே செயல்திட்டமாகும். அது மாணவரால் மாணவர்க்கே வகுக்கப்படும் திட்டமாகும்” என்று கூறியுள்ளார். இவ்வடிப்படையில் அவர் நான்கு வகையான செயற்றிட்டங்களை வகுத்துள்ளார்.

- (1) ஆக்கச் செயல் திட்டங்கள் (Construction Projects): இவ்வகைச் செயற்றிட்டங்கள் மூலம் மாணவர் பொருட்களை ஆக்கும் அனுபவத்தைப் பெற்றுத் தமது ஆக்கத்திறனை வளர்ப்பார்.

(2) மகிழ்ச்சிக்குரிய செயல் திட்டங்கள் (Enjoyment projects): இவற்றின் மூலம் மாணவர் மனமகிழ்வும், மன நிறைவும் பெறுவர்.

(3) பிரச்சனைச் செயல் திட்டங்கள் (Problem Projects): இவ்வகையில் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் அனுபவங்களை மாணவர் பெறுவர்.

(4) கற்றற் செயல் திட்டங்கள் (Learning Projects): இவற்றின் மூலம் மாணவர் தமக்குவேண்டிய திறனையும் அறிவையும் பெறுவர்.

ஒரு செயற்றிட்டம் தெரிவு செய் நிலை, திட்டமிடு நிலை, செயற்படுத்து நிலை, மதிப்பிடு நிலை என்னும் நான்கு நிலைகளுக்கிடாக மாணவரால் நிறைவேற்றப்படும்.

தெரிவு செய் நிலை: செயற்றிட்டத்தின் நோக்கம் பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம் மாணவர் மனதில் குழப்பத்தைத் தோற்றுவித்து, அவற்றுக்குத் தீர்வுகாண்பதற்கு ஊக்குவிப்பதாகும். செயற்றிட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போது பல பிரச்சனைகள் குறுக்கிடும். அதன் பயனாக மாணவர் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் அத்திட்டத்தில் ஈடுபட்டு முடிவுகளைக் காண்பதற்கு ஆவலுடையவர்களாக இருப்பர். எனவே, மாணவர் தாமே விரும்பி ஒரு செயற்றிட்டத்தைத் தெரிவு செய்து அதனைச் செய்து முடிப்பதில் தமது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்துவர். இவ்வாறு அவர்களின் கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவது மிகச் சிறந்த கற்பித்தல் முறையாகும். எனவே, மாணவர் தாமே செயற்றிட்டங்களைத் தெரிவு செய்வதற்கு ஆசிரியர் தம்மாலியன்றளவுக்கு ஊக்குதல் வேண்டும். அவ்வாறு ஊக்கமளிக்கும் போது வாழ்க்கைக்குப் பயனளிக்கும் செயற்றிட்டங்களைத் தெரிவு செய்யும் வகையில் ஆசிரியர் தமது கருத்தேற்றத்தின் மூலமும் உரையாடல்கள் மூலமும் மாணவருக்கு வழிகாட்டவேண்டும்.

திட்டமிடு நிலை: செயற்றிட்டத்தைத் தெரிவு செய்து அதனை மாணவர் முழுமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டதும் அதனை எவ்வாறு செய்து முடிப்பது என்பது பற்றித் திட்டமிடுதல் வேண்டும். திட்டமின்றி எச் செயலையும் சரியாகச் செய்ய முடியாது. செயற்றிட்டத்தின் வெற்றி இவ்வாறு திட்டமிடுதலிலேயே தங்கியுள்ளது. மாணவர் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கும் முறைகளைப் பற்றி மறைமுகமான வினாக்களின் மூலம் ஆசிரியர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். மேலும், ஒரு

திட்டத்தை ஏற்குமுன்னர் அதனை நுணுக்கமாக ஆராயும் மனப் பான்மையை அவர்களிடம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அவர்கள் எண்ணியுள்ள திட்டத்தை முதலில் ஒழுங்கான முறையில் எழுதச் செய்யலாம். பின்னர் கலந்துரையாடல் மூலம் பொதுவான ஒரு திட்டத்தைத் தெரிந்தெடுத்து அதனை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய திட்டமாக வரையறுத்து ஏற்கச் செய்ய வேண்டும்.

செயற்படுத்து நிலை: மாணவர் தமது நாட்டங்களுக்கேற்ற பணிகள் மூலம் தாம் ஏற்ற செயற்றிட்டத்தைச் செயற்படுத்துவர். அதனை செயற்படுத்தும் ஆர்வத்தில் சில சமயம் அதன் அடிப்படை நோக்கத்தை மறந்துவிடவும் கூடும், இவ்வாறு அவர்களின் நோக்கம் திசை திரும்பாது ஆசிரியர் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். மாணவருடைய சவனமும் நோக்கமும் கல்வி நோக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு செயற்பட வேண்டும். செயற்றிட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போது ஏற்படும் விளைவு முக்கியமானதில்லை. ஆனால், அதிவிருந்து மாணவர் பெறும் அனுபவங்களே முக்கியமானவையாகும். செயற்றிட்டத்தின் வெற்றியும் பயனும் மாணவர் அதனை எவ்வளவுக்கு முழு மனத்துடனும், ஆர்வத்துடனும் செய்கின்றார்கள் என்பதிலேயே தங்கியுள்ளன.

மதிப்பீடு நிலை: செயற்றிட்ட முறையின் இறுதி நிலை இதுவாகும். செய்து முடிக்கப்பட்ட செயலின் விளைவுகளை மாணவர் தாமே ஆராய்ந்து மதிப்பிட வேண்டும். அவர்களே மதிப்பிடுவதனால் தமது நண்பர் கூறும் கருத்துக்களையும் தீர்ப்புக்களையும் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வர். எனவே மாணவர் சரியான முறையிற் செயல்களைச் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து மதிப்பீடு செய்வதற்குரிய முறைகளையும் வழிகளையும் ஆசிரியர் அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்.

அலகுமுறைக் கற்பித்தல்

அலகு என்ற எண்ணக்கரு (Herbart) ஹெபார்ட் என்பவரால் முதலில் உபயோகிக்கப்பட்டது. கடந்த 25 ஆண்டுகளில் அலகு என்ற எண்ணக்கரு நன்றாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. கெஸ்டால்ட் மண்டலக் கோட்பாடுகள் அலகு என்ற எண்ணக்கருவை ஏற்க அடிப்படையாகக் காரணியாக அமைந்துள்ளன. (Gestalt Field Theory) இக்கோட்பாடுகள் விடயங்களை அல்லது பொருட்களைச் சிறு, சிறு கூறுகளாகவோ, துண்டுகளாகவோ கற்பிக்காது முழுமையாகக் கற்பிக்கும் போதே மாணவர்களால் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளமுடிகின்ற தெனக் கூறுகின்றன. அதாவது அக்கோட்பாடுகள் கற்றலில் முழுமையையும் ஒற்றுமையையும் வலியுறுத்துகின்றன. இக்கொள்கையின்

படி பயனுள்ள முறையில் மாணவரின் கற்றல் நடைபெறுவதற்கு அவர்கள் கற்கும் விடயங்கள் உண்மையான சுற்றூடலில் கற்பிக்க வேண்டும். அத்துடன் விடயங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு படுத்தப்படும் கற்பிக்கப்படுதல் வேண்டும். இவ்வாறு கற்பிக்கும் போது தமது இலட்சியங்களை அடைவதற்கு மாணவர் தமது நடத்தைகளை மாற்றியமைக்கின்றனர்.

'அலகு' என்னும் பதத்திற்கு எல்லோராலும் ஏற்கப்படக்கூடிய வரைவிலக்கணம் விளக்கம் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் கலைத்திட்டம், கற்பிக்கும் முறை போன்றவற்றின் ஆராய்ச்சி யாளர் இக்குறைபாட்டைப் பெருமளவில் நிவர்த்தி செய்துள்ளனர். இவர்கள் 'மாணவர்களின் நோக்கங்களை அடைவதற்கு ஏற்றதாகவும் மாணவர்களுக்குக் கணிசமான அளவு கல்வி அனுபங்களை அளிக்கக் கூடியதாகவும், மாணவர்களின் நடத்தையில் பொருத்தமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய தொடர்பானதும், கருத்துள்ளதுமான தொழிற்பாடுகளை அல்லது செயல்களைக் கொண்டதாகவும் அமைவதே அலகு எனக் கூறுகின்றனர்.

நவீன கற்றல் முறையின் நான்கு முக்கிய அம்சங்கள் இவ்வரைவிலக்கணத்தில் அடங்கியுள்ளன.

(அ) கற்றல் என்பது மாணவர்கள் துடிப்பாகப் பங்குபற்றும் ஒரு செயலாகும். இதுவரைசாலமும் கற்றலில் மாணவர்கள் முழுமையாகப் பங்குபற்றியது கிடையாது. அதாவது வகுப்பறைக் கற்பித்தலில் ஆசிரியரே பெரும் பங்கெடுக்கின்றார். எனவேதான் இவ்வரைவிலக்கணத்தில் மாணவர்கள் கற்றலின் போது பெரும்பங்கெடுக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

(ஆ) கற்றலின் குறிக்கோளை அல்லது இலக்கை அடைவதற்கு ஒன்றோடொன்று தொடர்பான பல செயல்களை மாணவர்கள் கற்க வேண்டும். இச் செயல்கள் அனைத்தும் கற்றல் என்பது முழுமையானதும், ஒற்றுமையானதும் என்பதைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கின்றன.

(இ) கற்றலின் குறிக்கோள் அலகு என்னும் எண்ணக்கருவின் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும்.

(ஈ) அனுபவத்தினால் பெறும் கற்றலே அலகு என்னும் எண்ணக் கருவுக்கு மூலமாகும்.

கற்பித்தல் அலகு, பாடப்பொருள் அலகுகள், அனுபவ அலகுகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் நாம் கெஸ்டால்ந் மண்டலக் கொள்கைகளை ஏற்போமானால் மேற்கூறிய பாகுபாட்டை ஏற்கமுடியாது. ஆனாலும் இரண்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே நாம் பாடத்தை ஆயத்தம் செய்யவேண்டும்.

சிறந்த அலகிற்குரிய பண்புகள்—:

1. ஒருமைத்தன்மையுடையதாக இருத்தல்—:

இதுவரை காலமும் மரபுவழிக்கற்பித்தலில் காணப்பட்ட கூறுபடுத்தப்பட்ட பாடங்களைப் போலன்றி அலகுமுறைக்கற்பித்தலில் பாடங்கள் தொடர்பானவையாகவும், கருத்துள்ளவையாகவும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வரும் செயல்களைக் கொண்டனவாகவும் இருக்கும். மாணவன் தான் கற்கும் வெவ்வேறு செயல்களுக்கிடையே உள்ள தொடர்பையும் அடையவிருக்கும் இலக்கிற்கிடையே உள்ள தொடர்பையும் உணரக் கூடியவகை இருப்பான். எனவே அலகு என்னும் கருத்து பூரணமாக இருக்கவேண்டுமாயின் அலகில் வரும் எல்லாச் செயலுக்கும் தொடர்பு இருக்க வேண்டும்.

2. மாணவர்களின் நோக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு ஒழுங்காக்கப் பட்டிருத்தல்—:

கற்றல் என்பது மாணவர்கள் தாம் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினை நிலைகளுக்குத் தம்மைச் சிறந்த வழியில் சீராக்கிக் கொள்வதாகும். ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் நோக்கங்களை நன்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும். இந்நோக்கங்களுக்கு இரு அம்சங்களுண்டு.

1. மாணவர்களைப் பாதிக்கும் நடைமுறையிலுள்ள திருப்தியற்ற ஒரு நிலையைத் திருப்திகரமான அல்லது விரும்பத்தக்க நிலைக்கு மாற்றுவதற்கு அவர்கள் தூண்டப்படுதலாகும்
2. நடைமுறையிலிருக்கும் நிலையை எவ்வாறு மாற்றியமைத்தால் அல்லது சீராக்கினால், தமக்கு திருப்தி அல்லது ஆறுதல் கிடைக்கும் என்பதை மாணவர் உணர்வதாகும்.

மாணவர்கள் மக்களாட்சிச் சமுதாய வாழ்வில் பயன்தரத்தக்க முறையில் படிப்படியாகப் பங்குபற்ற வேண்டும். இதற்கு ஆசிரியர்கள் மாணவர்களின் நடத்தையில் பல மாற்றங்களையும், முன்னேற்றங்களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். இதனாலேயே மாணவர்களின் நோக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு அலகுகள் ஒழுங்காக்கப்படல் வேண்டும்.

3. ஒரு விடயத்திற்குரிய ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் அளித்தல்:-

ஓர் அலகில் ஒழுங்காக்கப்பட்ட பாடப்பொருள் ஆசிரியர் களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஒரு விடயத்தை எங்கு ஆரம்பிக்க வேண்டும். எங்கு முடிவுறச் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. இப்பண்பு காணப்படாததை நாம் அலகு எனக் கொள்ளமுடியாது. உதாரணமாகப் போக்கு வரத்து என்றும் விடயத்தை எங்கு ஆரம்பிப்பது எனத் தெளிவாகக் கூறமுடியாது. இதற்கு ஆசிரியர் நன்கு சிந்தித்து இவ்விடயத்தை அறிமுகம் செய்யவேண்டும்.

1. நீங்கள் எவ்வாறு பாடசாலைக்கு வருகின்றீர்கள்?
2. எதற்காக இவ்வசதிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன?
3. விரைவாக எதன் மூலம் பிரயாணம் செய்யலாம்?
4. பண்டைக்காலத்தில் மக்கள் எவ்வாறு பிரயாணம் செய்தார்கள்? என்பன போன்ற வினாக்களை வினாவுவதன் மூலம் மாணவர் தூண்டப்படுகின்றனர். இதைத் தொடர்ந்து போக்குவரத்தைக் கற்பிக்கலாம்.

4. அலகில் உள்ளடங்கும், கற்றற் செயல் முறைகள் கல்வி சார்ந்தன வாகவும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகவும் இருத்தல்:

மாணவர்கள் கற்றலின் போது செயல் முறைகளைச் செய்ய வேண்டும், என்பதற்காக செயல் சேர்க்கப்படக் கூடாது. அதன் கல்வி முக்கியத்துவம் சமூகத்தின்தேவை, விருத்தி என்ற அடிப்படையில் கணிக்கப்படவேண்டும். மாணவர்கள் அடைய எத்தனிக்கும் நோக்கங்களையும், இலக்குகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட செயல்களே கல்வி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவாகும். ஆசிரியர் மாணவர் இரு சாராரும் இவற்றை மதிப்பீடு செய்யவேண்டும்.

அலகுகளிற் சேர்க்கப்படும் செயல் மாணவரின் வயதிற்கேற்பவும் ஆற்றலுக்கேற்பவும் அமையவேண்டும். மாணவர்களின் ஆற்றலுக்கேற்றவாறு குழுவேலைகளை ஆசிரியர் பிரித்தளிக்க வேண்டும்.

5. அலகுகள் பரந்தனவாக இருத்தல் வேண்டும் :

அலகுகளை நீண்ட நாட்களுக்குக் கூறுபடுத்திக் கற்பித்தால் உண்மையான அனுபவத்தைப் பெறமுடியாது போகும். மாணவர்கள் பெறும் முழுக்கற்றல் அனுபவங்கள் அனைத்தும் முழுமையானதும் ஒருமைப்

பாடுடையதும், தொடர்பானதாக இருக்கவேண்டும் என்பது பாடப் பொருட்களை அலகுகளாக ஒழுங்கு செய்வதன் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்.

6. மாணவர்களுக்குப் பொருத்தமானதாக அலகுகள் அமைய வேண்டும்.

குறித்த ஒரு சமுதாயத்தில் கற்பிக்கப்படும் அலகுகளை எதுவித மாற்றமுமின்றிப் பிறிதொரு சமுதாயத்தில் கற்பிக்க முடியாது. உதாரணமாக மலைநாட்டுச் சூழலில் காணப்படும் பாடசாலைகளில் தேயிலைத் தோட்டம், கொழுந்தெடுத்தல் போன்றன சேர்க்கப்பட்டிருக்கும். ஆனால் இதே விடயங்களைக் கொண்ட அலகுகள் கடற்கரைச் சூழலில் உள்ள மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தல் பொருத்தமற்றதாகும். ஏனெனில் இவைபற்றி அம்மாணவருக்கு நேரடி அனுபவம் இல்லை.

7. பல்வேறுவிதமான செயல்களை மாணவர்கள் புரிவதற்கு அலகுகள் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும்.

பாடப் பொருளைக் கற்பிக்கும்போது தனித்தனி மாணவர்களின் நாட்டங்களும் ஆற்றல்களும் மனதிற் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆனால் அலகு முறையினூற் கற்பிக்கும்போது இவை கருத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. தனித்தனி நாட்டம் குழு நாட்டம் என்பவற்றுக் கேற்ப அலகுகள் அமைந்திருக்கும்.

8. ஆசிரியர் — மாணவர் பூரண ஒத்துழைப்பை அலகுகள் கொண்டிருக்க வேண்டும்

அலகு என்னும் எண்ணக்கரு படிப்படியாக வளர்ச்சியடையக் கற்றலுக்கு மாணவருடைய நோக்கங்கள் அடிப்படையாக அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணக்கருவும் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இவ்வெண்ணக்கரு ஆசிரியரும் மாணவரும் கூட்டாகச் சேர்ந்து அலகுகளைத் திட்டமிடவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தியுள்ளது. ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும்.

9. அலகை மதிப்பீடு செய்வதற்குரிய அளவுகோல்கள் அதிலேயே அடங்கி உள்ளன

கற்கும் அலகிலேயே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய அளவுகோல் உண்டு என்பதை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் உணரவேண்டும். ஒரு சிறந்த அலகு எந்த இலக்கை அடையவேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுவதனால் ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் அந்த இலக்கினை வெற்றி கரமாக அடைவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்கின்றனர்.

10. நல்ல அலகு அதனோடு தொடர்பான வேறு செயல்களையும் செய்யத் தூண்டுகின்றது.

அலகு முறையினால் பாடப்பொருளைக் கற்பிக்கும்போது மாணவர்கள் அல்விடயத்தோடு தொடர்பான மற்றைய பல விடயங்களையும் பயனுள்ள முறையில் கற்கத் தூண்டப்படுகின்றனர், எனப் பல ஆசிரியர்கள் கண்டுள்ளனர்.

கற்பிக்கும் அலகைத் திட்டமிடல்—

இன்றைய பாடசாலை ஆசிரியர்கள் தமது பாடங்களை முன் கூட்டித் திட்டமிடுவதில்லை எனவும் வகுப்பறைக்குச் சென்று புத்தகத்தை வாசிக்கின்றனர் என்றும் குறை கூறப்படுகின்றது.

அலகுமுறையிற் கற்பிக்கும் போதும் பாடங்களை வகுப்பறையில் தோன்றும் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறு அல்லது மாணவருடைய நாட்டங்களுக்கு ஏற்றவாறு பாடப்பொருளும் கற்பித்தலும் மாற்றியமைக்கக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். எனவே ஆசிரியர் வகுப்பறைக்கு வருமுன்னர் தமது பாடத்தை எல்லாவிதமான தேவைகளுக்கும் ஏற்றவாறு பரந்த முறையில் திட்டமிடவேண்டும். திட்டங்களைத் தயாரிக்கும் போது வகுப்பிலுள்ள வெவ்வேறு மாணவரது சமூக, கல்விப் பின்னணிகளை நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். மாணவருடைய திரள்பதிவேடுகளை ஆராய்ந்து அவர்களுடைய நாட்டங்களையும், தேவைகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டும். அவர்களைக் கற்பிப்பதால் என்ன குறிக்கோளை மாணவர்கள் கூட்டாகவும், தனித்தனியாகவும் அடையவேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்தல் அவசியம். திட்டமிட்டபின்னர் கற்பிப்பதற்கு வேண்டிய தகவல்கள், பொருட்கள் என்பன ஆலகுவாகக் கிடைக்குமா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இவைகள் இல்லாவிட்டால் அலகு முறைக்கற்பித்தல் பயனற்றதாகிவிடுகின்றது.

அடுத்ததாக அலகுகளைப் போதிப்பதற்கு ஏற்றவாறு எவ்வாறு அமைக்கவேண்டும் எனத்திட்டமிடல் வேண்டும். மாணவர்களின் நாட்டங்கள், ஆற்றல்களுக்கு ஏற்பவே அலகுகளில் இடம் பெறும் செயல்களும் அமைய வேண்டும். ஆசிரியர் பாடத்தை முன் கூட்டியே ஆயத்தம் செய்திருந்தாலே பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாணமுடியும்.

ஓர் அலகின் விருத்தி நான்கு பருவங்களைக் கொண்டுள்ளது. அலகை ஆரம்பித்தல்—: வகுப்பில் விடயத்தை அறிமுகம் செய்தல். உதாரணமாக இலங்கையின் கனிப்பொருட்கள் பற்றிய அலகை ஆரம்

பிப்பதாயின் கனிப்பொருட்களை நேரடியாகக் காட்டலாம். அல்லது உல்லாசப்பிரயாணிகளால் கள்ளக்கடத்தல்செய்யப்படும் பொருள் எது? அல்லது பென்சில் எதனால் செய்யப்பட்டுள்ளது? என்று பல முறைகளில் அறிமுகப்படுத்தி விடயத்தை மாணவர்கள் விரும்பக் கூடியதாக அறிமுகம் செய்தல் வேண்டும்.

அலகைத் திட்டமிடல்:

திட்டமிடல் மிகவும் அவதானமாகச் செய்யப்பட வேண்டும். ஒரு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு தீட்டப்பட்ட திட்டத்தின் வெற்றி அத்திட்டம் எவ்வளவு தூரத்திற்கு நன்றாக ஆராயப்பட்டுள்ளது என்பதில் தங்கியுள்ளது. பிரச்சினைகளை விளங்கக் கூடிய சிறன்களை வளரச் செய்வதும், பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குரிய வழிவகைகளை வளரச் செய்வதுமே கற்றலின் இலக்கு அல்லது நோக்கமாகும். திறமை வாய்ந்த ஆசிரியரின் வழிகாட்டல் மூலம் மாணவர்கள் தாமாகவே பிரச்சினையின் வெவ்வேறு அம்சங்களைக் கண்டு பிடிப்பதுமட்டுமன்றி, அவற்றைத் தர்க்க ரீதியான முறையில் ஒழுங்கு செய்யவும் கற்கிறனர். ஆசிரியர் கவனமாகக் குழுக்களின் வேலைகளை மேற்பார்வையிட்டுத் தேவையானபோது ஆலோசனை வழங்கவேண்டும். இறுதியாகக் குழுக்களும், தனியாட்களும் ஒன்று சேர்ந்து தாம் செய்த செயல்களின் முன்னேற்றம் பற்றிக் கலந்துரையாடவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலமே ஒரு அலகைக் குறித்த கால எல்லைக்குள் செய்து முடிக்க முடியும்.

செயல்களைப் புரிவதற்கு வழிகாட்டல்—:

குழுவாகச் செயற்படும் போது மாணவர்கள் சில அனுபவங்களைப் பெறுகின்றனர். மாணவர்கள் குழுக்களாக வேலை செய்யும் போது மற்றவர்களுடன் கூட்டாகவும், வெற்றிகரமாகவும் வேலை செய்யும் திறனைக் கற்றுக் கொள்கின்றனர். இத்திறனை ஒரு சனநாயக சமுதாயத்தில் நல்ல முறையில் வாழ்வதற்கு மூலமாக அமையும். மேலும் ஆசிரியருக்கும், தமது நிர்வாக ஆற்றலையும், தலைமைதாங்கி நடத்துவதற்கான திறமையையும் பரிசோதிப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கின்றது.

ஆசிரியர் வெவ்வேறு குழுக்களுக்கும் வழிகாட்டும்போது, ஒவ்வொரு குழுவின் பணியையும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறவேண்டும். தம் பணியைச் செவ்வனே செய்வதற்கு ஆசிரியர் ஊக்கலை வழங்க வேண்டும்.

அலகின் பயனை மதிப்பீடு செய்தல்:—

ஒவ்வொரு அலகின் செயற்பாட்டையும் இரு முறைகளில் மதிப்பிடலாம்.

- 1: ஒவ்வொரு அலகு வளர்ச்சியின்போதும் பொது ஒழுங்கையும், வளர்ச்சிக்கான முறைகளின் திறமைகளையும் பொறுத்துள்ளது. ஆசிரியர் இவற்றை மறுபரிசீலனை செய்வதன் மூலம் மற்றைய அலகுகளை அதிக பயனளிக்கும் முறையில் வழிகாட்டுவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.
2. அலகின் முடிவில் மாணவருடைய நடத்தையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தை அவதானித்தல். அலகை ஏற்படுத்திய நோக்கத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். இதன் மூலம் சிறந்த மதிப்பீட்டை அறியலாம்.

சில தகவல்கள் எழுத்துப்பரிட்சை மூலம் பெறலாம். வாய் மொழி வினா மூலமும் கேட்டறியலாம். இச்சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்ட அலகைக் கற்பதனால் மாணவர்கள் பெறக் கூடிய கல்விக் குறிக்கோள்களையும் எடுத்துக் கூறவேண்டும் அலகைக் கற்றதினால் பெற்ற அனுபவங்களைப் புதியபிரச்சினைகளுக்கு எவ்வாறு உபயோகப் படுத்தலாம் என்பதையும் எடுத்துக் கூறவேண்டும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட அலகைக் கற்றதினால் ஏற்பட்ட பயன் என்ன, அதனைக் கற்றதினால் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் என்ன, என்பதை மாணவர் உணரக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். ஒருவன் தனது செயல்களைப் பயனுள்ள முறையிலும், குறைநிறைகளை ஆராயும் முறையிலும் மதிப்பீடு செய்யக் கற்றுக் கொள்ளுதல் அவன் ஒரு சமுதாயத்தில் வெற்றிகரமாக வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத தொன்றாகும்.

நிரலித்த கற்பித்தல் முறை அல்லது திட்ட முறைக் கற்பித்தல் (Programmed Instruction)

நிரலித்த கற்பித்தல் முறை மாணவனைக் குறிப்பிட்ட நடத்தைகள் மூலம் ஒரு சூழலிற் செயலாற்றுவதற்குக் கற்பிக்கின்றது. எத்தகைய கற்றலுக்காக நிரலித்த கற்பித்தல் அமைக்கப்படுகின்றது என்பதனை அவன் கற்றுக்கொள்கின்றான். ஸ்கினனார் (B. F. Skinner) என்பவரின் மீள வலியுறுத்தற் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டே இம்முறை உருவாக்கப்பட்டது. கற்றலில் மாணவருக்கு ஊக்கத்தையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்தும் வகையில், பாடங்கள்

இம் முறையில் திட்டமிடப்பட்டு அமைக்கப்படும். விரைவாகவும் இலகுவாகவும் கற்பதற்குப் படிப்படியாக மேலெழும் ஊக்கி அவசியமாகும். எனவே, சரியான விடைகளை மாணவர் தாமே பெறுவதே கற்றலுக்குரிய அத்தகைய ஊக்கியாகவும் தூண்டியாகவும் அமையும்.

நிரலித்த கற்பித்தல் முறைக்குக் கற்பித்தற் பொறி உதவியாக உள்ளது. இதன் உதவியுடன் மாணவர் தாமே சரியான விடைகளைக் கண்டுபிடிப்பர்.

ஆசிரியருக்குச் சில குறிப்புகள்

இதுவரை பொதுவான கற்பித்தல் முறைகள் சிலவற்றின் கருத்துக்களை அறிந்தோம். அவை எவ்வளவுக்கு எமது நாட்டில் நடைமுறைச் சாத்தியமாகும். அவற்றை நடைமுறைப் படுத்துவதில் எத்தகைய இடர்களும் பிரச்சனைகளும் ஏற்படும் என்பதை ஆசிரியர் நன்கறிவர். எனினும், இம்முறைகள் யாவற்றிலும் காணப்படும் சிறந்த பொதுப் பண்புகளை ஆசிரியர் உணர்ந்து அவற்றின் அடிப்படையில் தமது கற்பித்தல் முறைகளையும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் சாலச் சிறந்ததாகும். கற்பித்தலிற் பாடத்தைவிடப் பிள்ளைகள் முதன்மை பெற்றுள்ளமையை அறிந்து அவர்களின் உடல், உள ஆற்றல்களுக்கேற்பக் கற்றலில் அவர்களுக்கு நாட்டமும் ஊக்கமும் ஏற்படும் வகையில் கற்பிப்பது நற்பயனளிக்கும். கற்பித்தல் என்பது ஆசிரியரால் மாத்திரம் நடத்தப்படும் ஒருவழிச் செயலன்று. ஆசிரியரின் உள்ளமும் மாணவரின் உள்ளமும் கலந்துறவாடும் வகையிற் கற்பித்தல் நிகழவேண்டும். சிறந்த கற்பித்தல் முறைமூலம் மாணவரின் சிந்தனையில் கருத்துமோதல் ஏற்படவேண்டும். இதன் மூலம் மாணவரின் சிந்தனை விரிவுபடல் வேண்டும். கற்றல் காரணமாக ஆன்மா, உள்ளம், உடல் ஆகிய மூன்றும் சம வளர்ச்சி பெற்ற பூரண ஆளுமையுடையவர்களாக மாணவரை உருவாக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஆசிரியருடையதாகும். எனவே, ஆசிரியர் தமது பணியைச் சீவனோபாயத்திற்குரிய ஒரு வழி எனக் கருதாமல், பிள்ளைகளுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் நாட்டிற்கும் செய்யும் சேவையாகக் கருதவேண்டும். எதிர்காலச் சந்ததியினரைச் சான்றோர்களாக உருவாக்கும் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட ஆசிரியர் அப்பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆசிரியருடைய கற்பித்தல் மாணவரிடத்தே நற்பயனை விளைவிக்கவேண்டுமாயின் பிள்ளைகளின் இயல்பை நன்கறிந்து அவர்களுக்கேற்ற முறையில் கவர்ச்சிகரமாகப் பாடங்களை நடத்துதல் வேண்டும்.

டும். வாய் மொழி வினாக்கள், சுற்பித்தற் துணைக்கருவிகள் என்பவற்றை ஏற்ற முறையிற் பயன்படுத்தத் தவறக் கூடாது. ஆசிரியரின் சுற்பித்தலுக்கு உற்ற துணையாக விளங்குவன கரும்பலகையும் வெண்கட்டியுமாகும். கரும்பலகையில் எழுத்துப்பதிவு போல மாணவரின் உள்ளத்திலும் அவர்கள் சுற்பவை நன்கு பதியக்கூடிய முறையிற் சுற்பிக்க வேண்டும். சுற்கும்போது மாணவருக்கு ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளை அறிந்து அவற்றிற்கேற்ற பரிகார முறைகளைக் கையாளுதல் வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தாம் சுற்பிக்கும் விடயத்தில் தெளிந்த அறிவும், திட்டமிட்டு ஒழுங்கான முறையில் விடயங்களை எடுத்துக்கூறும் திறனும் உடையவராக ஆசிரியர் இருக்கவேண்டும்.

வகுப்பறைக் கற்பித்தல்

கற்பித்தல் என்பது என்ன?

மாணவன் தனது திறன்களையும், மனப்பான்மைகளையும், அறிவையும், விழுமியங்களையும் வளர்க்குமாறு அவனுக்கு உதவும் பணியே கற்பித்தல் என்று வரைவிலக்கணம் கூறப்படுகின்றது. கற்பித்தலின் மூலம் ஆசிரியர் தமது மாணவரிற் சிறந்த நடத்தை மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றார். கற்பிக்கும் பாடவிடயமே கற்பித்தலில் முக்கியமென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ஆனால், கற்பித்தல் முறையே முக்கியமென்றும், பாடவிடயம் முக்கியமன்றெனவும் சிலர்வாதாடுவர். ஆனால் இரண்டும் முக்கியமானவை. ஓர் ஆசிரியர் தமது மாணவனுக்குக் கணித பாடத்தைக் கற்பிக்கின்றார் என வைத்துக் கொள்வோம். இந்நிகழ்ச்சியில் ஆசிரியர் குறித்த மாணவனின் அறிவு, திறமை, மனப்பான்மை ஆதியனவற்றை வளர்ப்பதற்குக் கணித பாடத்தை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்துகின்றார். ஆகவே ஆசிரியர் கணிதபாடத்திற் சிறந்த தேர்ச்சியுடையவராயிருத்தல் வேண்டும். அத்துடன் அப்பாடத்தின்மூலம் மாணவனிடம் என்னென்ன மாற்றங்களை எவ்வாறு ஏற்பாடு செய்யலாம் எனவும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். ஆகவே, ஆசிரியர் ஒருவருக்குப் பாட அறிவும், அத்துடன் கற்பிக்கும் முறைகளும் முக்கியம் என்பது புலனாகின்றது.

கற்பித்தல் என்பது பாடவிடயத்தைச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்பதிலும் வேறுபட்டது. பாடவிடயத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்ற பட்டதாரியாயினும் அவர் தமது அறிவை மாணவருக்குச் சிறந்த முறையில், அவர்கள் ஆர்வத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் கற்குமாறு கற்பிக்கத் தவறுவாராயின் அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியராகமாட்டார்.

சிறந்த கற்பித்தலின் சில இயல்புகள் :

1. ஆசிரியர் தாம் கற்பிக்கும் பாடத்தில் சிறந்த தேர்ச்சி உள்ளவராக இருத்தல் வேண்டும். அப்பாடத்தில் அவர் நாட்டமும் கவர்ச்சியும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவர் பாடத்தின் அலகுகளையும் பயிற்சிகளையும் ஏற்பாடு செய்து மாணவர் அப்பாடத்தில் முழுமையான அறிவு பெறுமாறு கற்பிக்க முடியும்.

2. ஆசிரியர் தமது தொழிலில் ஆர்வமுள்ளவராக இருத்தல் வேண்டும். பாடத்தில் நாட்டமில்லாத ஆசிரியரும், ஆசிரியத் தொழிலிற் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாத ஆசிரியரும், பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்திற் கரிசனை இல்லாத ஆசிரியரும், கற்பிக்கும் மாணவரை; இறுதியில் பாடத்தையும், பாடசாலையையும், கற்பிக்கும் ஆசிரியரையும் வெறுப்படையவைத்துவிடுவர். மாதச் சம்பளத்துக்காக மாத்திரம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர், மாணவரில் நிரந்தரமான தீமைகளை விளைவிக்கின்றார். அப்படியானவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலை விட்டு வேறு தொழிலைத் தேடுவது நன்று.

3. நல்ல கற்பித்தலில் ஆசிரியர் மாணவரின் திறமைகள், அடைவுகள், அனுபவங்கள் ஆதிகளென்றே அறிந்திருப்பது அவசியமாகும். குறித்த வகுப்பிற் கற்பிக்கும் வேறு ஆசிரியரிடமிருந்தும், வேறு பல முறைகளினாலும் இத்தரவுகளை அவர் பெறவேண்டும். அப்போதுதான் அவர் மாணவரின் தராதரத்துக்கேற்பக் கற்பிக்க முடியும். ஒரு வகுப்பில் திறமை கூடியோரும் திறமை குறைந்தோரும் உள்ளனர் என்பதை ஆசிரியர் அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

4. ஆசிரியர் தமது கற்பித்தலில் பலதரப்பட்ட கற்பித்தல் முறைகளைக் கையாளுதல் வேண்டும். கற்பித்தல் முறை ஆசிரியருக்காசிரியர், பாடத்துக்குப் பாடம், வகுப்புக்கு வகுப்பு வேறுபடும். ஆகையினால் சிறந்த கற்பித்தல் முறை என்று ஒன்றில்லை. மாணவரின் ஆர்வத்தைக் குறைக்காதவாறு அவர் எந்த முறையைப் பயன்படுத்தினாலும் அது சிறந்த முறையாகும்.

5. தமது பாடத்தைக் கற்பிக்குமுன் ஆசிரியர் அதனை ஆயத்தஞ் செய்வது நல்ல கற்பித்தலின் ஓர் அம்சமாகும். தாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றும், செய்வதை எப்படிச் செய்ய வேண்டுமென்றும் ஆசிரியர் ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருத்தல் வேண்டும். மேலும், ஒரு பாடத்திற்கு ஒரு குறித்த திட்டம் மாத்திரம் போதாது. வேறொரு முறையிலமைந்த இன்னொரு திட்டமும் இருப்பது நன்று. முதலாவது திட்டத்தின்படி கற்பித்தல் முன்னேறவில்லையெனில் ஆசிரியர் வேறு திட்டத்தைப் பயன்படுத்த ஆயத்தமாயிருத்தல் வேண்டும்.

6. மாணவரில் எப்போதும் குறை குற்றம் காண்பதிலும் பார்க்க அவர்களைப் புகழ்வதிலும் ஊக்குவிப்பதிலும் கூடிய அளவு முன்னேற்றம் பெறமுடியும். ஏதேனும் குற்றம் காண

வேண்டுமெனில் அது ஆக்கபூர்வமான முறையில் செய்யப்படுவது நன்று. அவர்களின் பிழையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு அவர்களுக்குக் கருத்தேற்றம் செய்வது நன்று.

ஆசிரியரின் பண்புகள்

ஆசிரியர் ஒரு வகுப்பறையில் என்னென்ன இயல்புகளையும் மனப்பான்மைகளையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் எப்படியான ஆசிரியர் - மாணவர் தொடர்புகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. ஆசிரியர் நல்ல ஆளுமைப் பண்புகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். மாணவருக்கு ஆசிரியரே ஒரு முன்மாதிரி போன்றவர். அவருடைய பண்புகளையே மாணவரும் பின்பற்றுவர். ஆகவே, அவர் உறுதியான மனவெழுச்சியுடையவராகவும், பிறரின் நலன்களைப் பேணுபவராகவும் இருத்தல் வேண்டும். பொறுமை, அடக்கம், நல்லொழுக்கம் நேர்மை ஆகியனவற்றை அவர் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். மேலும், அவர் அழுக்கற்ற தூய உடை அணிந்து சத்தமாகவும் உற்சாகத்துடனும் மாணவர் முன் காட்சியளித்தல்வேண்டும்.

2. தமது தொழிலிலும், பாடத்திலும், கற்பித்தலிலும், மாணவரிலும் விருப்புடையவரே ஒரு சிறந்த ஆசிரியராவார். அப்படியான ஆசிரியரே கற்பித்தலில் நிறைவைக் காண்பார். கற்பிக்கும் பாடங்களில் ஆக்க மனப்பான்மை கொண்டவராகவும், வேறு ஆசிரியரின் சிபார்சுகளையும் புத்திமதிகளையும் ஏற்றுத் தமது வேலையை எவ்வாறு நிகுத்தமாகச் செய்யலாம் என்று முயற்சிப்பவராகவும், பயனற்ற வேலைகளில் ஈடுபட்டுத் தமது நேரத்தை விரயம்செய்யாதவராகவும் உள்ளமையே ஒரு ஆசிரியரின் நற்பண்புகளாகும்.

3. வகுப்பறையில் ஆசிரியர் தெளிவாகப் பேசுதல் வேண்டும், அவருடைய குரல் கடினமானதாக இருத்தல் கூடாது; ஆனால் மிக மெதுமையாகவும் இருத்தல் கூடாது. மேலும் அவர் முழு நேரமும் கதைத்த வண்ணம் இருப்பதும் கூடாது. பிள்ளைகளின் அபிப்பிராயங்களையும் செவிமடுத்து வரவேற்க வேண்டும். அவர் கற்பிக்கும் போது ஒரே தொனியிற் கதைப்பதைவிட்டு, அதனை அடிக்கடி மாற்றுவது நன்று.

4. தாம் கற்பிக்கும் மாணவரிற் கரிசனை கொண்டவரே நல்ல ஆசிரியராவார். அவர் மாணவரின் பெயர்களையும், அவர்களின் இயற்கையான கவர்ச்சிகள், நாட்டங்கள், திறன்கள் ஆகியனவற்றையும்

விரிவாக அறிந்திருத்தல் வேண்டும். தம்மில் ஆசிரியர் கவனம் எடுக்கின்றார் என்றும், தமது எதிர்காலத்தில் அவர் அக்கறை கொண்டுள்ளார் என்றும் மாணவர் உணர்வு பெறவேண்டும்.

5. வகுப்பறையில் ஆசிரியர் ஒரு சிறந்த தலைவராக நடந்து கொள்ள வேண்டும். தாம் செய்வதை அவர் நன்றாகப் புரிந்து நிதானத்துடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அவர் நடுநிலையைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். சில மாணவருக்குச் சார்பாக அவர்களுடன் நல்ல முறையிலும் வேறு சிலருடன் வெறுப்புடனும் நடந்துகொள்ளக்கூடாது. இத்தன்மையில் இவர் ஒரு நீதிபதியின் பங்கை ஏற்கவேண்டும்.

6. பிள்ளைகளைப் புறங் கூறுதல், ஏளனம் அல்லது பரிகாசம் செய்தல் ஆகியனவற்றை ஆசிரியர் தவிர்த்தல் வேண்டும். இச்சிறு தண்டனைகளினால் அவர் மாணவரிடம் வெறுப்பு மனப்பான்மையை வளர்ப்பார். ஆசிரியர் மாணவருடன் சேர்ந்து தாமும் அவருள் ஒருவர் என்ற மனப்பான்மையை வளர்த்தல் வேண்டும்.

தனிவேறுபாடுகளுக்கேற்றவாறு கற்பித்தல்

குழந்தைப் பருவத்திலும் பார்க்கக் கட்டிளமைப் பருவத்திலேயே மாணவரிடையே தனி வேறுபாடுகள் அதிக அளவிற்காணப்படும். இவ்வேறுபாடுகள் உடலைப் பொறுத்தும், உள வளர்ச்சி, திறமைகள், நாட்டங்கள் என்பவற்றைப் பொறுத்தும் காணப்படும். இத்தனிவேறுபாடுகளுக்கு ஏற்றவாறு எல்லா மாணவரையும் கற்பிப்பது ஆசிரியருக்குச் சிரமமெனினும் அவர் பின்வரும் சில உத்திகளைக் கையாளலாம்.

1. முதலில் விரிவுரையாற்றும் கற்பித்தல் முறையை ஆசிரியர் கைவிடவேண்டும்.

2. வகுப்பறையில் மாணவர் தம்முட்கொண்ட திறமைகளுக்கேற்றவாறு ஒவ்வொரு பாடத்துக்கும் சிறு சிறு தொகுதிகள் ஆக்கப்படுதல் நன்று. இத்தொகுதிகள் நிரந்தரமானவையாக இருத்தல் கூடாது. இத்தொகுதிகளின் சராசரி ஆற்றலுக்கேற்பப் பணிகள் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படல் வேண்டும்.

3. மாணவருக்குக் கொடுக்கப்படும் ஒப்படைகளும் பயிற்சிகளும் பாசுபாடு செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எல்லா மாணவரின

சராசரியான திறமைக்கேற்றவாறு ஒர் ஒப்படையை அவர் எல்லோருக்கும் கொடுக்கலாம் பின்னர் திறமை கூடியோருக்கு மேலும் கடினமான பணிகளைக் கொடுக்கலாம்.

4. பார்வை, கேள்வி ஆத்யனவற்றிற் குறைபாடு கொண்ட மாணவரை ஆசிரியர் அறிந்து அவர்களுக்கு விசேட சிகிச்சை அளிக்க ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும். அத்துடன் மனவெழுச்சிப் பொருத்தப்பாட்டில் குறைபாடுகள் கொண்ட பிள்ளைகளையும் அவதானித்து அவர்களுக்கேற்ற உதவிகளையும் கொடுத்தல் வேண்டும்.

5. வீட்டு வேலைகள், வெளிக்கள வேலைகள், பொழுதுபோக்கு வேலைகள் ஆத்யனவற்றைப் பொறுத்த அளவிலும் தனி வேறுபாடுகளுக்கேற்பப் பணிகளை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

ஊக்கம்

மாணவரின் கற்றலுக்கு ஊக்கமே மிக முக்கியமானது. அதன் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு

1. மாணவர் தமக்கு நாட்டமுள்ள பணிகளையே விரும்பிச் செய்வர். ஆகவே, ஆசிரியர் கற்பிக்கும் பாடம் எதுவானாலும் அது மாணவருக்குப் பயன்படக் கூடியதாகவும், அவர்கள் வாழ்வின் தொடர்புடையதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

2. மாணவர் ஓரளவுக்கு அடையக்கூடிய இலக்குகளைக் கற்பித்தலில் ஏற்பாடு செய்து அவற்றை மாணவர் அடைவதற்கேற்ற பணிகளையும் ஒப்படைகளையும் ஆசிரியர் தயாரித்தல் வேண்டும்.

3. தாம் ஒவ்வொரு பணியிலும் அடைந்துள்ள முன்னேற்றங்களை மாணவர்க்கு ஆசிரியர் உடனுக்குடன் தெரியப்படுத்துதல் வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் தமது இலட்சியப் படிகளை உயர்த்தி மேலும் ஊக்கத்துடன் பணியாற்றுவர்.

4. தண்டனையிலும் பார்க்க வெகுமதிகளே நல்ல விளைவுகளைக் கொடுக்க வல்லன. மாணவர் பயத்துடனும் பீதியுடனும் வேலை செய்வார்களானால் ஊக்கம் குறைந்துவிடும்.

5. மாணவர் செய்யும் வேலைகளில் அவர்கள் வெற்றிபெற வேண்டும். வெற்றியே ஊக்கத்தை அதிகரிக்கும்.

6. வகுப்பறையில் நல்ல ஆசிரியர் — மாணவர் உறவுகள் இருத்தல் வேண்டும்.

வகுப்பறை நிர்வாகம்.

ஆசிரியர் பாட அறிவைக் கொண்டு நல்ல கற்பித்தல் முறைகளைப் பயன்படுத்தினாலும், அவர் தமது வகுப்பறையில் நல்ல நிர்வாகத்தை ஏற்பாடு செய்தாலன்றி அவருடைய பணியிற் சித்தி காண முடியாது. ஆகவே, வகுப்பறையில் ஒழுங்கு நிலைநாட்டப்படுவது அவசியமாகும். இதனை ஆசிரியர் கடுகடுத்த முகத்துடனும் அதிகாரத் தொனியுடனும் நிலைநாட்ட முடியாது.

தமது பாடங்களை ஆயத்தப்படுத்துவதுடன், ஆசிரியர் தாம் கற்பிக்கும்போது வகுப்பறையில் என்னென்ன இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படக்கூடும் என்றும் அவர் சிந்தனை செய்தல் வேண்டும். பொதுவான சில குறித்த கட்டுப்பாடுகளை ஆசிரியர் ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்து பழக்கத்திற் கொண்டு வருதல் வேண்டும். வகுப்பறையில் மாணவர் ஒழுங்குடன் நுழைதல், ஆசிரியர் வருட்போது எழுந்து நின்று வணக்கம் தெரிவித்தல், பயிற்சிகளை செய்து முடித்த பின் அவற்றை ஒழுங்காக ஆசிரியரிடம் சாண்பித்தல், ஆசிரியர் வாய்மொழி வினாக்கேட்கும்போது ஒழுங்கான முறையில் விடையளித்தல் ஆகியன போன்ற சில சாதாரணமான ஒழுங்கு முறைகள் வகுப்பறையில் நடை முறையிற் கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.

ஆசிரியர் வகுப்பறையில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்கு அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதனால் நல்ல விளைவு கிடைக்காது. தமது ஆளுமைப் பண்புகளினாலும், கற்பிக்கும் திறமையினாலுமே அவர் கட்டுப்பாடுகளை மாணவர் ஏற்குமாறு செய்யலாம். அனுவசியமாகத் திணிக்கப்படும் கட்டுப்பாடுகளை மாணவர் ஏற்க மாட்டார்கள்.

வகுப்பறையில் மாணவர் ஊக்கத்துடன் வேலையில் முன்னேறுவதற்கு ஆசிரியர் சனநாயக முறையில், கடமையாற்றும் தலைவராக நடந்து கொள்ள வேண்டும். லூவின், லிப்பிற் (Lewin and Lippitt) ஆகியோர் நடத்திய பரிசோதனையினின்றும் இது புலனாகின்றது. அவர்கள் மூன்று தொகுதி மாணவரைத் தெரிவு செய்தனர். இத் தொகுதிகள் திறமை, வயது, சமூகச் சூழ்நிலை ஆகியனவற்றிற் சமமானவர்கள்: முதலாவது தொகுதிக்கு ஓர் ஆசிரியர் கற்பிக்கும் போது அவர் சனநாயக முறையில் மாணவரின் அபிப்பிராயங்களையும் வரவேற்று அவர்களுடன் கலந்துரையாடிப் பணியாற்றினார். இரண்டாவது தொகுதிக்கு அவர் சர்வாதிகாரமான முறையில் மாணவருக்குப் பணிகளைப் பங்கிட்டுத் தனது முறைப்படியே மாணவர் தொழிலாற்றவேண்டுமென்று பணித்தார். மூன்றாவது தொகுதிக்கு

அவர் தலையிடாத முறையில் மாணவர் செய்யும் பணிகளில் கரிசனை காட்டாது நடந்துகொண்டார். பரிசோதனையிற் கொடுக்கப்பட்ட பணியில் முதலாவது தொகுதியினர் அதி கூடிய முன்னேற்றம் பெற்றனரென்றும் அத்தொகுதியில் சீரான சமூகக்கவிறிலை (Social Climate) நிலவியதென்றும் காணப்பட்டது. மற்றைய இரண்டு தொகுதிகளிலும் மிகக் குறைந்த முன்னேற்றமே கிடைத்ததெனவும் காணப்பட்டது. இரண்டாவது தொகுதி மாணவர் ஆசிரியர் முன்னிலையில் பீதியுடன் பணியாற்றினரெனவும், அவர் இல்லாத வேளையில் தம்மிச்சைப்படி கட்டுப்பாட்டை மீறி நடந்தனரெனவும் அறியப்பட்டது. ஆனால் மூன்றாவது தொகுதியினர் செய்வதறியாது, குறிக்கோளின்றி அவதிப்பட்டனரென்றும் பணியில் மனமுறிவே பெற்றனரெனவும் காணப்பட்டது. இப்பரிசோதனையின்றும் சனநாயக முறையில் அமைந்த நிர்வாகமே கூடிய பயனுள்ளது என்பது புலனாகின்றது.

வகுப்பறையில் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட செயன்முறை இல்லை. அது ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஏற்ற வகையில் அமையும். இதற்கு ஆசிரியரின் அனுபவமும் ஓரளவு வேண்டும். எனினும் சில குறித்த உத்திகளை அவர் கையாளலாம்.

1. மாணவரின் பெயர்களை ஆசிரியர் அறிந்து, அவர்களை அப்பெயர்களினாலேயே அழைத்தல் வேண்டும். இதுவே கூடிய தாக்கம் கொண்டது. மாணவர் வகுப்பறையில் குறிக்கப்பட்ட ஆசனங்களில் எப்போதும் உட்காருவது நன்று. அவர்களை ஆசிரியர் அறிந்து கொள்வதற்கு இது உதவும்,

2. விடைத்தாள்களையும் பயிற்சிப் புத்தகங்களையும் மாணவரிடம் பரிமாறுவதற்குரிய சில குறித்த திட்டங்கள் இருத்தல் வேண்டும். எல்லாரும் எழுந்தவாறு அங்கும் இங்குமாக நடமாடித் திரிந்து குழப்ப நிலையை ஏற்படுத்த ஆசிரியர் இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

3. ஆசிரியர் மாணவரிற் கொள்ளும் மனப்பான்மை முக்கியமாகும். அவர் புன்முறுவலுடன், மாணவருக்கு ஏற்ற முறையில் உறுதியுடனும், நேர்மையுடனும், ஒரு சார்பின்றி, மாணவரிடம் அன்புடனும் பரிவுடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

4. ஆசிரியர் பண்பான சொற்களைத் திருத்தமாக உபயோகித்தல் வேண்டும். கொச்சையான வார்த்தைகளை உபயோகிக்கக் கூடாது. அதிகாரமான தொனியில் கதைக்கக் கூடாது.

5. பாடங்களை ஆசிரியர் ஆயத்தம் செய்து, மாணவர் ஒவ்வொருவரும் சித்தி பெறுமாறு செயல்களைக் கொடுப்பாரானால் அவர்கள் உற்சாகத்துடன் கற்பர். அப்போது ஒழுங்கு தானாகவே நிலவும்.

6. மாணவருக்குக் கொடுக்கும் செயல்களும் பயிற்சிகளும் அவர்களுக்குத் தெளிவாக விளங்கவேண்டும். தாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றும், எங்கு தொடங்கி எவ்வாறு முடிக்கவேண்டுமென்றும் மாணவருக்குத் தெரிய வேண்டும்.

7. ஆசிரியர் கரும்பலகையில் எழுதும்போது, எழுதுவதை மாணவர் வாசிக்கமுடியாதவாறு மறைத்து நிற்பல் கூடாது. இதனால் குழப்பநிலை உண்டாகலாம்.

8. கொடுக்கப்படும் பயிற்சிகள் உடனுக்குடன் திரட்டப் பட்டுத், திருத்தம் செய்யப்பட்டு, மாணவருக்குக் கொடுக்கப்படல் வேண்டும்.

9. மாணவரைத் தண்டிப்பதற்கு ஆசிரியர் பாடவேளைகளைப் பயன்படுத்தலாகாது. சில ஆசிரியர் பாடத்தில் பிற்போக்கான மாணவருக்கு அதிக வீட்டுவேலை கொடுப்பதுண்டு. சிலர் மாணவரைப் பாடசாலை நேரத்தின் பின் மறியல் செய்வதமுண்டு. இவை கற்பித்தலின் நோக்கத்திற்கு முரண்பட்டவை.

10. கற்பித்தலிலும் பாடவிடயத்திலும் ஆசிரியர் தாமும் உற்சாகத்தையும் விருப்பத்தையும் காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் மாணவரும் ஊக்கம் பெறுவர்.

11. ஆசிரியர் வகுப்பறையில் முழு நேரமும் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்து கற்பித்தலாகாது. அத்துடன் சலிப்பு ஏற்படும்படி ஒரே தொனியில் கதைக்கவுங் கூடாது.

12. மாணவருடன் வேண்டாத வாக்குவாதங்கள் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். குறித்த பாடத்துடன் தொடர்பான சருத்துவாதங்கள் பயனுடையன. ஆனால் அவற்றில், ஆசிரியர் மனவெழுச்சி உறுதியின்றித் தமது சொந்த அபிப்பிராயங்களைத் திணிக்க முற்படக் கூடாது.

13. மாணவருடன் மரியாதையுடன் ஆசிரியர் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் மாணவர் அவருக்குக் கீழ்ப்பணிவர். தண்டனைகளைக் குறைத்து, வெகுமதிகளைக் கூட்டிக் கற்பித்தல் நன்று.

14. தவறிழைக்கும் மாணவரைப் பிறர் முன் தண்டிப்பது அல்லது தூற்றுவது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். மாணவரின் குற்றத் துக்காகவே தண்டனையன்றிக் குறித்த மாணவரில் உள்ள வெறுப்பு மணப்பான்மையினாலன்று என்பதை மாணவர் உணருமாறு ஆசிரியர் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஆகவே, பழிவாங்கும் நோக்குடன் தண்டனை அளிக்கக் கூடாது ஆசிரியர் மாணவரின் உடலை வருத்தும் தண்டனைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது. வகுப்பறையில் நிலவும் சிறிய ஒழுக்கப்பிரச்சனையையும் அவர் தாமே சுமுகமாகத் தீர்க்க வேண்டும்.

பாட ஆயத்தம் அல்லது பாடக் குறிப்பு

ஆசிரியர் எவ்வளவுதான் அறிவாளியாக அல்லது அனுபவ சாலியாக இருந்தாலும் தாம் கற்பிக்கும் விடயத்தில் போதிய கவன மெடுத்து ஆயத்தம் செய்யாவிடில் தமது கற்பித்தலை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியாது. "பாடவிடயம் எனக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு; எனவே பாடக் குறிப்பு எதற்கு", என்று பாடக் குறிப்புத் தயாரிப்பதற்குச் சோம்பல் கொள்பவர்களும், அதிபர், அதிகாரிகள் போன்றோருடைய கண்காணிப்புக்கு அஞ்சி ஏதோ ஒருவகையிற் குறிப்பை எழுதிவைப்பவர்களும் உளர். ஆனால் ஒழுங்கானமுறையிற் பாடத்தை அலகுகளாகப் பிரித்து அவற்றை எவ்வகையிற் கற்பிக்க வேண்டும். எவ்வாறு மாணவரின் முன்னறிவுடன் பொருந்தக்கூடிய வகையில் அளிக்கலாம் என்பன போன்றவற்றை ஆசிரியர் முன் கூட்டியே திட்டமிட்டுக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், ஓர் ஆசிரியர் வெவ்வேறு வகுப்புகளுக்கு வெவ்வேறு பாடங்களைக் கற்பிப்பதால் எல்லாப் பாடங்களுக்கும் விரிவான குறிப்பு எழுதமுடியுமா என்ற வினாவும் எழுத்தான் செய்யும். எனினும், ஆசிரியர் தம்மாலியன்றளவுக்குக் குறிப்புகளைத் திட்டமிட்டு ஆயத்தம் செய்வது சாலச் சிறந்ததாகும். பாடத்தைக் கற்பிப்பதில் ஆசிரியர் பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனிப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

1. பாடத்தைப்பற்றிய தகவல்கள், விடயங்கள்
2. அவற்றின் அளவு (வகுப்புகளுக்கேற்ப)
3. பிள்ளைகளின் முன்னறிவு
4. பாடத்திற்குரிய கால அளவு
5. பாடத்தின் தொடர்ச்சி
6. அமைப்பு
7. கவர்ச்சியான முறையில் எடுத்துரைத்தல்
8. கற்பித்தற் துணைக்கருவிகள்

9. சுருக்கம்

10. பயிற்சி

கற்பிக்கப்போகும் விடயங்களை மாணவருக் கேற்ற வகையில் சேகரித்து, அவர்கள் ஏற்கக் கூடியளவுக்கு அவற்றைக் குறித்தபாட நேரத்திற் கொடுக்கவேண்டும். அவ்வாறு கற்பிக்கும்போது அவர்களின் பாட முன்னறிவை அறிந்து, வகுப்பை ஒழுங்கான முறையில் அமைத்து ஏற்ற துணைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்திக் கவர்ச்சியான முறையிற் கற்பிக்கவேண்டும். கற்பித்தலின் விடயத்தை மீண்டும் சுருக்கமாகக் கூறி ஏற்ற பயிற்சிகளை மாணவரைக் கொண்டு செய்வித்தல் வேண்டும். எனவே, கற்பிக்கப்போகும் விடயத்தைப்பற்றியும், வகுப்பறையில் கொடுக்கவேண்டிய வேலைகள் பற்றியும் முன்கூட்டியே ஆயத்தம் செய்து குறிப்பெழுதுதல் ஆசிரியருக்குப் பெரும் உதவியாக இருக்கும்.

வாய்மொழி வினாக் கேட்டல்

வகுப்பறைக் கற்பித்தலில் வாய்மொழி வினாக் கேட்டல் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. எந்த ஆசிரியருக்கும் வினாக் கேட்பது சிரமமன்று, ஆனால், மாணவரின் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில் தகுந்த வினாக் களை அமைப்பது சிரமம். இதற்குப் பயிற்சியும், ஆயத்தமும், அனுபவமும் தேவை,

வகுப்பறையில் வாய்மொழி வினாக்கள் பின்வரும் சில நோக்கங்களை நிறைவேற்ற உதவும் :

1. மாணவர் ஏற்கனவே அறிந்தனவற்றை ஆசிரியர் தெரிந்து கொள்வதற்கு ;
2. பகுத்து ஆராயும் திறனை மாணவரில் வளர்ப்பதற்கு
3. குறித்த பாடவிடயத்திற் பயிற்சியளிப்பதற்கு ;
4. மாணவர் பாடத்திற் கொண்ட சந்தேகங்களையும் குறைபாடுகளையும் ஆசிரியர் அறிவதற்கு ;
5. மாணவர் கற்றனவற்றை மதிப்பீடு செய்வதற்கு ;
6. முக்கிய கருத்துக்களை மீளவலியுறுத்துவதற்கு ;
7. பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து விடுவிப்பதற்கு ;
8. நல்ல மனப்பான்மைகளை விருத்தி செய்வதற்கு ;
9. பாடத்தில் மாணவரைப் பங்குபெறச் செய்வதற்கு ;
10. கற்றனவற்றை மாணவர் பிரயோகிக்கும் திறனை வளர்ப்பதற்கு.

ஆசிரியர் தாம் கற்பிக்கும்போது கேட்கவிருக்கும் வாய்மொழி வினாக்களை ஏற்கெனவே திட்டமிட்டு ஆயத்தம் செய்தல் வேண்டும். அவற்றை ஆயத்தமின்றி எழுந்தவாறு அவர் கேட்கக் கூடாது. நல்ல முறையில் அமைந்த வினாக்களின் சில தன்மைகள் பின்வருமாறு!

1. வினாக்கள் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் மாணவருக்கு விளங்கக் கூடியதாகவும், எளிய சொற்களைக் கொண்டனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியர் தம்மிடம் என்ன விடையை எதிர் பார்க்கின்றார் என மாணவருக்குப் புரிய வேண்டும். "இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?" என்பதுபோன்ற குறிப்பான குறிக்கோளற்ற வினாக்கள் தவிர்க்கப்படல் இன்றியமையாதது.

2. ஒரு வினாவுக்கு ஒரு விடையே இருத்தல் வேண்டும்.

3. மாணவரின் சிந்தனையைத் தூண்டும் வினாக்களே சிறந்தன. ஆம் அல்லது இல்லை என்னும் விடைகளைக் கொண்ட வினாக்களினால் பயனில்லை. மாணவர் விடயங்களை ஒப்பிடுவதற்கும், சீர் தூக்கிப் பார்ப்பதற்கும், மதிப்பிடுவதற்கும் இடமளிக்கப்படல் வேண்டும்.

4. மாணவரின் தராதரத்துக்கேற்ற வினாக்கள் கேட்கப்படல் வேண்டும். திறமை கூடிய மாணவருக்கு இலகுவான வினாக்களும், திறமை குறைந்தோருக்குச் சிக்கலான வினாக்களும் ஆகா.

5. மாணவருக்குத் தெரிந்த விடய அறிவிலேயே வினாக்கள் அமைக்கப்படல் வேண்டும் தெரியாதனவற்றில் அவர்களைச் சிக்க வைக்கும் வினாக்கள் தவிர்க்கப்படல் இன்றியமையாதது.

6. வினாக்கள் தொடர்சியாகவும் தருக்க ரீதியிலும் அமைக்கப்படல் வேண்டும்.

வினாக் கேட்டலில் ஆசிரியர் கவனிக்கவேண்டிய சில ஒழுங்கு முறைகளை இனி ஆராய்வோம்.

1. ஆசிரியர் தன்னம்பிக்கையுடன் வினாவைக்கேட்க வேண்டும். வினாவுக்குரிய விடை ஆசிரியருக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். தனக்குச் சந்தேகமான வினாக்களைக் கேட்கக் கூடாது.

2. முதலில் ஆசிரியர் வினாவைப் பொதுவாகக் வினாவுதல் வேண்டும். மாணவர் சிந்திப்பதற்குச் சற்று நேரம் கொடுக்க வேண்டும். விடை தெரிந்தோர் தமது கையை உயர்த்தித் தெரிவிக்க வேண்டும். பின்னர் ஆசிரியர் குறித்த ஒரு மாணவனைச் சுட்டிக் காட்டி விடை அளிக்குமாறு கேட்க வேண்டும்.

3. மாணவர் கொடுக்கும் விடைகளை ஆசிரியர் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவை முற்றாகப் பிழையென்று தள்ளினால் மனமுறிவடைவர். வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து மாணவர் சரியான விடையைக் கொடுக்குமாறு தூண்டவேண்டும். சரியான விடை கொடுக்கும்போது ஆசிரியர் அதற்குப் புகழ்ச்சி கொடுத்து மீளவியுறுத்த வேண்டும்.

4. பிழையாக மாணவர் விடையளிக்கும் போதும், அவர்கள் விடையைச் சரியாகப் பெறுவதற்கு அவதிப்படும் போதும் ஆசிரியர் உணர்ச்சிவசப்பட்டு அவர்களைத் தண்டிக்கவோ வசை கூறவோ கூடாது. மாணவர் சரியாக விடையளிக்கவில்லையெனில் ஆசிரியரின் வினாவிலேயே பிழையுண்டு.

5. மாணவரிடமிருந்து விடைகளைப் பெறும்போது ஆசிரியர் ஒரு குறித்த முறையையே கையாளப்படாது. உதாரணமாக, ஒரு வரிசையாக ஒவ்வொருவரையும் கேட்கப்படாது. இப்படி செய்தால், குறித்த மாணவனைத் தவிர்ந்த ஏனையோர் வினாவிற்கு வளங்கு செலுத்தாது வாளாவிருப்பர் இதனால் ஒழுங்கும் சீர்குலைந்து விடும். மாணவரிடமிருந்து விடைகளை அங்குமிங்குமாகக் கேட்க வேண்டும். அப்போதுதான் எல்லோரும் தம்மை ஆசிரியர் கேட்கப்போகின்றார் என ஆயத்த நிலையில் இருப்பர்.

6. எப்போதும் குறித்த ஒரு மாணவனையே விடையளிக்கு மாறு கேட்கக்கூடாது. பாடத்தில் பிற்போக்கான ஒரு மாணவனையோ அல்லது நிறமை மிக்க ஒரு மாணவனையோ அடிக்கடி விடையளிக்கக் கேட்கக்கூடாது. எல்லா மாணவருக்கும் விடையளிக்கச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படல்வேண்டும்.

7. ஆசிரியர் சில வினாக்களின் விடைகளைத் தெரியாதவராக இருக்கலாம். அவ்வப்போது அவர் அதனை ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கக் கூடாது.

8. மாணவர் கூட்டாக விடையளிப்பது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும், ஒரு குறித்த நேரத்தில் ஒரு மாணவன் மட்டுமே விடையளிக்க வேண்டும்.

9. மாணவர் கொடுத்த விடையை ஆசிரியர் தாமும் திரும்ப மீட்டுச் சொல்வது தவிர்க்கப்படல் வேண்டும். அப்படிச் செய்வதனால் மாணவருக்கு அலுப்புத்தட்டும்.

10. வாய் மொழி வினாக்கள் கேட்பதற்குக் குறித்த நோக்கம் இருத்தல் வேண்டும். நோக்கமில்லாத வினாக்கள் கற்பித்தலில் தவிர்க்கப்படல் அவசியம்.

